

ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЪ ИСТИНИ КЪМЪ ЧОВЪКА

ЛЕКЦИИ
НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО
VI ГОДИНА (1926—1927 г.)

ТОМЪ I.

СОФИЯ
1933

ОТНОШЕНИЕ НА ПРОСТИТЪ ИСТИНИ КЪМЪ ЧОВЪКА.

„Върень, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Изпѣйте пѣсенъта „Fir-für-fen.“

За слѣдния пѣть пишете върху темата:
„Най-мощното въ човѣка.“

Една отъ задачитѣ на човѣка е да разбира отношението на проститѣ истини въ живота. Не е въпросътъ за великитѣ истини, но за проститѣ истини и тѣхното взаимоотношение. Когато говоримъ за отношението на истинитѣ, ние подразбираме отношение на разумни същества, споредъ степенъта на развитието имъ. Вселената е сборъ отъ разумни същества, между които отношенията сж абсолютно хармонични. Тѣзи живи, разумни същества даватъ цѣна на цѣлия козмосъ. Ако земята е цѣнна, това се дължи на живитѣ същества, които я населяватъ. И ако човѣкъ е цѣненъ, това се дължи на духа и на душата въ него, които проникватъ въ организма му, като живи сили, и му създаватъ импулъсъ къмъ постоянно растене и развитие. Тѣй шото, подъ живо нѣщо разбираме същество, което не се سماлява, но постоянно расте и се развива. Живото същество не може да уподобимъ даже и на съзнанието,

защото и съзнанието понѣкога се помрачава. Живото същество, обаче, никога не се помрачава, защото животътъ е въ него.

Сега, да оставимъ този въпросъ настрана. Не се занимавайте съ въпроса, какъ ще прѣкарате старинитѣ си, или какъвъ ще бжде крайниятъ резултатъ на живота ви. Съ този въпросъ се занимаватъ само фалиралитѣ търговци, или само западналитѣ чиновници. Който е закжсалъ, само той мисли и се безпокои за края на живота си, но онзи, на когото работитѣ вървятъ добрѣ, той мисли за развиващия се животъ. Слѣдователно, всѣки човѣкъ трѣбва да мисли за Божественото въ себе си. Защо? — Защото въ човѣка едновременно ставатъ два процеса: Богъ се проявява чрѣзъ него, и човѣкъ се проявява чрѣзъ Бога.

Прѣдставете си два квадрата, страната на единия да е единъ метъръ, а страната на другия — два метра. Нека тѣзи квадрати прѣдставятъ прозорци на двѣ стаи. Единиятъ прозорецъ ще има страни, дълги по единъ метъръ, а другиятъ — по два метра. Коя отъ двѣтѣ стаи ще бжде по-хигиенична? По-хигиенична ще бжде стаята, която има прозорецъ съ страни, дълги по два метра. Прѣзъ този прозорецъ ще влиза повече чистъ въздухъ, повече свѣтлина и топлина. Значи, въ ума ви трѣбва да залегне идеята, че колкото повече свѣтлина влиза въ съзнанието на човѣка, толкова по-добъръ ще бжде и неговиятъ животъ. Като се говори за свѣтлина на съзнанието, азъ имамъ прѣдъ видъ онази

свѣтлина, която всѣки день се увеличава. Тази свѣтлина носи животъ. Обаче, свѣтлината, съ която свѣтътъ си служи, не носи животъ. Тя разкрива само външно свѣта, очѣртава неговитѣ външни форми, безъ да прониква въ дълбинитѣ на тѣзи форми. Дойде ли въпросъ до свѣтлина на съзнанието, ние разбираме онази свѣтлина, за която Христосъ е казалъ: „Азъ съмъ видѣлината на живота.“ Колкото повече имаме отъ тази свѣтлина, толкова повече съзнанието ни се разширява. При това положение умътъ, сърцето и волята на човѣка се намиратъ при благоприятни условия за развитие. Това сж факти, които не се нуждаятъ отъ никакви научни доказателства. Който е опиталъ помрачение на съзнанието си, той разбира, какво нѣщо прѣдставя тази свѣтлина.

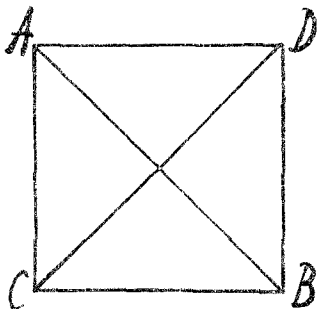
Нѣкой казва: Докажи, ако искашъ да повѣрвамъ. Не, вѣрага прѣдшествува знанието. Безъ вѣра никакво знание не може да се придобие. Знанието прѣдставя опитани, проверени факти. Хиляди нѣща има въ живота, които вие не знаете, но тѣ указватъ извѣстно влияние върху васъ. Запримѣрь, срѣщате една мечка въ гората и веднага се уплашите. Отдѣ се яви този страхъ? Досега мечка не ви е нападала, но въпрѣки това вие се плашите отъ нея. Коя е причината за този страхъ? Казвате: Не зная, какво ми стана; не зная, защо се уплашихъ, но фактъ е, уплашихъ се отъ мечката. И животнитѣ се страхуватъ като васъ. Казвамъ: когато вибрациитѣ на двѣ тѣла не сж еднакви, онова тѣло, чиито ви-

брации сж по-силни, указва влияние върху другото, на което вибрациитѣ сж по-слаби. Ако се срещнатъ двѣ тѣла съ еднакви вибрации, тѣ напълно си хармониратъ. Ако човѣкъ се отзове много близо до нѣкой голѣмъ водопадъ, той непрѣменно ще изпита страхъ. Защо? — Този човѣкъ разбира, че водопадътъ е въ сила да завлѣче всичко, което попадне на пята му. Водопадътъ казва: Ако искате да ме гледате, да се възхищавате отъ мене, стойте надалечъ. Дойдете ли близо до мене, азъ ще се разправа съ васъ по всички правила на моето изкуство. Този законъ се срѣща и въ живота. Има мисли, чувства и желанія у човѣка, които по сила сж подобни на водата въ водопадитѣ. Щомъ попадне човѣкъ прѣдъ такива мисли, чувства и желанія, нека стои далечъ отъ тѣхъ, по никой начинъ да не влиза въ тѣхнитѣ течения.

Слѣдователно, водопадътъ е символъ на мощни сили въ природата. Който попадне неподготвенъ въ течението на тия мощни сили, тѣ ще го завлѣкатъ, т. е. ще спратъ врѣменно неговото развитие. Това спиране на развитието пѣкъ ще му причини страдания. Ако искате да причините страдания на малкото дѣте, което едва е тръгнало на училище, спрете го отъ училището, т. е. забранете му да ходи на училище. Отнемете ли на човѣка храната, необходима за подържане на живота му, вие веднага ще му причините страдания. Забраните ли търговията на човѣка, който изкарва прѣхраната си отъ нея, вие ще му причините страдания. Тѣй

щото, когато лишите човѣка отъ нѣкакво благо, вие му причинявате страдания. И когато давате на човѣка повече блага, отколкото му трѣбватъ, вие пакъ му причинявате страдания. Ето защо човѣкъ трѣбва да изучава висшата геометрия, да я прилага въ живота си, за да знае, въ какви размѣри да се ползува отъ величинитѣ и какъ да ги съпоставя.

Прѣдставете си, че ви е даденъ единъ квадратъ, като основа на вашия животъ. Вие

можете да вземете квадрата, като единица мѣрка, споредъ която да опрѣдѣлите вашитѣ отношения въ Битието. Прѣкарвате двата диагонала въ квадрата, AB и CD , като двѣ равнодѣйстващи сили. Диагоналътъ AB прѣдставя отношението на положителнитѣ сили въ природата, или отношението на мъжа къмъ Битието. Диагоналътъ CD прѣдставя отношението на отрицателнитѣ сили въ природата, или отношението на жената къмъ Би-

тието. Щомъ знаете тѣзи отношения, вие ще намѣрите, какво могатъ да постигнатъ хората. Въ ума на човѣка сж вложени идеи, разположения, отъ които по никой начинъ той не може да се освободи. Запримѣръ, единъ мжжъ бие другъ. Колкото и да ги възпиратъ отвѣнъ да не се биятъ, тѣ не обръщатъ внимание на никого, боятъ продължава. Обаче, яви ли се една жена между тѣхъ и дигне ржка за помирение, боятъ веднага прѣстава. Тѣй щото, мжжъ на мжжъ мжчно може да въздѣйствува. Ако нѣкой мжжъ иска да застави тия двама мжже да не се биятъ, съ думи той не би могълъ да стори това. Би трѣбвало той да бжде физически по-силенъ отъ тѣхъ, ако иска да ги примири. Жената би могла съ нѣколко думи само да ги примири. Питамъ: кое е мощното въ жената? Жената съдържа въ себе си примирителенъ елементъ, съ който въздѣйствува върху мжжа. Жената разбира условията, при които мжжътъ се укротява. Съ една дума само жената може да укроти мжжа. И обратно: съ една дума само мжжътъ може да укроти жената. Законътъ е такъвъ. Ако мжжътъ и жената разбиратъ този законъ, отношенията между тѣхъ ще бждатъ правилни. Ако не разбиратъ този законъ, тѣ винаги ще се разправятъ по обикновенъ начинъ: съ грубости, насилие и бой.

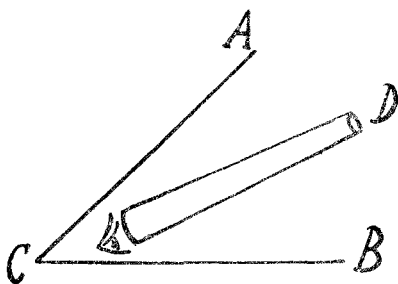
Сега, като говоря за мжжа и жената, азъ нѣмамъ прѣдъ видъ тѣхнитѣ външни форми. Азъ разглеждамъ мжжа и жената като принципи, които дѣйствуватъ въ човѣка. Диагоналътъ АВ прѣдставя още отношението

между силитѣ на дѣсното полушарие на мозъка и цѣлата дѣсна страна на човѣшкия организъмъ Диагоналътъ СД прѣдставя отношението между силитѣ на лѣвото полушарие на мозъка и цѣлата лѣва страна на човѣшкия организъмъ. Силитѣ отъ дѣсната страна на човѣшкия организъмъ и тия отъ лѣвата страна трѣбва взаимно да се уравниваются. Тия сили се проявяватъ, както чрѣзъ тѣлото на човѣка, така и чрѣзъ неговитѣ мисли и чувства. Това е цѣла наука, цѣла философия, върху която трѣбва да размишлявате. Въ първо врѣме, колкото и да размишлявате, въ васъ, въ вашитѣ мисли и чувства, ще се образува една каша. Не се плашете отъ кашата, нищо лошо нѣма въ нея.

Когато грънчарътъ взима глина, какво прави съ нея? Прѣди да видимъ хубавитѣ грънци, ние виждаме кашата, отъ която грънчарътъ вае своитѣ красиви форми. Какво прави домакинята съ брашното? Тя взима брашното, замѣсва го съ вода и образува отъ него каша. Послѣ туря въ тази каша малко квасъ, замѣсва го добрѣ, и кашата се прѣвърща въ тѣсто. Тя оставя тѣстото да втасва, слѣдъ което го раздѣля на нѣколко хлѣба, които носи на фурнята да се пекатъ. Щомъ хлѣбътъ се опече, всички се нареждатъ около масата и започватъ да ядатъ. Ако домакинята не може да мѣси хлѣбъ, тя ще остави брашното настрана, и то ще се разпилѣе. Който знае да мѣси, той ще прѣвърне брашното въ каша, отъ която послѣ ще опече хубавъ, топълъ хлѣбъ. Който

не знае да мѣси, ще остави брашното да го разпилѣе вѣгърътъ. Та когато идеитѣ на човѣка се прѣвърнатъ на каша, той правилно се развива. Щомъ има каша, ще има и тѣсто. Щомъ има тѣсто, и хлѣбъ ще се пече. Въ такова положение се намира и ученикътъ въ училището. Влиза учителътъ въ класъ и започва да прѣдава урокъ. Урокътъ е мжченъ. Задачитѣ сж мжчни и въ главата на ученика става цѣла каша. Връща се дома си и започва да учи; размишлява върху задачитѣ 10—15 минути и незабѣлѣзано умътъ му се прояснява, и той започва да разбира.

Сега, да допуснемъ, че имате единъ жгълъ АСВ, на върха на който седите вие и

чрѣзъ тржбата Д наблюдавате въ пространството. По едно врѣме забѣлѣзвате, че едно микроскопическо тѣло се движи прѣдъ васъ и образува джгата АВ. Ако джгата на този жгълъ се увеличава, това показва, че тѣлото се приближава къмъ васъ. Ако пъкъ джгата се намалява, тѣлото се отдалечава отъ васъ.

Такива заключения може да прави само умниятъ човѣкъ. Обаче, невѣжиятъ не вади никакви заключения отъ това, че жгълтътъ се увеличавалъ или намалявалъ. На сжщото основание ние можемъ да правимъ заключения за отношенията на хората едни къмъ други, споредъ това, дали тѣ се приближаватъ, или отдалечаватъ. Какви сж отношенията на хората къмъ васъ, ако тѣ постоянно се отдалечаватъ? Когато едно тѣло се отдалечава отъ земята, то е неприязнено настроено къмъ нея. И обратно: когато земята се отдалечава отъ едно тѣло, тя не е разположена къмъ него. Колкото повече тѣлата се приближаватъ едни къмъ други, толкова по-голѣмо е взаимното имъ разположение.

Когато се говори за разположение на хората едни къмъ други, това не подразбира разположението на апаша, който има прѣдъ видъ да обере нѣкой човѣкъ. Да бжде единъ човѣкъ разположенъ къмъ другъ, това значи да бжде той въ хармония съ него; между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на тия двама души трѣбва да има съотвѣтствие и съгласие. Само такива хора могатъ да се приближаватъ единъ къмъ другъ. Всѣко приближаване между двама души прѣдставя приятно съзвучие между два тона. Когато гледате звѣздитѣ на небето, вие спирате погледа си на една или на друга звѣзда. Защо? — Понеже една отъ звѣздитѣ привлича вниманието ви повече отъ другитѣ. При това, една звѣзда привлича вниманието на единъ човѣкъ; втора звѣзда привлича вниманието на

другъ човѣкъ и т. н. Какво показва това? Това показва, че между трептенията на една звѣзда, напримѣръ, и даденъ човѣкъ има извѣстно съотвѣтствие. Тази звѣзда е свързана съ дадения човѣкъ и взима участие въ неговия животъ, помага му. Казватъ за Наполеона, че той ималъ опрѣдѣлена звѣзда, която винаги му помагала.

Казвамъ: всички живи, разумни същества въ вселената, които съдѣйствуватъ за нашето подигане, за нашето усъвършенствуване, сж въ съгласие съ насъ. Щомъ знаемъ това, ние трѣбва да се пазимъ, да не разваляме отношенията си съ тѣхъ. Съ други думи казано: „Не разваляйте това, което Богъ е съчеталъ.“ Ето защо, цѣлѣта на Школата е да помогне на ученицитѣ да разбиратъ вжтрѣшния смисълъ на Божествения животъ. Това разбиране пѣкъ ще разшири съзнанието имъ, а щомъ съзнанието имъ се разшири, Божествената свѣтлина ще проникне въ тѣхния животъ. Щомъ животътъ имъ се освѣтли и осмисли, тѣ ще придобиятъ вжтрѣшенъ миръ. Много учени и религиозни хора казватъ, че имали свѣтлина въ ума си, топлина въ сърцето си, миръ въ душата си, но тази свѣтлина и топлина, този миръ, за които тѣ говорятъ, сж обикновени състояния у тѣхъ. Тѣ днесъ иматъ свѣтлина въ ума си, утрѣ я изгубватъ; днесъ иматъ топлина въ сърцето си, утрѣ я изгубватъ; днесъ иматъ миръ въ душата си, утрѣ го изгубватъ. Когато Божествената свѣтлина и топлина дойдатъ въ ума и сърцето на човѣка, тѣ не го напущатъ, до-

като той самъ не затвори кепенцитѣ на своитѣ прозорци. Съврѣмнената наука е само единъ методъ за човѣка, да му покаже, какъ да нареди живота си по-добрѣ, да му послужи, но не и да просвѣти съзнанието му. За разумния науката е благо, но за неразумния тя е нещастие. Всѣка наука указва извѣстно влияние върху мозъка и способноститѣ на човѣка. Всѣка наука упражнява извѣстно влияние и върху чувствата на човѣка.

И тъй, когато се говори за наука въ широкъ смисълъ на думата, се разбиратъ методи, които навеждатъ човѣка къмъ права мисълъ, къмъ правилни схващания за живота. Казвате: Какво да правятъ ония, които не сж учили, както и ония, които нѣматъ възможностъ да учатъ? Споредъ мене, всички хора учатъ, и всички хора иматъ възможностъ да бждатъ учени, само че нѣкои хора минаватъ прѣзъ официални училища и ускоряватъ учението си, а други минаватъ само прѣзъ практическата житейска школа. Майката, бащата, приятелитѣ, обществото сж учители за човѣка отъ най-ранната до най-късната му възраст. Свѣтлината, топлината сжщо така сж учители за човѣка. Когато малкото дѣте изгори прѣста си на огъня, втори пжтъ то не посѣга къмъ него. Отъ книга ли се е учило то? — Отъ опитъ. Вземете животнитѣ, напримѣръ, и тѣ правятъ дрехитѣ си съобразно климатическитѣ условия. Кой ги е научилъ на това? Природата, самиятъ животъ ги учи, какво да правятъ, какъ да се прѣдпазватъ отъ лошитѣ условия. Птицитѣ, безъ да ги е

училъ нѣкой, разбиратъ отъ астрономия, познаватъ, кога какви промѣни ще станатъ съ врѣмето. Пчелитѣ пѣкъ, хиляди години прѣди човѣка, сж знаели изкуството да правятъ медъ, и днесъ дохождатъ съ готово изкуство въ себе си.

Сега, като се наблюдава развитието на съврѣмения човѣкъ, вижда се, колко обикновенъ животъ той прѣкарва. Съврѣмениятъ човѣкъ се занимава съ обикновени работи: колко години ще живѣе, отдѣ да намѣри срѣдства за по-добъръ животъ, какъ ще прѣкара старинитѣ си, кога ще умре, какъ ще го погребатъ и т. н. Тѣзи въпроси развиватъ обикновени способности. Врѣме е вече човѣкъ да работи за събуждане на висшитѣ способности на своя мозъкъ. Иначе, да се живѣе съ обикновени разбирания за живота, това не е никаква философия. Когато хората мелятъ житнитѣ зърна, отъ Бога ли имъ е заповѣдано? Никждѣ не е писано, че житото трѣбва да се мели на брашно. Меленето на житото е човѣшко изобрѣтение. Въ бждещата култура воденици нѣма да има. Да се мели житото, това не прѣдставя нѣкаква наука. Когато житото се мели, голѣма часть отъ маслата, както и отъ хранителнитѣ имъ сокове, изчезватъ. Слѣдъ като смелятъ житото, турятъ брашното въ чували, дѣто стои по петъ-шестъ мѣсеца. Това брашно вече не е живо. То е изгубило своята жизненостъ, всѣкакъвъ животъ отъ него изчезва. Ето защо най-добрѣ е житото да се не мели, да се яде сурово, но понеже съврѣменнитѣ хора нѣматъ здрави

зжби, житото трѣбва да се вари поне, и въ този видъ, докато е топло още, да се яде. Ако остане жито отъ днесъ за утрѣ, то не трѣбва да се яде. Всѣки день трѣбва да се вари прѣсно жито. Казвате: Дѣ ще се намѣри голкова врѣме, всѣки день да се вари жито? Вѣрно е, че това е малко непрактично, но щомъ човѣкъ съзнае ползата отъ житото, той ще намѣри начинъ, какъ по-лесно и скоро да го вари. Умниятъ човѣкъ може да сваря житото за десетъ минути, а глупавиятъ ще го вари часове. Умниятъ човѣкъ лесно се справя съ мжчнотиитѣ, съ неблагоприятнитѣ условия, въ които животътъ го поставя. Глупавиятъ, обаче, не може да се справя съ мжчнотиитѣ въ живота. Като се оплете въ тѣхъ, гой прилича на пѣтелъ въ калчища, не може да се освободи. Понѣкога и свѣрѣменнитѣ учени мязатъ на пѣтли въ калчища. Тѣ влизатъ въ калчищата и съ години не могатъ да излѣзатъ навънъ. Казвамъ: не туряйте краката си въ калчища. Ако не сте научили нѣкой законъ, стойте вънъ отъ калчищата и предете. Ако влѣзете въ калчищата съ краката си да изслѣдвате, ще се оплетете въ тѣхъ.

И тъй, нужно е повече свѣтлина за ума, повече топлина за сърцето и миръ за душата, за да може да се внесе по-голѣма широта въ живота, да може човѣкъ да работи правилно и хармонично.

Тази година трѣбва да започнете съ разбирането, да имате дълбоко разбиране за истината. За тази цѣль трѣбва да се молите да придобиете повече свѣтлина въ съзнание-

то си. Казвате: Защо трѣбва да се молимъ? Богъ знае всичко. Той разбира нашитѣ нужди. Азъ взимамъ молитвата като условие за придобиване на нѣщо. Не може човѣкъ да придобие нѣщо, ако не се моли. Вървишъ по пѣтя, но си много уморенъ. Една кола те настига, и ти веднага се обръщашъ къмъ коларя съ думитѣ: Моля ти се, позволи ми да се кача на колата ти. Много съмъ уморенъ. Ще платя, колкото искашъ. Гладенъ си, отивашъ въ гостилница и казвашъ на гостилничаря: Моля, дай ми нѣщо отъ това, което си сготвилъ. Дѣто отиде човѣкъ, каквото пожелае, той все трѣбва да се моли. Молитвата е разговоръ, общение съ Бога. Отивашъ на училище, но не можешъ да разберешъ нѣкои работи, обръщашъ се къмъ Господа и казвашъ: Господи, моля Ти се, изпрати ми Духа си чрѣзъ нѣкои отъ моитѣ напреднали братя, да ми помогнатъ да разбера уроцитѣ, които се прѣподаватъ въ училището.

Нѣкои ще кажатъ, че и безъ молитва може да се живѣе добрѣ, че и безъ молитва може човѣкъ да учи. Така е, и безъ молитва може. Молитвата не е задължителенъ актъ, тя е свободенъ актъ на човѣшката душа. Само свободниятъ, само разумниятъ човѣкъ може да се моли. Лудиятъ моли ли се? Лудиятъ не се моли. Той се отличава по това, че непрѣкъснато повтаря една и сѣща история. Той не внася нищо ново въ съзнанието си. Какъ полудяватъ хората? Обератъ нѣкой човѣкъ, взематъ паритѣ му, и той за-

почва да повтаря: Отидоха паритѣ ми! Нѣмамъ съ какво да живѣя, гладенъ ще умра, ще се съсия и т. н. Като държи все тази идея въ ума си, най-послѣ той се умопобърква. Кажете на този човѣкъ, че ще му върнатъ паритѣ, че слѣдъ нѣколко мѣсеца ще има още една кжща, и той ще се поправи. Значи, щомъ внесете една нова идея въ ума на побъркания човѣкъ, той дохожда на себе си Богъ, който е всемждъръ, така е създалъ свѣта, че условията на живота постоянно да се промѣнятъ, да не остане съзнанието на човѣка занято само съ една идея, но постоянно да се обновява. Не съсрѣдоточавайте мисълта си на едно мѣсто, но гледайте на всичкитѣ условия като на възможности за вашето развитие. Ако изгубите едно, ще спечелите десетъ; ако изгубите десетъ, ще спечелите сто; ако изгубите сто, ще спечелите хиляда и т. н. Такъвъ е законътъ въ разумния животъ.

Сега, мнозина ще ви привеждатъ стихове, че еди-кой си пророкъ казалъ това, еди-кой си казалъ онова и т. н. Да, всѣки пророкъ е казалъ нѣщо, но това, което е казалъ, се отнасяло за специални случаи. Много отъ казаното прѣдставя врѣмenni условия на живота. То не е нѣщо абсолютно, за вѣчни врѣмена. Има нѣща, казани отъ пророцитѣ, които се отнасятъ за вѣчността, но човѣкъ трѣбва да различава тия нѣща отъ врѣмennитѣ, прѣходнитѣ. Какъ ще изтълкувате думитѣ на майката къмъ дѣтето: Слушай, да не ходишь на рѣката да се кжпешъ; убивамъ

те, ако се удавишъ! Питамъ: какъ може да се бие удавенъ човѣкъ? Съ това тя иска да каже, че ако то се удави, тогава отношенията между нейната и неговата душа ще се измѣнятъ. Тя не ще може вече да изпраща силитѣ на своя животъ въ неговия. Тя иска съ това да му каже: Не отивай на рѣката да не се удавишъ, защото ще прѣкъснешъ условията на живота си. Прѣкъснешъ ли тия условия, и връзката между моя и твоя животъ ще се прѣкъсне. Тѣзи думи днесъ сж изопачени. Затова, всѣки трѣбва да си каже: Азъ не трѣбва да върша глупости, немислени работи, съ които да прѣкъсна връзката между разумния животъ и своя животъ. Между Бога и човѣка има връзка, която не трѣбва да се прѣкъсва. Щомъ тази връзка се пази, между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на Бога и човѣка ще има постояненъ приливъ, постояненъ животъ. Животътъ трѣбва да тече непрѣкъснато отъ Бога къмъ насъ и отъ насъ къмъ Бога.

Казвамъ: вие трѣбва да бждете положителни, да можете правилно да давате и да възприемате. Щомъ сте положителни, вие ще можете правилно да възприемате знанията, които ви се даватъ. Щомъ ги възприемете правилно, ще можете разумно да ги приложите. Знанието идва и заминава. Който може да го възприеме и приложи правилно, само той ще се ползува. Вие можете да го изпълзвате, имате всички условия за това. Обаче, молете се да дойде повече свѣтлина въ умо-

ветѣ и сърцата ви. Работете усърдно да развивате ума и сърцето си. Гледайте тази година да се обезсърдчавате по-малко, отколкото миналата година.

Изпѣйте сега „Махаръ-Бену-Аба“.

*

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

*

1. Лекция отъ Учителя, държана на
22 септември, 1296 г. София.

*

СТРЕМЕЖЪ КЪМЪ СЪВЪРШЕНСТВО.

„Въренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Изпѣйте упражнението: „Тжги, скърби дигай, слагай!“

Четоха се работи върху темата: „Най-мощното въ човѣка.“

За слѣдния пжтъ пишете върху темата: „Защо Истината е глава на Словото“?

Всички съврѣмenni хора живѣятъ въ 20 в. и говорятъ за културата на този вѣкъ, като за култура, която е стигнала най-високата точка на развитие. Сжщеврѣменно се говори, че тази култура вече залѣзва. Слѣдователно, вие живѣете на границата между двѣ култури — една, която залѣзва и друга, която изгрѣва, която се развива. Вие живѣете въ деня на второто пришествие, когато едни се осжждатъ и умираатъ, а други се оправдаватъ и възкрѣсватъ. Стариятъ се оправдава съ думитѣ: Какво да правя? И азъ искамъ, като младитѣ, да работя, но краката не ме държатъ. Питамъ: оправдание ли е това, че краката му не държатъ? Нека стариятъ си отговори, защо прѣди години краката го държаха, а сега не го държатъ? Той казва: Едно врѣме, като младъ, бѣхъ юнакъ, всичко работѣхъ, но сега остарѣхъ, краката ми вече

не държатъ. Затова той казва на младия: Синко, едно врѣме азъ работѣхъ, а сега ти ще работишъ. Да се говори и мисли така, то е все едно да излѣзе нѣкой виденъ, но старъ професоръ прѣдъ студентитѣ си и да имъ каже: Господа студенти, едно врѣме азъ бѣхъ младъ, ученъ, пълненъ съ сили, но сега вече съмъ извѣтрялъ малко, ще ме извините! Какво ще кажатъ студентитѣ на този професоръ? Тѣ ще му кажатъ: Щомъ си извѣтрялъ, врѣме е вече да слѣзешъ отъ катедрата. Нека на твоего мѣсто дойде нѣкой младъ професоръ, готовъ за работа и трудъ.

И тъй, всички хора казватъ, че иматъ желание да работятъ, но не могатъ да работятъ, както едно врѣме сж работили. Питамъ: защо не могатъ да работятъ? Какво ги спъва: краката на стария, или умътъ на извѣтрѣлия професоръ? Могатъ ли да се оправдаватъ съ това? Може ли пукнатата стомна да се оправдава съ това, че водата отъ нея изтича, защото е пукната? Важно е, защо стомната се е пукнала, а не защо водата изтича. Щомъ стомната се е пукнала веднѣжъ, водата неизбѣжно ще изтича. За свое оправдание стомната ще каже: Само на едно мѣсто съмъ пукната, отгорѣ съмъ съвсѣмъ здрава. Казвамъ: дали на едно, или на повече мѣста е пукната стомната, не е важно. Въпросътъ е, че водата отъ стомната изтича навънъ. Днесъ има много пукнати стомни, пукнати бѣчви, отъ които водата и виното изтичатъ навънъ. Трѣбва ли и хората да се оправдаватъ, че не могатъ да направятъ това или

онова, защото сж пукнати нѣкждѣ? Не, човѣкъ е въ състояние да направи всичко. Като казвамъ, че човѣкъ може да направи всичко, разбирамъ, че той може да направи всичко, което е разумно. Само разумниятъ човѣкъ може да направи нѣщо. Глупавиятъ нищо не може да направи. Ако нѣкой човѣкъ прѣнесе хиляда пѣти една сламка отъ едно мѣсто на друго, това работа ли е? Ако ученикътъ напише десетъ хиляди пѣти подъ редъ една и сѣща буква, това работа ли е? Може ли това да се нарече наука? Този ученикъ може да каже, че има голѣмъ прогресъ въ него, слѣдъ като написалъ толкова пѣти буквата. Той може да каже, че е започналъ да пише тази буква много красиво. Казвамъ: каквото и да е постигналъ този ученикъ съ многото писане на буквата, това още нищо не значи. Тази буква е само начало на нѣщо. Тя е начало, напримѣръ, на една дума.

Значи, както хората сж на различна степенъ на развитие, така и чувствата и мислитѣ на всѣки човѣкъ сж на различна степенъ на развитие. Мислитѣ, чувствата и постѣпки-тѣ на човѣка не сж на еднаква възраст, вслѣдствие на което тѣ се различаватъ. Има мисли въ човѣка, които сж само на нѣколко мѣсеци; има мисли, които сж нѣколко годишни, а има и такива, които сж вече на 120 години, тѣ чакатъ своя край, своята смъртъ. Тѣй щото, процеситѣ на раждане и смъртъ се извършватъ непрѣкъснато въ човѣка. Често слушате нѣкой да казва: Азъ имахъ едно свещено чувство въ сърцето си и една све-

щена мисъл въ ума си, но изгаснаха вече. Съ тѣхъ заедно и моятъ животъ свършва. Питамъ: какъ е възможно твоятъ животъ да се свърши само отъ угасването на единъ лжчъ или на една свещена мисъл? Ако имашъ само единъ свѣтълъ лжчъ въ сърцето си и една свещена мисъл въ ума си, тогава ти си много жалко сжщество. Безсмъртниятъ животъ се отличава по това, че той никога не гасне. Онова, което гасне въ човѣка, прѣдставя отклонението му отъ правия пжтъ, отъ Великия законъ, който ржководи живота. Ако единъ отъ лжчитѣ на твоя умъ или на твоето сърце изгасне, това показва, че ти си тръгналъ по кривъ пжтъ. Какво трѣбва да правишъ тогава? Обърни се точно въ обратната посока на твоето движение, отдѣто слънцето изгрѣва, и твоятъ изгасналъ лжчъ отново ще светне. Това се отнася до окултния ученикъ, или до човѣка на трезвата мисъл, който иска да се добере до Божествения свѣтъ. Само окултниятъ ученикъ, или само човѣкътъ на правата мисъл се стреми къмъ правата посока въ живота.

Питамъ: какъвъ е смисълътъ на живота? Къмъ какво трѣбва да се стреми човѣкъ? Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ доброта. — Не. Къмъ правда? — Не. Къмъ истината? — Не. Къмъ какво трѣбва да се стреми човѣкъ? — Къмъ съвършенство. Любовта, мъдростта, правдата, истината, добротата сж качества, сили, способности, присжщи на безсмъртния животъ. Докато човѣкъ живѣе въ смъртта, докато тя го слѣдва,

всички добродѣтели за него сж безъ смисълъ и съдържание. Слѣдователно, който е изгубилъ любовта си, той се намира въ свѣтъ, дѣто всичко умира. Въ болния човѣкъ има ли здраве? Въ безумния човѣкъ има ли мъдростъ? Въ лъжата има ли истина? Въ човѣка на безправието има ли правда? Какъвъ е смисълътъ на животъ, лишень отъ добродѣтели? Трѣбва ли да се ровимъ въ този безсмисленъ животъ? Мнозина казватъ: Ние трѣбва първо да уредимъ земния си животъ, а послѣ ще мислимъ за духовния. Въ какво седи уреждането на земния животъ? Откакъ свѣтътъ сжществува, хората все земния животъ сж уреждали, но дали сж го наредили? Хиляди и милиони ученици сж учили прѣди насъ въ земнитѣ училища, но какво особено сж научили? Който е научилъ нѣщо повече отъ другитѣ, той е миналъ въ нова област на живота — въ живота на безсмъртието. Който влѣзе въ безсмъртието, той се стреми вече къмъ съвършенство. Не е въпросътъ, дали може лесно да се постигне съвършенството. Важно е човѣкъ да се стреми къмъ съвършенство, а що се отнася до великитѣ добродѣтели на живота — любовъ, мъдростъ, истина, правда, доброта — тѣ постепенно ще дойдатъ и ще жизѣятъ заедно съ него. Такавъ трѣбва да бжде идеалътъ на всѣки човѣкъ.

Нѣкой казва: Азъ искамъ да любя. Не, ти никога не можешъ да любишъ. Най-първо ти трѣбва да станешъ съвършенъ, а послѣ ще любишъ. Защо? Несъвършениятъ не мо-

же да люби. Второ: съвършениятъ не може да люби несъвършения. Каква музика може да се създаде отъ една дъска, на която сж опнати четири ненагласени струни? Може ли на тѣзи струни да се изсвири нѣкое парче отъ Бахъ или отъ Бетховенъ? Нищо не може да се изсвири. Съвършениятъ човѣкъ има само единъ идеалъ — къмъ Бога. Пжтьтъ къмъ Бога се намира въ съвършенството. Стреми ли се човѣкъ къмъ съвършенство, всички добродѣтели ще му дойдатъ въ услуга. Тѣ ще бждатъ неговитѣ вжтрѣшни потици. Безъ съвършенството Богъ остава непонятенъ за хората. И въ такъвъ случай, колкото по-малко се говори за Бога, толкова по-добрѣ. Който иска да разбере Бога, той трѣбва да мисли право. Правата мисль е потикъ къмъ Божественото, потикъ къмъ постигане на съвършенството. Щомъ човѣкъ се стреми къмъ съвършенство, той ще познае Бога като любовъ. И тогава, щомъ Богъ е любовъ, и човѣкъ ще люби. Може ли човѣкъ да люби, едноврѣменно съ това той ще придобие необходимата свобода. Въ свободата си човѣкъ ще влѣзе въ съприкосновение съ по-напреднали отъ него сжщества, които ще му покажатъ пжтя къмъ съвършенство. Тѣ ще го подкрѣпватъ въ неговия пжть, ще му помагатъ, докато най-послѣ той постигне своя идеалъ.

Питамъ: какви трѣбва да бждатъ отношенията на Бога къмъ васъ? Мислите ли, че ако Той ви даде всичкото богатство на земята, или ви направи ученъ, знатенъ човѣкъ или светия, та вие ще бждете щастливи? Не

и божество да ви направи Той, вие пакъ нѣма да бждете щастливи. Били ли сте въ положението на нѣкое божество, да знаете, какви отговорности носи то и какъ се справя съ тѣхъ? Знаете ли, колко тежко е положението на учения, къмъ когото всички погледи сж насочени? Знаете ли, каква отговорност носи той за всѣка направена погрѣшка? Вие искате да заемете положението на светия, но знаете ли, колко тежкъ и отговоренъ е неговиятъ живогъ? Той трѣбва непрѣкъснато день и ношь, да бжде буденъ, да свѣти съ фенерчето си, та кой какъ мине покрай него да отвори книг та си, да прочете нѣщо отъ нея и да си замине. Отговоренъ постъ е този на светията. Той постоянно трѣбва да дава отъ своята енергия, безъ самъ да се ползува отъ другитѣ. Какво ще научи той отъ книгитѣ на обикновенитѣ минавачи? Нищо нѣма да научи, но длъженъ е да освѣтява пѣтя на всички, които минаватъ покрай него. Мине нѣкой младъ човѣкъ, получилъ писмо отъ майка си, отвори го на свѣтлината и чете: Синко, ние се намираме въ голѣма бѣднотия. Три деня вече, какъ не сме турили хапка хлѣбъ въ устата си. Ако имашъ пари, прати ни малко, защото рискуваме да умремъ отъ гладъ. Свѣщъта слуша това и мълчи. Мине единъ младъ студентъ, който слѣдва въ странство и чете: Синко, баща ти внезапно заболѣ и умрѣ. Ти знаешъ вече, въ какво положение се намираме. Не можемъ повече да ти изпращаме пари. Не остава друго, освѣнъ да напуснешъ университета и да се върнешъ при

насъ. Този студентъ затвори писмото си, тури го въ плика, просълзи се малко и продължи пжтя си. Свѣщъта пакъ слуша и мълчи.

Така всички хора се изреждатъ единъ слѣдъ другъ при свѣтлината на тази свѣщъ да четатъ писмата си, а тя само слуша и мълчи. Писмата сж все такива, отъ нещастни по-нещастни. Какво ще се ползува светията отъ тия писма? Че бащата умрѣлъ, това е остатъкъ отъ старата култура. Баща, който умира, той не е истински баща. Професоръ, който извѣтрява, не може да се нарече професоръ; той не може да заема професорска катедра. Светия, свѣщъта на когото изгасва, не може да остане на земята, не може да освѣтява пжтя на хората. Божество, което не може да понесе грѣховетъ на свѣта, нека си върви! Хората не се нуждаятъ отъ такива божества. Ученикъ, който не може да учи, да си върви! Човѣкъ, който не може да търпи, да си върви! Дѣ трѣбва да вървятъ тия хора? Да вървятъ въ пжтя на съвършенството, дѣто могатъ да научатъ търпѣнието, дѣто могатъ да научатъ, какво нѣщо е любовъ, мждрость, истина, правда, доброта и т. н. Тамъ ще намѣрятъ тѣ смисъла на живота. Въ този пжтъ трѣбва да върви всѣки човѣкъ! Който търси музика, изкуство, да върви въ пжтя къмъ съвършенство! Който иска да осмисли живота си, да втърви въ пжтя къмъ съвършенство!

Мнозина искатъ животътъ имъ да тече тихо и спокойно безъ бури, безъ мжчнотии

и страдания. Казвамъ: идете при нѣкой старъ джбъ, който е живѣлъ нѣколко стотинъ години и го питайте, безъ бури ли е миналъ неговиятъ животъ? Вижте онази кротка овца, покрита съ хубава, бѣла вълна и я запитайте, какво е прѣживѣла, докато най-послѣ е създала този типъ, който днесъ стои прѣдъ васъ. Голѣми страдания и мъчнотии е прѣкарала тази кротка овца, докато е дошла до днешното положение. Колко скжпо е платила овцата за уроцитѣ си, докато е научила изкуството да създава такава хубава вълна и да се защитава отъ околната срѣда съ своитѣ рогчета! Какво ще кажете най-послѣ за културата, съ която съврѣменнитѣ хора се хвалятъ? Скжпо коштува тази култура! Тя е изградена отъ усилията и труда на миналитѣ поколѣния. Тя ще се досъгради съ усилията на сегашнитѣ и бждещитѣ поколѣния. Трѣбвало е всѣки да плати по нѣщо, и всѣки трѣбва да плаща по нѣщо, за да може да се ползува и радва на придобивкитѣ отъ своитѣ усилия и трудъ.

Едно врѣме въ рая имаше една култура, на която Адамъ бѣше родоначалникъ. Дойде Ева, и тя донесе съ себе си друга култура. Културата на Адама замина, остана културата на Ева. Казватъ, че Адамъ билъ ученъ, че той турилъ имената на всички живогни. Вѣрно е, че Адамъ е билъ ученъ, но питамъ: каква писменостъ остана отъ неговата култура? Отъ културата на Ева все е останало нѣщо, но и тя вече е на залѣзъ. Съврѣменната култура е продължение отъ културата

на Ева, т. е. отъ културата на жената. Досега Божествениятъ чукъ е работилъ само върху жената. До днесъ само жената се е възпитавала. До днесъ навсѣкждѣ е изпжквала майката. Бащата го нѣма още. Тукъ-тамъ ще се яви мжжътъ, като гостъ, и веднага слѣдъ това изчезва. Още съ явяването си на земята, жената е внесла въ свѣта елемента на слава и величие. Жената е много славолюбива. По-славолюбиво същество отъ жената нѣма. Тя е благородна, деликатна, фина, съ тънка психология. Казвамъ: не си играйте съ жената! Като говоря за жената, която е внесла славолюбието въ свѣта, азъ имамъ прѣдъ видъ прѣфинената жена, която прѣдъ нищо не се спира. Колко мъже е продала тази жена! Колко войни сж станали за нея! Войнитѣ ставатъ само за женитѣ. Тѣ раждатъ повече, отколкото трѣбва, и като не могатъ да отхранятъ тия дѣца, казватъ: Трѣбва да стане една война, да се поизтрѣбятъ малко хората. Защо вълкътъ напада овцитѣ? -- Да се храни, да подържа живота си.

Сега, нека разсждаваме обективно. Вие казвате: Господъ създаде свѣта. Питамъ: когато грънчарътъ направи десетъ хиляди грънци и казва, че Богъ го е накаралъ да ги направи, говори ли той истината? Прѣди всичко грънчарътъ не се нуждае отъ толкова хиляди гърнета. Десетъ гърнета му сж достатъчни. Ако той бѣше направилъ само десетъ гърнета, тѣ щѣха да бждатъ хубави, добрѣ опечени и всѣки щѣше да ги хареса. А ме-

жду тѣзи десетъ хиляди гърнета има счупени, изкривени, пукнати, и кой какъ дойде, бутне ги на една, на друга страна и заминава. На същото основание и азъ казвамъ: Господъ, наистина, е създалъ свѣта, но само онова, което всѣки търси, отъ което всѣки е доволенъ, а именно — здравето, красивото — то е Негово създание. Всичко останало — изпъчупено, изкривено и пукнато, е човѣшко изобрѣтение. Богъ ще ви държи отговорни за тия непогрѣбни нѣща, за изхабенитѣ материали, както ще държи отговоренъ и гърнчаря за голѣмото количество глина, която е изразходвалъ напразно. Всѣко производство трѣбва да бѣде разумно. Днесъ всички хора сж производители и се стремятъ къмъ изобилие. Не, хората трѣбва да се върнатъ къмъ първоначалната култура, девизътъ на която е билъ: малко, но хубаво. Малко говори, но хубаво, мѣсто да хване. Малко направи, но хубаво, всѣки да остане доволенъ.

И тѣй, първото правило: малко, но хубаво. Понѣкога и азъ говоря много, защото живѣя въ вашата култура, дѣто правилото е точно обратно на първата култура. Днесъ всѣки се стреми къмъ възможностъ повече, по-много и т. н. Азъ говоря много, защото иначе не бихте ме разбрали. Даже и при многото говорене, като свърша лекцията, пакъ ще дойде нѣкой при мене и ще ми каже, че не разбралъ това, не разбралъ онова, ще иска още обяснения. Много нѣща могатъ да се обяснятъ, но врѣме се изисква за тѣхното разбиране. Тѣй както животътъ се

изявява, той има своето математическо, своето геометрическо изявление. Той крие въ себе си редъ възможности. И когато животътъ на нѣкой човѣкъ достигне своята най-висока точка на развитие, този човѣкъ трѣбва да напусне живота си; той трѣбва да се откаже отъ своята форма, въ която е билъ досега, и да мине въ нова срѣда, въ нова фаза и нова форма на животъ.

На съврѣменнитѣ хора прѣдстои още дълго врѣме да се развиватъ. Когато нѣкой човѣкъ изгуби нѣщо въ живота си, той не трѣбва да съжالياва. Това сж неговитѣ стари мисли, чувства и желаня, съ които трѣбва да се прости, като съ нѣщо старо, отживѣло своето врѣме. Човѣкъ трѣбва да постави новото като основа на своя животъ. Затова казвамъ: поставете за основа въ живота си нови мисли, нови чувства и желаня. Работете безъ да се оплаквате, безъ да мислите, че едно врѣме сте били по-добри, отколкото сега. Ако, наистина, по-рано сте били по-добри отъ сега, тогава защо сте дошли на земята? Задачата на човѣка е да се усъвършенствува, да става все по-добъръ. Затова е пратенъ той на земята. Това е задача, дадена на всички сжщества безъ разлика. Въ Божествената програма е поставено на първо мѣсто стремежъ къмъ усъвършенствуване на всички сжщества, като цѣль въ живота. Понеже всички сжщества влизатъ въ великия животъ, то и великитѣ сили — любовъ, мъдрость, истина, правда, добродѣтель — служатъ като потикъ къмъ усъвършенствуване.

Щомъ този стремежъ е вложенъ въ всѣко сжщество, рано или късно то ще намѣри правата посока на своето движение — пжтя къмъ съвършенство.

Питамъ: какво прави житното зърно, когато го заровятъ въ земята? То започва да разсждава, да опрѣдѣля посоката на своето движение: нагорѣ ли да върви, или надолу. Веднага то се поляризира и тръгва въ двѣ посоки: надолу — за развитието на коренитѣ си, нагорѣ — за развитието на клонетѣ си. Слѣдъ това житното зърно пристжпва къмъ работа. То разрѣшава една трудна задача въ живота. Слѣдователно, когато и васъ поставятъ, като житното зърно, въ земята, първата ви задача е да опрѣдѣлите посоката на своето движение, посоката къмъ съвършенство, и слѣдъ това да започнете работата си. Намѣрите ли тази посока, вие всичко ще можете да постигнете. Отъ вашата съзнателна работа, къмъ съвършенство, зависятъ и вашитѣ постижения. Ако вървите правилно въ този пжть, вие още сега можете да постигнете и богатство, и знание, и сила. Отъ васъ зависи вашето щастие. Не вървите ли, както трѣбва, не работите ли съзнателно, щастieto ще се отдалечава отъ васъ. Вие ще го постигнете едва слѣдъ хиляди години. Колкото повече отлагате, толкова повече и щастieto ви ще се отдалечава. Не мислете, че като хванете единия край на щастieto, всичко сте придобили. Вие можете да хванете единия край на щастieto и да го изпуснете. Работете постоянно, безъ отлагане, та като хванете еди-

ния край на щастието, да не го изпуснете. Хванете ли здраво щастието, вие ще влѣзете въ безсмъртния животъ. Влѣзете ли въ безсмъртния животъ, това не значи още, че всичко сте разбрали. Не, безсмъртниятъ животъ изисква още повече работа, усилия, отколкото врѣмениятъ животъ. Защо? — Защото, ако не работите, вие можете да го изгубите. И въ безсмъртния животъ нѣщата не се постигатъ моментално. И тамъ човѣкъ трѣбва да работи, да се развива, да учи. Той не може изведнѣжъ да обхване този широкъ свѣтъ около себе си. Работа се изисква отъ всички.

Нѣкой казва: Азъ не искамъ да се влияя отъ никого. Казвамъ: влиянието въ живота е неизбежно. Слънцето не влияе ли на земята? Луната не влияе ли на земята? Влиянието е законъ: ще влияешъ и ще ти влияятъ. Чрѣзъ влиянието става вливане отъ единъ човѣкъ на другъ. Благодарение на влиянието хората си помагатъ взаимно. Мнозина се плашатъ отъ влиянието, защото мислятъ, че ще изгубятъ свободата си. Не, това е криво разбиране. Истински свободенъ човѣкъ е онзи, който може разумно да използва влиянието на хората върху себе си. Питамъ: ако нѣкой не иска да се подава на влиянието на хората, защо той иска да имъ влияе? Който иска да не се намира подъ ничие влияние, нека се изолира, да живѣе отдѣлно отъ хората. Тогава нито тѣ ще му влияятъ, нито той ще имъ влияе. Иначе, докато човѣкъ живѣе между хората, той винаги ще

се влияе отъ тѣхъ, пъкъ и той самъ ще имъ влияе. Само умрѣлиятъ човѣкъ отъ никого не се влияе и никому не влияе. Когато нѣкой ви казва да се пазите отъ неговото влияние, това подразбира, че той иска да ви влияе. Не се плашете отъ влиянието на хората. Защо? — Защото само Божественото въ човѣка е въ сила да влияе. Здравиятъ, разумниятъ човѣкъ трѣбва да използва това влияние, а не да се пази отъ него. Нѣма пострашно нѣщо за хората отъ това, да прѣстане Божественото да имъ влияе. Опасно е положението на дъщерята, когато майката прѣстане да ѝ влияе; опасно е положението на сина, когато бащата прѣстане да му влияе; опасно е положението на всѣки човѣкъ, когато приятельтъ му прѣстане да му влияе. Радвайте се, докато сте подъ влиянието на моята свѣщь. Какво лошо има въ това, когато вие сте всрѣдъ гората, въ тъмна, мрачна нощъ, и азъ ви светна съ моята свѣщь? Лошо ли е влиянието на моята свѣщь въ този моментъ? Какво ще бжде вашето положение, ако въ тази тъмна нощъ азъ изгася свѣщъта си, за да не ви влияе? Не, спасително нѣщо е влиянието на хората. Всѣко влияние прѣдставя запалена свѣщица. Вие трѣбва да схватате влиянието като разуменъ процесъ въ природата и правилно да го използвате. Знайте, че когато се намирате подъ влиянието на лоши мисли, едновременно върху васъ ще дойде влиянието и на добритѣ мисли. Влиянието на добритѣ мисли винаги е по-силно отъ влиянието на лошитѣ мисли.

Слѣдователно, винаги ще имате прѣдъ видъ слѣдния законъ въ живота: дѣто е злото, тамъ е и доброто. И обратно: дѣто е доброто, тамъ е и злото. Ако не се пробуди злото въ човѣка, и доброто нѣма да се пробуди. Ако не се пробуди доброто, и злото нѣма да се пробуди. Тѣзи сж признацитѣ, по които се познава, че човѣкъ се стреми къмъ съвършенство. Щомъ дойде злото, то ще влияе върху човѣка. Злото ще иска да вземе човѣка на своя страна, да го убѣди въ своигѣ методи. Обикновено крадцитѣ си служатъ съ методитѣ на злото. Когато крадецътъ се приближава къмъ нѣкой домъ съ намѣрение да обира, той пристѣпва тихо, безъ свѣтлина, да не го види никой. Щомъ се настани прѣдъ касата, отдѣто ще вземе пари, той запалва свѣщъта си. Когато свърши работата си, изгасва свѣщъта и излиза навънъ, сжщо така тихо, безъ всѣкаква свѣтлина. Питамъ: защо крадецътъ влиза безъ свѣщъ, а когато обира, запалва свѣщъ?

За изяснение на това положение ще приведа слѣдната аналогия. Прѣди да отиде да обира, крадецътъ е облѣченъ съ скжсани дрехи, минава за послѣденъ бѣднякъ. Щомъ обере нѣкоя каса, той веднага си купува нови дрехи, шапка, обуца и никой не може да го познае. Между онзи бѣденъ човѣкъ съ скжсани дрехи и облѣчения съ нови, хубави дрехи има голѣма разлика. Тази е причината, дѣто крадецътъ, прѣди да обира каситѣ, не запалва свѣщъта си, а когато я обира, запалва свѣщъта. да му свѣти.

да вижда, какво прави. Той трѣбва да мине незабѣлѣзано за хората, да не го видятъ, да не го познаятъ. Можете ли да кажете, че крадецътъ съ скжсанитѣ дрехи е скромень човѣкъ? Не, той ходи скжсанъ, за да не обърне внимание на хората, да мине незабѣлѣзанъ. Сжщото прави и лихварьтъ, който обира бѣднитѣ вдовици. Той ще отиде на черква хубаво облѣченъ, ще запали голѣма свѣщъ, ще мине за благочестивъ човѣкъ. Каквото и да прави, той не може да излъже Бога. Богъ не се нуждае нито отъ неговата голѣма свѣщъ, нито отъ хубавитѣ му дрехи. Този лихваръ все пакъ ще си остане отвѣтрѣ нечистъ. По-добрѣ е човѣкъ да бжде отвѣнъ нечистъ, а отвѣтрѣ чистъ, отколкото отвѣтрѣ нечистъ, а отвѣнъ чистъ.

И тъй, като навлизате въ мжчнотиитѣ на живота, за да ги прѣодолѣете, вие трѣбва да се стремите къмъ съвършенство. Каквото да правите, каквато философия и да имате, мжчнотиитѣ неизбѣжно ще дойдатъ. Тѣ сж опрѣдѣлени за всѣки човѣкъ, билъ той простъ или ученъ, сироманъ или богатъ. Ти може да си свършилъ и десетъ факултета, но мжчнотиитѣ и за тебе ще дойдатъ. Има опрѣдѣлени нѣща, които непрѣменно трѣбва да станатъ. Това, обаче, не е фатализъмъ. Законъ е: мжчнотиитѣ, страданията сж неизбѣжни, понеже сж условия за развитие, за разрѣшаване на задачи. Нима Христосъ, който бѣше гениаленъ човѣкъ, не понесе редъ мжчнотиитѣ и страдания? Той всичко прѣдвиждаше, знаеше, какво ще стане, но въпрѣки това се под-

чини на закона. Единъ отъ ученицитѣ Му Го посвѣтва да приложи своята сила, да прати единъ легионъ войници да унищожи римската войска и да се избави отъ страданията. Христосъ можа да унищожи не само римската войска, но и цѣлата Римска империя, обаче Той прие страданията, които Му бѣха опрѣдѣлени да мине. Христосъ носи до едно мѣсто дървения кръстъ, но послѣ го хвърли на земята и каза: „Да нося страданията на хората, разбирамъ, но да нося дървенъ кръстъ, не разбирамъ. Оттукъ нататкъ вие го носете.“ Христосъ не искаше да носи дървения кръстъ и го свали на земята, а хората, въ Негово име, и днесъ още носятъ кръстове на врата си. Геройството на човѣка не се заключава въ носене кръстъ на врата. Когато дойде страданието, турете го на гърба си и го носете, безъ да ви знаятъ хората. Това е живиятъ кръстъ, това е геройство. А тѣй, турите едно малко кръстче на врата си, всички да го виждатъ. Дойде ли страданието, прѣвърнете го въ добродѣтель. Христосъ издържа на поруганията на цѣлъ народъ, на множество войници. Той понесе всички страдания съ любовъ, но дървения кръстъ хвърли на земята. Днесъ християнитѣ цѣлуватъ само дървени кръстове. И защо не вървятъ работитѣ имъ напрѣдъ? — Защото тѣ туриха на вратоветѣ, на главитѣ си, именно, този дървенъ кръстъ, прѣзрѣнъ отъ самия Христосъ.

Врѣме е вече хората да се стремятъ къмъ съвършенство, къмъ истинско знание, къмъ любовъ, мждрость, истина. Врѣме е да

се откажатъ отъ дървенитѣ и металическитѣ кръстове. Прѣдставете си, че единъ светъ човѣкъ цѣлува единъ златенъ кръстъ, който веднага се разтопява отъ цѣлувката. Ще бждете ли доволни отъ тази цѣлувка? Когато Христосъ дойде на земята, Той ще цѣлуне всички кръстове. Отъ тѣзи кръстове нѣма да остане никаква слѣда. Тѣ ще се прѣввѣрнатъ на прахъ и пепель. Това, именно, подразбира стихътъ: „Ще обѣрша сълзитѣ имъ, ще хвѣрля прѣстѣпленията имъ настрана и никога повече нѣма да ги помена“. Единъ отъ апостолитѣ казва: „Ще се похваля съ кръста си.“ Това значи: ще се похваля съ страданията, които понесохъ за Господа. Ще се похваля съ страданията, чрѣзъ които Богъ ме изпита. Ако страдашъ и съ радостъ понасяшъ страданията си, имашъ любовъ. Ако страдашъ безъ радостъ, нѣмашъ любовъ. Слѣцователно, страданията сж пробенъ камъкъ за изпитване на човѣшкия характеръ.

Казвамъ: мислете право и не се натѣквайте сами на противорѣчия. Не се плашете отъ влиянията. Ако влиянията на хората сж добри, приемоте ги безъ страхъ. Ако влиянията на хората сж лоши, пакъ ги приемоте безъ страхъ и размишлявайте. Понѣкога човѣкъ може да се ползува и отъ отрицателнитѣ влияния. Да се влияешъ отъ лошото, отъ отрицателното въ човѣка, значи, слѣдъ като видишъ погрѣшката, която той прави, да бждешъ внимателенъ, ти да не я направишъ. Като постѣпвате така, ще си създадете силни, велики характери. Ако не използвате нито

добритѣ, нито лошитѣ влияния, вие ще се натъквате на противорѣчия. Когато човѣкъ се намѣри въ противорѣчие съ себе си, той постоянно губи. Да влиза човѣкъ въ противорѣчие съ себе си, това значи да пробива стѣна съ главата си. Може ли човѣкъ да пробие стѣна съ главата си? — Не може. Турятъ едного въ затворъ, и той казва: Какво да правя въ този затворъ? Какъ да излѣза оттука? Казвамъ: почакай малко, приложи търпѣнието. Все ще се намѣри отнѣкъждѣ една желѣзна пила, съ която ще можешъ да пробиешъ стѣната. Твоятъ приятелъ ще се погрижи за тебе. Той ще ти опече единъ хубавъ хлѣбъ и въ него ще тури една желѣзна пила. Като разчупишъ хлѣба, ще намѣришъ пилата и ще си послужишъ съ нея. Защо трѣбва да се мжчишъ съ главата си да пробивашъ стѣната? Вземи пилата и стържи. Тя прѣдставя единъ отъ начинитѣ за разрѣшаване на въпроситѣ.

Питамъ: какъвъ начинъ знаете за разрѣшаване на проблемитѣ въ живота? Нѣкой казва: Единъ отъ начинитѣ за правилно разрѣшаване на всички трудни задачи е всѣкога да се говори истината. Добрѣ, ще ви дамъ единъ примѣръ, да видимъ, какъ бихте постъпили: истината ли ще кажете, или ще излъжете. Неприятели или стражари гонятъ единъ отъ добритѣ ви приятели. Той се скрива въ дома ви. Стражаритѣ тичатъ по слѣдитѣ му и влизатъ въ вашия домъ, като ви запитватъ: Тука ли се скри единъ човѣкъ? Ако кажете истината, че приятелътъ ви е у

васъ, вие ще станете неговъ прѣдатель, ще го прѣдадете въ ржцѣтъ на стражаритѣ. Ако кажете, че не е у васъ, ще излъжете. Какъ ще разрѣшите тази задача? Ако не кажете истината, ще спасите приятеля си; ако кажете истината, ще го прѣдадете на стражаритѣ. Това сж двата начина, по които може да постѣпи обикновениятъ човѣкъ. Но човѣкъ съ дарби, съ ясновидство, ще постѣпи по другъ начинъ. Прѣди още да сж дошли стражаритѣ да търсятъ приятеля му, най-малко единъ день по-рано, той ще напълни торбата на приятеля си съ хлѣбъ и ще му каже: Тръгни още сега за Рилската пустиня, скрий се на еди-кое си мѣсто, прѣкарай тамъ 24 часа. Слѣдъ това можешъ да се върнешъ пакъ при мене. И послѣ, когато стражаритѣ дойдатъ да търсятъ приятеля му, той свободно ще каже: Да, тука бѣше човѣкътъ, когото търсите, но той още вчера замина, може да е отишълъ нѣкъждѣ изъ горитѣ. Този е начинътъ, по който едновременно и приятелтъ си ще спасите, и истината ще кажете.

Слѣдователно, наука се изисква, да знае човѣкъ, кога и кому да говори истината. Кому ще говорите истината?—Само на Бога. Кога ще Му говорите истината?—Всѣкога. На Бога всѣкога ще говорите истината. Истината може да се говори само на Бога. Когато говоря истината, азъ имамъ прѣдъ видъ Бога, а не хората. Да говоришъ истината на Бога, това е смисълътъ на живота. Този трѣбва да бжде идеалътъ на всички. Дойде ли въпросъ до истината, ще се вдълбочите въ себе си, и

Богъ ще ви научи, какъ и какво да говорите. Ако говорите истината на хората въ името на Бога, Той ще ви научи, какво да говорите. Ако не говорите истината на хората, Богъ нѣма да ви научи. Той ще мълчи, ще ви остави сами да се разправяте. Понѣкога вие искате да угодите на хората, да имъ кажете истината, безъ да сте запитали Бога въ себе си, трѣбва ли да имъ се каже, и ако трѣбва, какъ да имъ я кажете. Прѣдставете си, че този, на когото ще кажете истината, е стражаръ или разбойникъ, който иска да хване приятеля ви. Трѣбва ли да му кажете истината? Казвате: Азъ да си кажа истината, а той, ако е правъ, нека се защити. Ами, ако тѣ го прѣбиятъ отъ бой, безъ да му позволят да каже дума за свое оправдание? Това истина ли е? Какво допринесохте на вашия приятелъ съ казването на истината? Прѣдадохте го, нищо повече. Прѣди да сте казали истината, трѣбваше да влѣзете въ тайната си стаичка и да се посвѣтвате съ Бога, да ви каже, какво да направите. Този въпросъ лесно се рѣшава отъ човѣкъ, който слѣдва Божия пѣтъ. Какъ може да го рѣши? Той разполага съ магическа пръчица. Като влѣзатъ стражаригѣ въ дома му, той ще махне съ пръчицата си и ще имъ каже: Търсете, да видите, ще намѣрите ли човѣка, който ви трѣбва. Тѣ ще гледатъ натукуъ, ще гледатъ натамъ, ще търсятъ, ще обикалятъ, но нищо нѣма да видятъ. Тѣ ще изпитатъ голѣмо вълнение, тъй щото и да видятъ човѣка, нѣма да посмѣятъ да кажатъ.

И като ги питатъ, дали сж намѣрили онзи, когато търсятъ, тѣ ще кажатъ, че не сж го намѣрили. Казвате: Има ли право този човѣкъ да си служи съ магическа пръчица? Питамъ: иматъ ли право стражаритѣ да прѣслѣдватъ човѣка? Кога стражарьтъ има право да арестува единъ човѣкъ? — Когато му е дадена за това заповѣдь отъ Бога. Това се потвърждава и отъ стиха: „Всѣка власть е отъ Бога дадена“. То значи: всѣка разумна власть е отъ Бога дадена.

Сега, като ученици на окултната Школа, вие трѣбва да разглеждате законитѣ въ тѣхния дълбокъ смисълъ. И затова, когато ученикътъ сжди нѣкого, той трѣбва да върши това не по свое желание, или по свой интересъ, а по заповѣдь, по власть, дадена му отъ Бога. Ако постъпва по този начинъ, той винаги ще бжде доволенъ отъ себе си. Само по този начинъ вашитѣ умъ, сърце и воля ще се развиватъ правилно. Слѣдователно, не влизайте въ противорѣчие съ Божественото въ себе си. Дойдете ли до Божественото, не отстъпвайте отъ него. Ако искате мъдростъ, обърнете се къмъ Бога. Той ще изпрати най-виднитѣ професори да ви учатъ. Ако искате сила, обърнете се къмъ Бога, Той ще изпрати най-добритѣ учители, да ви покажатъ, какъ се придобива сила. Ако искате да разберете любовта, истината, правдата, добродѣтелята, обърнете се къмъ Бога, Той ще ви изпрати съотвѣтни учители. Не единъ учителъ ви е нуженъ прѣзъ деня, но хиляди, милиони учители ви сж нужни

всѣки день. Въ това седи красотата на живота. Докато човѣкъ живѣе, той всѣкога ще се намира подъ закона на влиянието. Силнитѣ ще влияятъ на него, а той ще влияе на по-слабитѣ отъ себе си.

Основната мисль която трѣбва да остане въ ума ви отъ тази лекция, е мисльта за съвършенството. Каквото и да правите, трѣбва да държите тази мисль въ ума си, докато напълно узрѣе. Тя трѣбва да ви дава непрѣривенъ импулъсъ, да осмисли живота ви. И слѣдъ това, като ви пита нѣкой, какво прѣдставя новото учение, ще отговорите: Новото учение води къмъ съвършенство. Казвате: Ние сме слушали отъ мнозина да говорятъ за съвършенството. Не е достатъчно само да се говори, но то трѣбва да се опита. Който е влѣзълъ въ пѣтя на съвършенството, въ него едноврѣменно ще потекатъ три струи: едната струя ще мине прѣзъ сърцето и ще създаде въ човѣка разширение на чувствата; втората струя ще мине прѣзъ ума и ще възбуди въ него безброй свѣтли мисли; третата струя ще проникне прѣзъ душата и ще подтикне човѣка къмъ свобода на неговитѣ дѣйствия. Слѣдователно, този човѣкъ ще се движи безпрѣпятствено въ три направления. Когато човѣкъ се домогне до пѣтя на съвършенството, Божественото се пробужда въ него. Съвършенството прѣдставя идеалъ, за постигането на който Богъ всѣкога е готовъ да ни помага. Когато ние се стремимъ къмъ обикновени работи, Богъ ни оставя сами да работимъ.

За изяснение на тази мисъл ще при веда слѣдния случай изъ живота. Това било още въ първитѣ години слѣдъ освобождението на България. Единъ младъ българинъ, родомъ отъ Свищовъ, отишълъ въ Америка да слѣдва. Като свършилъ образованието си, той се върналъ въ България и се явилъ при князь Александъръ Батембергъ да иска служба. По това време нѣмало много учени българи, затова князътъ билъ готовъ да го назначи пръвъ министъръ въ България и го запиталъ: Искашъ ли да те назнача за министъръ на България? — Не, азъ искамъ да стана директоръ въ една отъ софийскитѣ гимназии. — Щомъ е така, ще отидешъ при министъра на просвѣщението. Той се грижи за тия работи. Азъ мога да ти дамъ по-високъ постъ. Такова е често положението, въ което изпадатъ много отъ съврѣменнитѣ хора. Богъ иска да ги назначи министри, а тѣ се отказватъ, искатъ да станатъ директори. Тогава Богъ имъ отговаря: Щомъ искате да станете директори, идете при министъра на просвѣщението, той се грижи за тия назначения. Като отидете при министра, той обѣщава, че ще ви назначи, но отъ день на день отлага, докато най-послѣ се убѣдите, че и директоръ не можете да станете. Тѣй щото, докато князь Батембергъ ви прѣдлага да станете министъръ, вие се отказвате, искате директорско мѣсто. Обѣщаватъ ви днесъ, утрѣ, че ще ви назначатъ директоръ, но въ края на краищата, и това мѣсто не получавате. Слѣдователно, търсите ли служба, намѣрете такава,

която да води къмъ съвършенство, което е вашиятъ идеалъ.

Казвате: Ние знаемъ, какво нѣщо е съвършенството. Вие знаете, какво нѣщо е съвършенството, говорите за него, но сжщеврѣменно говорите за млади и за стари. Ако говорите за съвършенство, а едноврѣменно считате, че сте стари и не можете да учите, вие сте въ културата, която залѣзва. Тя е култура на западнитѣ народи. Ако сте славяни, влѣзте въ новата култура, която води къмъ съвършенство. Човѣкътъ на новото знае, че има смъртъ, но той знае, че има и възкресение. Човѣкъ може да легне въ гроба, но той знае, че пакъ ще стане. Той ще отиде при Господа, но пакъ ще се върне, съ лице по-свѣтло отъ това, съ което е отишълъ. Не става ли сжщото и съ житното зърно? Когато посѣятъ житното зрънце въ земята, никой не знае за това. Когато то израсте, цѣвне и даде плодъ, всички знаятъ за него и се радватъ.

Желая на всички да бждете запалени свѣщи, отдалечъ да свѣтите и всички да ви се радватъ. Запазете въ себе си идеала къмъ съвършенство и къмъ него се стремете. Имате ли този идеалъ, вие всѣкога ще бждете добри, весели и силни.

*

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

2. Лекция отъ Учителя, държана на 22 септември, 1926 г. София.

ДВАТА ПОЛЮСА.

„Върнень, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Прочете се резюме на темата: „Най-мощното въ човѣка.“

Четоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Защо Истината е глава на Словото?“

Сега, като се четоха темитѣ, въпросътъ остава пакъ неразрѣшенъ. Радвайте се, когато нѣкои въпроси оставатъ неразрѣшени. Красивото въ живота седи въ това, което не се разрѣшава. Като се четоха темитѣ за истината, естествено изникна и въпросътъ за лъжата. Една българска поговорка казва: „Краката на лъжата сж кжси.“ Споредъ мене лъжата нѣма никакви крака. Защо хората лъжатъ? За да взематъ нѣщо. Когато нѣкой иска да вземе пари отъ банкера, той ще го излъже, че това има, онова има, за да може да вземе пари отъ него. Шомъ вземе паритѣ, пакъ ще го лъже, дано нѣкакъ не ги върне. Лъжата сжществува само въ материалния, въ физическия свѣтъ. Значи, за да лъже нѣкой, все трѣбва да има нѣкакъвъ материаленъ обектъ, като причина за лъжата. Въ духовния, въ Божествения свѣтъ лъжа не сжществува. Докато човѣкъ се намира при добри, при благоприятни условия, каквито сж въ неви-

димия свѣтъ, той не се познава, не знае, дали обича да лъже, или не. Когато слѣзе въ материалния свѣтъ, при по-трудни условия на живота, тукъ той се проявява такъвъ, какъвто е. Характерътъ на човѣка се изпитва повече при неблагоприятнитѣ условия, отколкото при благоприятнитѣ. Днесъ считатъ благороденъ човѣкъ този, който проявява велики дѣла и качества. Въ новата култура сждятъ за благородството на човѣка по това, какъ се проявява въ най-малкитѣ нѣща.

Съврѣменнитѣ хора говорятъ за честъ, за моралъ и казватъ, че мораленъ човѣкъ е онзи, който спазва правилото „не убий!“ Кого да не убива: човѣка ли? Питамъ: може ли тогава да се нарече мораленъ човѣкъ онзи, който коли кокошки, агнета, волове, или който убива мухи, сѣче гори и т. н.? Ако истинскиятъ моралъ се заключава въ спазване правилото „не убий“, този моралъ трѣбва да се прилага по отношение на всичко живо, отъ най-малкото до най-голѣмото. Не се ли прилага той въ цѣлокупния животъ, това не е моралъ. Много отъ днешнитѣ учени, писатели и философи казватъ, че моралътъ е нѣщо относително. Да, човѣшкиятъ моралъ е относителенъ, но Божествениятъ е абсолютенъ. Прѣдставете си, че имате единъ добъръ приятель, когото обичате, и той ви обича: приема ви дома си винаги добръ, разположенъ е къмъ васъ, угощава ви хубаво и т. н. Това ви радва, задоволява, и вие се чувствувате щастливъ, доволенъ. Единъ день отношенията на приятеля ви се измѣнятъ къмъ

васъ, по разни причини — материални, духовни, или поради самото естество на приятеля ви. Сега вие се поставяте на изпитъ: ако сте мораленъ човѣкъ, ще останете вѣренъ на приятеля си, нѣма да се поколебаετε въ отношенията си къмъ него. Ако нѣмате моралъ въ себе си, веднага ще се измѣните къмъ него, ще му дадете гърбъ. Вие трѣбва да знаете, че човѣкъ е колективно същество, вслѣдствие на което често той не е отговоренъ за постѣпките си. Наистина, човѣкъ трѣбва да мисли за всичко, което върши, защото, дали е отговоренъ за дѣлата си, или не, въ края на краищата, пакъ той страда. Когато турите дървото въ огъня, виновно ли е то, че изгаря? Първо е виновенъ човѣкътъ, който туря дървото въ огъня, а послѣ е виновенъ огъньтъ, който има свойството да изгаря тѣлата. Когато вземете единъ остъръ ножъ и съ него мушнете нѣкой човѣкъ, ножътъ ли е виновенъ за това убийство?

Слѣдователно, постѣпките, дѣйствиата на човѣка биватъ колективни и индивидуални. Отъ постѣпките на човѣка се опрѣдѣля неговата сила. Никой никога не може да изнасилва; никой не може да употрѣбява насилие върху другия, ако послѣдниятъ самъ не се подаде на това насилие. Тѣй щото, когато човѣкъ не се подава на лошото влияние на нѣкоя колективна или индивидуална единица, това говори за неговия мораленъ устой.

Питаемъ: какви трѣбва да бждатъ качества на духовния и на Божествения животъ?

Както Божествениятъ, така и духовниятъ животъ не се проявяватъ въ врѣме и пространство. Тѣ сж извънъ врѣмето и пространството. Физическиятъ живогъ, обаче, се проявява въ врѣме и пространство. Слѣдователно, докато човѣкъ е въ Божествения свѣтъ, той е въ приятно, добро разположение на духа. Слѣдващиятъ моментъ, когато слѣзе на физическия свѣтъ, той изгубва това добро разположение на духа и минава въ обикновения животъ. Въ Божествения свѣтъ хората всѣкога се намиратъ въ добро разположение на духа, а въ физическия животъ тѣ се намиратъ въ добро или въ лошо настроение. Хората на настроението всѣкога се движатъ между два полюса: когато на единия полюсъ е топло, на другия е студено. Такъвъ е законътъ на физическия свѣтъ. Когато двама приятели живѣятъ добръ помежду си и образуватъ едно цѣло, единиятъ отъ тѣхъ винаги ще се намира на единия полюсъ, а другиятъ — на противоположния полюсъ. Ако единиятъ е въ лѣтото на живота, другиятъ ще бжде въ зимата; ако единиятъ е въ пролѣтъта на живота, другиятъ ще бжде въ есенята. Обаче, сжществата отъ духовния и Божествения свѣтъ, понеже знаятъ законитѣ, могатъ да смѣнятъ полюситѣ на живота, както искатъ. Тѣ иматъ най-малко четири полюса. Ако едно отъ тия сжщества дойде на земята и изгуби условията за растене и развитие, това сжщество ще се качи въ духовния свѣтъ. Когато и тамъ изгуби условията, това сжщество ще се качи

още по-нагорѣ. Така то ще се качва отъ една областъ въ друга по-висока, докато най-послѣ не срѣща никакви прѣпятствия за своето растене и развитие. Хората на физическия свѣтъ, като не познаватъ духовнитѣ закони, ще се раждатъ и умиратъ, ще минаватъ отъ единъ полюсъ въ другъ, докато най-послѣ научатъ тия закони и могатъ да ги прилагатъ въ живота си.

Казвамъ: отъ хиляди години насамъ Божествениятъ свѣтъ работи върху хората, да ги научи на онѣзи методи, чрѣзъ които ще могатъ, по свое желание, да минаватъ отъ единъ полюсъ въ другъ. Пожелае ли човѣкъ да влѣзе въ Божествената Школа, като ученикъ, той непрѣменно трѣбва да изучава методитѣ за трансформиране на състоянията, за прѣминаване отъ единъ полюсъ въ другъ, за да може да се справи съ изпититѣ на тази Школа. Въ Божествената Школа изпититѣ сж по-трудни, отколкото въ обикновенитѣ. Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ въ нѣкоя окултна школа, работитѣ имъ веднага ще се наредятъ, всичко ще имъ трѣгне напредъ. Тѣ мислятъ, че ще живѣятъ като галени дѣца: слугини ще ги обличатъ и събличатъ, ще ги водятъ по разходки, пѣсни ще имъ пѣятъ и т. н. И ако не излѣзе така, тѣ казватъ: Да знаехме, не бихме влѣзли въ тази школа.

Питамъ: ако не влѣзете въ Школата и останете въ свѣта, тамъ по-добрѣ ли ще ви бжде? Положението на хората въ свѣта е много по-лошо отъ това на ученицитѣ отъ нѣкоя окултна школа. Има редъ статистики, ко.то

показватъ, какво се върши въ свѣта. Тамъ хиляди хора умиратъ отъ различни болести; тамъ мъже убиватъ женитѣ си, и жени убиватъ мъжетѣ си; родители убиватъ дѣцата си, и дѣца убиватъ родителитѣ си. Стрaшенъ и тежъкъ е животътъ въ свѣта! Ако разгледате съврѣменната култура съ око̀то на ясновидеца, или на окулгиста, ще видите, че тамъ е мѣсто само на прѣстѣпления. Тази култура ще загине по причина на тия прѣстѣпления. И ако много добри хора даже се гнѣвятъ, сърдятъ, искатъ да отмѣстятъ на този, на онзи, искатъ да убиятъ нѣкого, или да се самоубиятъ, това се дължи, именно, на лошото влияние на тази култура, въ която тѣ сж потопени, и безъ да желаятъ, взиматъ участие въ нейния животъ. Но има много хора, които по мисли, чувства и животъ коренно се различаватъ отъ обикновенитѣ хора на съврѣменната култура. Кои сж тѣзи хора? Тѣ сж ония, които сж доволни отъ най-малкото благо, което имъ е дадено. Тѣ сж доволни, защото знаятъ, че това благо постоянно расте. Нищо въ природата не седи на едно и сжщо мѣсто, на едно и сжщо положение. Ако малкото благо, като житното зърно, съдържа въ себе си условия за растене, щомъ се посади въ земята, всѣки новъ моментъ то ще расте, ще се развива, докато даде плодъ, отъ който всички ще се ползватъ. Който не е доволенъ отъ малкото благо, той нѣма да се погрижи да го посади въ земята, вслѣдствие на което ще го лиши отъ условия за растене и животъ.

И тъй, въ природата малкитѣ нѣща растатъ, а голѣмитѣ се смаляватъ. Който иска да стане голѣмъ, той трѣбва да се смалява. Слънцето не се ли е смалило? Нѣкои учени твърдятъ, че едно врѣме слънцето е било по-голѣмо, отколкото е днесъ. Тѣ казватъ, че слънцето още ще се смалява. Сжщото се твърди и за нашата земя. Нѣкога тя е била много по-голѣма, отколкото днесъ. Слѣдователно, който търси велики работи въ свѣта, той трѣбва да знае, че непрѣменно ще се смали. Законътъ е такъвъ. Щомъ желаетъ велики работи, ще те смалятъ. Щомъ желаетъ малки работи, ще те възрастватъ. Това е изказано въ стиха: „Богъ на смиренитѣ дава благодать, а на горделивитѣ се противи.“

Сега, като говоря по този начинъ, искамъ да обърна вниманието ви на обходата. Изкуство е да знае човѣкъ добръ да се обхожда. Той трѣбва да се отнася съ хората така, че и тѣ да останатъ доволни отъ него, и той да бжде доволенъ отъ себе си. Нѣкой, като говори съ хората, вади кърпата си срѣщу тѣхъ, изтрива носа си, прѣска слюнки отъ устата си и т. н. Щомъ говорите съ нѣкого, трѣбва да спазвате извѣстно разстояние между него и васъ и никога да не нарушавате това правило. Нѣкой казва: Дребни работи сж тия, нѣма какво да имъ се обърща внимание. Не, ако човѣкъ обърща внимание на малкитѣ работи, той ще бжде внимателенъ и къмъ голѣмитѣ. Нѣкои хора обичатъ да говорятъ много за това-онова, за каквото имъ дойде на ума, и послѣ каз-

ватъ: Ние разглеждаме въпроса обективно, а не субективно. Какво разбирате подъ думитѣ обективно и субективно? Ще кажете, че обективниятъ свѣтъ е външенъ, а субективниятъ — вътрѣшенъ. Обективниятъ свѣтъ е широкиятъ, голѣмиятъ свѣтъ, а субективниятъ е малкиятъ, ограничениятъ свѣтъ. Както и да разглеждате нѣщата, обективно или субективно, като ученици на окултната Школа, вие трѣбва да имате добра обхода. Обходата не се прѣдава, тя се придобива съ съзнателна работа. Има редъ методи за това, но тѣ не сж механически. Човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ най-голѣмитѣ изпитания, но сжщеврѣменно трѣбва да мине и прѣзъ най-голѣмитѣ блага; той трѣбва да мине прѣзъ най-голѣмата сиромашия, а сжщо така и прѣзъ най-голѣмото богатство. И като се движи между тия два полюса, той най-послѣ ще изработи начинъ на обхода, както къмъ себе си, така и къмъ другитѣ.

И тъй, казано е отъ Псалмопѣвеца: „Глава на Твоего Слово е Истината.“ Слѣдъ него много пжти е повтаряна тази мисълъ, но разбрали ли сж хората, каква идея ималъ въ главата си Псалмопѣвецътъ? За да се разбере идеята, която той ималъ, човѣкъ трѣбва да се постави на неговото мѣсто и да прѣживѣе неговата опитностъ. Когато човѣкъ разбира и прѣживява опитноститѣ, страданията и изпитанията на хората, той става по-мекъ, по-снизходителенъ и по-добъръ къмъ тѣхъ.

Питамя: защо човѣкъ не е мекъ, не е добъръ, не е снизходителенъ къмъ хората?

Нѣкои хора не сж меки, понеже нѣматъ достатъчно пространство въ себе си, да се разширяватъ. Мекотата се развива при извѣстни условия. Какво е нужно на желѣзото, за да стане меко? Топлина му е нужна. Когато се приближавате къмъ меки хора, вие изпитвате извѣстна приятностъ. Това се дължи на обстоятелството, че мекотата прѣдставя приятна, топла дреха, която обвива тия хора. Тази топла, приятна обвивка прави мекитѣ хора имунитетни къмъ всѣкакви болести. Здравето на човѣка зависи отъ неговата мекота. Когато човѣкъ изгуби мекотата си, той започва да изсъхва, да се втвърдява и лесно заболява. Дѣто влѣзе той, каквото погледне, навсѣкждѣ вижда лошото. Недоволството е неговъ сплтникъ. Той е недоволенъ отъ хората, недоволенъ е и отъ себе си. Недоволството е прищщо качество на свърѣменната култура, която вече си отива. Въ тази култура човѣкъ е крайно индивидуализиранъ. И ние виждаме, какъ днесъ всѣки човѣкъ иска да подчини другитѣ, той да стане центъръ, около който тѣ да се движатъ. Вслѣдствие на това силно индивидуализиране, между хората започва една вжтрѣшна борба за първенство. И въ заключение тази борба свършва съ катастрофа, обща за всички и лична за всѣки, който участвува въ нея. Това нѣщо става и въ държавитѣ. Днесъ избиратъ едного за царь, благославятъ го, коронясватъ го, но утрѣ се обяви нѣкаква война, която не даде очакванитѣ резултати, и този царь се вижда принуденъ да напусне прѣстола. Възцарява се другъ царь,

събиратъ се около него други хора и започва пакъ сжщата история. Коя държава, кой народъ и кой царъ досега сж реализирали своитѣ идеали? Резултатитѣ на всички държави, на всички царствувания сж само катастрофи: избити хора, осакатени, болни, икономически съсипани народи и т. н.

Казвамъ: когато хората се биятъ, това показва, че тѣ сж млади. Само младитѣ се биятъ. Старитѣ подтикватъ младитѣ да се биятъ, а тѣ сами седатъ настрана. Гледате нѣкой младъ момъкъ седи у дома си, работи нѣщо, но дойдатъ старитѣ, баща му, майка му и казватъ: Синко, какво си се затворилъ въ кжщи? Я излѣзь вънъ, иди на хорото да си поиграешъ съ момитѣ. Той седи, не иска да играе, не го привлича хорото. Днесъ му говорятъ така, утрѣ му говорятъ, докато най-послѣ му внушатъ, че трѣбва да излѣзе, да си избере нѣкоя мома, да се ожени за нея. Той си хареса нѣкоя мома, но другъ я обича, и гледашъ, че единъ день тия двама момци се сбили. Слѣдъ това старитѣ започватъ да ги критикуватъ: Гледай тия лудимлади, какви глупости вършатъ! Докато човѣкъ живѣе въ старата култура, той все глупости ще върши: войни ще отваря, царе ще възкачва и сваля и т. н. Новата култура, обаче, изисква нови форми, ново съдържание, новъ смисълъ на живота. Когато свързашъ сждбата си съ нѣкой човѣкъ, ти трѣбва да се изпиташъ не само външно, но и вътрѣшно, можешъ ли да живѣешъ съ този човѣкъ и какви трѣбва да бждатъ отношенията

ви. Това е задача на човѣка при всички случаи въ живота му. Откато се роди, докато замине за другия свѣтъ, човѣкъ непрѣстанно трѣбва да рѣшава въпроса за връзките и за отношенията си съ хората. Защо? Защото старата култура разрѣшава тия въпроси по единъ начинъ, а новата култура ще ги разрѣши по другъ начинъ.

Сега, азъ искамъ да ви дамъ нѣколко нови правила, но който приеме тѣзи правила, трѣбва да ги приложи. Отъ всички се изисква приложение. Нѣкой седи и очаква, каквото Господъ даде. И това е добръ, но въ всичките си работи този човѣкъ напълно уповава ли на Бога? Отдѣ знае той, че каквото му се случи, все отъ Бога е дошло? Прѣди всичко, съврѣменниятъ свѣтъ отъ Бога ли е нареденъ? Има нѣкои нѣща създадени отъ Бога, но повечето отъ тѣхъ сж отъ хората. Всички отклонения въ този свѣтъ сж резултатъ на човѣшките мисли и чувства. Първоначално Богъ създаде свѣта и послѣ го даде подъ наемъ на хората. Единъ день Той ще дойде при тѣхъ и ще имъ иска смѣтка за всичко, което тѣ сж развалили. Цѣлата инсталация на този свѣтъ е развалена, вслѣдствие на което съврѣменниятъ свѣтъ може да се нарече свѣтъ на развалини. Като погледнете лицата на хората, тѣ сж асиметрично. Дѣдо ви е изкривилъ носа, баба ви — очитѣ, прадѣдо ви — устата, прабаба ви — вѣждитѣ, и въ края на краищата, като се погледнете въ огледалото, вие виждате, че ви липсва онази красота, онази хармония, онази

съразмѣрностъ между частитѣ. Вашитѣ дѣди и прадѣди, благодарение на редица неправилни животи, развалили кжщата, която имъ бѣ дадена на врѣмето, въ която днесъ и вие продължавате да живѣете, но плачете, не сте доволни отъ положението си. Защо плачатъ хората? Хората плачатъ по разни причини. Единъ плаче, че не се отнасяли хората добръ съ него. Когато хората се отнасятъ злѣ съ него, той плаче; когато пъкъ той се отнася злѣ съ тѣхъ, не плаче. Нѣкоя жена плаче, че мжжтъ ѝ я бие. Утрѣ пъкъ тя бие мжжа си, той плаче. Казвамъ: докато хората живѣятъ въ старата култура и постѣпватъ по старитѣ методи, всѣкога ще има плачъ. Ако единиятъ бие, другиятъ трѣбва да отстѣпи, да покаже благородство на характера си. Ако единиятъ се гнѣви, сърди, нагрубява, нека другиятъ постѣпи така, че да му покаже своята нова философия. Нека му докаже, че въ него има велика мисль, която го движи къмъ по-високъ свѣтъ, дѣто нѣма полюси, дѣто нѣма противорѣчия и страдания.

Сега, като ученици на окултната Школа, отъ васъ се изисква да развиете своята чувствителностъ. Чувствителностъ ви е необходима, за да влизате въ положението на хората, да разбирате тѣхнитѣ страдания. Наистина, когато човѣкъ е чувствителенъ, той е изложенъ на по-голѣми страдания, но като ученикъ, той ще разбира законитѣ и ще може по-лесно да се справя съ страданията си. Прѣдставете си, че вие живѣете въ единъ грацъ и съ своята чувствителностъ долавяте,

че слѣдъ нѣколко мѣсеци този градъ ще потъне, или ще се разруши отъ нѣкакво голѣмо земетресение. Какво ще бжде вашето положение? Можете ли да бждете спокойни, като знаете, че тия хора, които днесъ сж радостни и весели, слѣдъ нѣколко мѣсеци само ще се намиратъ подъ развалинитѣ на този градъ, или подъ вълнитѣ на водата? Още по-тежко е положението на ясновидеца, който вижда, запримеръ, че слѣдъ десетъ години земята ще се сблъска съ нѣкоя планета въ пространството и ще се разруши. Какво ще бжде положението на хората, ако имъ се каже, запримеръ, че земята ще прѣгърпи такава катастрофа? Мнозина ще повѣрватъ и ще се уплашатъ, ще живѣятъ съ страхъ, а нѣкои нѣма да повѣрватъ и ще бждатъ спокойни.

Казвамъ: има една красива страна на живота. Тя е красотата на Божествения свѣтъ. Всѣки човѣкъ е опиталъ реалността на този свѣтъ, но въпрѣки това пакъ се съмнява въ него. Запримеръ, при най-малкитѣ проявленія на добродѣтели отъ страна на когото и да е, винаги присѣтствува нѣкой великъ духъ, който слѣди всичко, което се върши. Ако човѣкъ замисли нѣщо лошо, този духъ веднага му нашепва: Бжди внимателенъ, мисли, какво правишъ. Ако те обиди нѣкой, ти искашъ да му отмъстишъ, но духътъ пакъ ти нашепва: Не бързай, не се тревожи. Азъ ще уредя тази работа. — Не, азъ ще му дамъ да разбере! Какъ смѣ той да ме обижда? Питамъ: кой на кого досега е далъ да

се разбере? Колко хора избѣсиха, колко войни станаха, но това поправи ли свѣта? Всички тия срѣдства сж палеативни. Свѣгтъ така не се поправя. Хората трѣбва да работятъ съзнателно върху себе си, естествено да се смирятъ, а не чрѣзъ насилие.

И тъй, ако човѣкъ иска да се самовъзпитава, той трѣбва да учи, да прилага ония методи, които истинската, положителната наука дава. Често паметъта на човѣка отслабва, благодарение на голѣми тревоги и безпокойствия. Много хора се безпокоятъ за нищо и никакво. Каквато неприятностъ имъ се случи, тѣ се ожесточаватъ, намиратъ, че Провидѣнието е несправедливо къмъ тѣхъ. Провидѣнието е абсолютно справедливо. Миналиятъ животъ на човѣка опрѣдѣля настоящия, а настоящиятъ животъ опрѣдѣля бждещия. Тъй щото, каквото днесъ прѣживяватъ хората, то е резултатъ на тѣхнитѣ минали дѣйствия. Страданията, несполукитѣ въ сегашния животъ на хората се дължатъ на утайки отъ миналия имъ животъ. Това индуситѣ наричатъ карма. Дълго време човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, за да се изчисти отъ утайкитѣ на миналото. Често тия утайки така засипватъ хората, че става нужда невидимиятъ свѣтъ да се земе да ги освободи отъ тѣхъ. Докато ги извади отъ това положение, тѣ минаватъ голѣми помрачения на съзнанието. Вслѣдствие на това помрачение на съзнанието, много хора губятъ вѣрата си, мѣнятъ убѣжденията си и казватъ: Не вѣрваме вече въ Бога. —

Въ какво вѣрватъ тия хора? Това сж състояния, които личността прѣживява.

Слѣдователно, всѣка обида, която човѣкъ прѣживява, показва, че въ него е засегната личността. Споредъ мене, само стариятъ човѣкъ се обижда. Стариятъ човѣкъ е крайно честолобивъ. Като се обиди, до края на живота си той не прощава. Когато наближи послѣдния му часъ, тогава той е готовъ да се помири съ всички, съ които е ималъ нѣкаква неприятностъ въ живота си. Тогавъ той ги извиква при себе си и казва: Азъ отивамъ вече при Господа, искамъ да се простя съ васъ, да не ви остана длъженъ. Много старци, и като умиратъ, пакъ не сж готови да простятъ, да се помирятъ съ ближнитѣ си. У дѣцата е точно обратно: ако днесъ се скарать съ нѣкого, утрѣ ще се помирятъ. Тѣ не задържатъ обидата за дълго врѣме въ сърцето си, вслѣдствие на което сж безгрижни. Затова е казалъ Христосъ: „Станете като дѣцата!“ И между религиознитѣ хора, и между ученицитѣ на Школата се срѣщатъ такива стари дѣдовци и баби, които се обиждатъ и никому не прощаватъ. Гледате нѣкой младъ човѣкъ, едва има 20 години, обидилъ се, надулъ се, нищо не иска да чуе, остава на особено мнѣние. Не, по този начинъ работитѣ не вѣрватъ. Достатъчно е Богъ да мръдне само палеца си, и всичко е свършено съ тѣзи стари хора, които иматъ голѣмо съзнание за себе си. Ако влѣзете въ небето съ тѣзи разбирания, съ това съзнание, тамъ ще ви освиркатъ така, че ще се чудите, какво

да правите. Тогава ще кажете: Колко прости сме били! Какви дебели глави сме имали! Какъв по-голям шамаръ отъ това ос-
 виркване? Докато сте били на земята, вие
 сте мислили, че сте завършили своето разви-
 гие и сте създадени само да заповѣдвате.
 Щомъ влѣзете въ онзи свѣтъ, тамъ ви по-
 срѣщатъ съ смѣхъ, освирквания и подиграв-
 ки. Едва тогава съзнавате, въ каква заблуда
 сте били и пожелавате часъ по-скоро да се
 върнете на земята, да се изправите, да рабо-
 тите върху себе си.

Казвамъ: докато човѣкъ е на земята,
 ще работи най-малко два часа физическа ра-
 бота, три-четири часа ще работи за сърцето
 си, петъ-шестъ часа за ума, за душата, за
 духа си и слѣдъ това ще помисли за ядене
 и пиене. Единъ день, когато човѣкъ съблѣче
 тѣлесната си дреха, когато се обезплѣти, то-
 гава той ще мине въ друга фаза на работа.
 Той нѣма да оре, да копае, да готви, защото
 нѣма да има вече ржцѣ и крака. И като духъ
 той пакъ ще работи, пакъ ще оре и копае, но
 въ друга областъ, въ друго поле. Нѣкоя ре-
 лигиозна сестра казва: Азъ завършихъ вече
 своето развитие, нѣма повече да готвя. Богъ
 не ме е пратилъ за готвачка. Ето какво
 трѣбва да каже тази сестра: До днесъ азъ
 готвихъ само за дѣцата и за мъжа си, само
 за тѣхъ се грижихъ. Обаче, съзнахъ, че трѣб-
 ва да поработя малко и за Бога. Затова, днесъ,
 като наготвя на своитѣ дѣца, ще отида въ
 дома на нѣкоя бѣдна вдовица, съ нѣкол-
 ко малки дѣца, ще ѝ наготвя, ще си попри-

казвамъ съ нея и ще си отида. На другия день ще посѣтя друга бѣдна кжца, ще спера, ще ушия нѣщо. Така, день слѣдъ день ще обикалямъ бѣднитѣ кжци въ София, ще помогна, дѣто съ каквото мога. Това е работа за Бога. Нѣкой може да каже, че е глупава тази работа, да ходи отъ кжца на кжца, да помага на хората. Колкото е разумна работата за себе си, толкова е разумна работата и за другитѣ.

И тъй, животътъ изисква взаимопомощъ. Науката, която ще дойде, ще бжде свързана съ живота. Днесъ хората сж готови само да се критикуватъ. Срещне ви нѣкой, изгледа ви отъ главата до петитѣ, измѣри ви съ своя аршинъ и казва: Като виждамъ, какъвъ талантъ се крие въ васъ, азъ мисля, че сте нѣкой великанъ. Какво излиза въ сжщность? На ръстъ сте едва 1'60 м., гърдитѣ ви сж тѣсни, изобщо нѣмате внушителенъ видъ. Гледате другъ нѣкой, строенъ, добръ поставенъ, глава — правилно сформирована, всичко е, както трѣбва, а въ сжщность тази глава нищо не ражда. Значи, съврѣменнитѣ хора се лъжатъ въ своитѣ прѣцѣнки, понеже не познаватъ онѣзи абсолютни мѣрки, по които могатъ да опрѣдѣлятъ, кой човѣкъ е обикновенъ, кой е талантливъ и кой — гениаленъ. Кой сж отличителнитѣ чѣрти на гениалния човѣкъ? Не е достатъчно само да се каже, че еди-кой си човѣкъ е гениаленъ. Трѣбва точно да се опрѣдѣли, кое въ човѣка е гениално — носътъ, очитѣ, ушитѣ, устата, брадата или челото. Истински гениаленъ чо-

вѣкъ е този, на когото всички удове на тѣлото сж гениални. Ако единъ отъ удоветѣ му не отговаря на изискванията на гениалността, този човѣкъ не може да бжде гениаленъ. Погледътъ на гениалния човѣкъ е дълбокъ. Той е свързанъ съ цѣлото Битие. Когато се разговаряшъ съ нѣкой гениаленъ човѣкъ, той те изслушва внимателно, изучава те, безъ да те унижи. Той è толерантенъ къмъ всички.

Казвамъ: като ученици на окултната Школа, вие трѣбва да бждете толерантни едни къмъ други. Какво означава думата толерантенъ? На български тя означава търпеливъ, снизходителенъ човѣкъ. Ученикътъ трѣбва да се стреми къмъ зазоряване на своята душа. Нѣма по-красивъ моментъ въ живота на човѣка отъ зазоряването. И при изгрѣва на слънцето нѣма по-красивъ моментъ отъ зазоряването. Псалмопѣвецътъ казва: „Господи, на ранина Те повикахъ!“ Дѣйстви-телно, човѣкъ най-добрѣ размишлява сутринь, прѣди изгрѣвъ слънце. Щомъ слънцето изгрѣе, вниманието му се отвлича на разни страни. Отъ изгрѣвъ на слънцето до залѣзъ, това врѣме е опрѣдѣлено за развитие на дарби, способности, чувства и за проява на разни дѣйствия. Тѣй щото, за всѣка работа има точно опрѣдѣленъ часъ отъ деня. Който иска да развие Божественото въ себе си, да стане гениаленъ, той всѣка сутринь трѣбва да излиза вънъ, да наблюдава зазоряването, да посрѣща изгрѣва на слънцето. Той трѣбва да се

свързва съ тия мощни сили въ природата, да остави тѣ да работятъ върху него.

Нѣкой спи късно сутринъ и като стане, усѣща се неразположенъ, недоволенъ и започва да размишлява, защо Господъ е създалъ така свѣта. Казвамъ: стани рано, излѣзъ вѣнъ, прѣди изгрѣвъ на слънцето, и постарай се да видишъ поне частъ отъ мантията или отъ гърба на Бога въ свѣтлината на хоризонта. Красиви нѣща се криятъ въ изгрѣващото слънце! Ако човѣкъ излиза редовно сутринъ да наблюдава зазоряването и изгрѣва на слънцето, все ще му се открие нѣщо. Най-малко той ще се вдѣхнови. Светията се вдѣхновява и чрѣзъ молитва. Той дълго врѣме се моли, докато се вдѣхнови, докато направи връзка съ Бога, съ разумния принципъ въ свѣта. Това подразбира стиха: „Ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи на всичко“. Когато се молите, или когато наблюдавате изгрѣва, вие не трѣбва да бждете педанти, всички да постѣпвате по единъ начинъ. Молитвата изисква вжтрѣшна свобода. Тя трѣбва да става по духъ, по разположение. Дѣто има свобода, тамъ има разнообразие. Въ мислитѣ, въ чувствата и въ постѣпкитѣ ви трѣбва да има разнообразие, но и при най-голѣмото разнообразие отъ всинца ви се изисква единство. Всички хора говорятъ за любовта. Тѣ търсятъ любовта, но трѣбва да знаятъ, че любовта не може да се изяви въ животъ, дѣто хората умиратъ. Въ живота на съврѣменнитѣ хора любовта се явява само за мигъ и веднага слѣдъ това изчезва. Вслѣд-

ствие на това тѣ страдатъ, плачатъ, разочароватъ се. Всички хора страдатъ все за изгубената любовъ. Обаче, това не е изгубване на любовта, но лишаване отъ условията, при които тя може да се прояви.

„Глава на Твоето Слово е Истината“. Питамъ: хората иматъ ли глава? Споредъ старата митология, нѣкои животни сж имали по седемъ глави. Ако животнитѣ сж имали по нѣколко глави, може ли хората да нѣматъ поне една глава? При това, въ каква глава може да се вмѣсти Истината? Прѣзъ цѣлата година размишлявайте върху стиха: „Глава на Твоето Слово е Истината“. Каквото и да мислите, чувствувате и вършите, винаги се вслушвайте въ вашия вжтрѣшенъ гласъ. Съпоставяйте външното съ вжтрѣшното въ себе си, за да се доберете до онази истинска, положителна наука. Стремете се да се освободите отъ старитѣ навици, да съблѣчете смъртната си дреха и да остане въ васъ само цѣнното, Божественото. Каквото се яви на пжтя ви, не се обезсърдчавайте. Условията, въ които се намирате сега, сж най-добри за васъ, като ученици. По-добри условия отъ сегашнитѣ никога не сте имали. Не се безпокойте, че нѣкои отъ васъ сте стари. Въ новото учение старитѣ моментално могатъ да се подмладятъ. Какъ? Като измѣнятъ стария начинъ на мислене и на чувствуване. Свѣтли мисли въ ума и възвишени чувства въ сърцето сж условия за подмладяване. Обаче, и младитѣ могатъ да остарѣятъ, когато изгубятъ своитѣ свѣтли мисли и благородни чув-

ства. Който изгуби своята свещена идея, той веднага остарява. Свещената идея е свѣтлина въ ума на човѣка. Какво прѣдставя слънцето за човѣкъ, който нѣма зрѣние? Какво прѣдставя звукътъ, говорътъ за човѣкъ безъ слухъ? Какво прѣдставятъ чувствата за човѣкъ безъ сърце? Какъвъ е смисълътъ на движението, ако човѣкъ изгуби душата си? Такова нѣщо е свещената идея за човѣка. Изгуби ли тази идея, цѣлиятъ му животъ се обезсмисля. Като говоря за умъ, сърце, душа и духъ, азъ имамъ прѣдъ видъ задачата на всѣки ученикъ, да се разбере и познае като умъ, сърце, духъ и душа.

Мнозина се оплакватъ, че сж остарѣли, че нищо не сж научили. Ако Мойсей, който минаваше за адептъ на врѣмето си, търсѣше помощта на евреитѣ, за да спечели едно сражение, какво остава за васъ? Защо трѣбваше евреитѣ да се избиватъ едни други? Ако между тѣхъ е имало грѣшници, не можали Богъ да се справи съ тѣхъ, а трѣбваше сами да се избиватъ? Всичко това бѣше необходимо, да видятъ евреитѣ и добротото, и злото, което съществуваше въ самитѣ тѣхъ. Запримѣрь, всѣки човѣкъ е добъръ, докато никой не го засегне. Засегнатъ ли го малко, той веднага се обижда, сърди се, гнѣви се, готовъ е да се откаже отъ убѣжденията си, отъ Бога. Той казва: Азъ не вѣрвамъ вече въ нищо. Да се гнѣви човѣкъ на Бога, това нищо не допринася. Той само губи. Нѣкой се сърди, че хората не го обичали, не го уважавали и казва: Не искамъ вече да живѣя! Не искамъ да гле-

дамъ слънцето, не искамъ да излизамъ. Ей тъй, ще седа въ кѣщи. Питамъ: какво е виновно слънцето? Едно трѣбва да знаете: досега никой никого не е обичалъ. Това, което хората наричатъ любовь, не е нищо друго, освѣнъ зальгалки. Едно отъ качества на любовьта е постоянство, неизмѣнность. Който истински обича, той никога не се мѣни. Щомъ вие страдате отъ това, че хората не ви обичатъ вече, че сж измѣнили любовьта си къмъ васъ, трѣбва да знаете, че тѣ никога не сж ви обичали.

Господъ казва: „Записахъ ги на дланъта си“. Това значи: онѣзи, които Богъ обича, тѣ сж написани на дланъта Му, и Той никога нѣма да ги забрави. Христосъ казва: „Благъ е само Богъ“. Въ Божията Любовь нѣма никаква измѣна, нито промѣна. Когато човѣкъ се намѣри въ трудно положение, той мисли, че Богъ го е напусналъ, изоставилъ. И Христосъ, когато бѣше на кръста, каза: „Господи, защо си ме оставилъ“? Обаче, оставянето не подразбира, че любовьта се оттегля. Когато майката отива на работа и оставя дѣтето си въ кѣщи само, това подразбира ли, че тя не го обича? Когато учителъ бие непослушния ученикъ, това не показва, че той него обича. Когато майката затваря дѣтето си, което обича да взема яйца отъ полозитѣ, да краде ябълки, круши, сливи отъ дърветата на съседитѣ, не го ли обича тя? Майката обича дѣтето си, но го възпитава, дава му уроци, да не ходи по чуждитѣ дворове, да прави пакости. Следователно, дойдете ли до любовьта на Бога, трѣбва да сте напълно убѣ-

дени, че Той е неизмѣненъ. Когато имате страдания, мъчности, трудности, трѣбва да знаете, че Провидѣнието, Богъ ви възпитава, да не ходите безъ позволение по чуждитѣ дворове.

Казвате: Не съществува ли любовъ на земята? Любовта има извѣстни прояви и на земята, но вие не сте доволни отъ нея. Вие търсите друго нѣщо, искате друга любовъ. Ходите, хлопате тукъ, хлопате тамъ и се домогнете до нѣкакво благо. Радвате се на това благо, но радостта ви скоро изчезва. Защо? Не е тази радостъ, която сте търсили. Туй, което търсите, на земята нѣма да го намѣрите. Това не трѣбва да ви обезсърчава. Вие живѣете въ прѣходенъ свѣтъ, между смъртта и живота, но единъ день, когато придобиете безсмъртието, любовта ще се изяви въ своята пълнота. Тя чака този моментъ. Засега хората сж въ дълбокъ сънъ, тѣ още не сж се пробудили. Тѣ сънуватъ само за любовта, но въ дѣйствителностъ още не сж я придобили. Казано е въ Писанието: „Когато мъртвитѣ се пробудятъ, тѣ ще излѣзатъ изъ гробоветѣ си.“ Казано е още: „Седна отдѣсно на Отца си и положи враговетѣ си подножие на нозѣтъ Му.“ Значи, дѣсната страна е почетно мѣсто. Слѣдователно, ако срещнете нѣкой вашъ приятель, отъ коя страна трѣбва да върви той, отлѣво или отдѣсно на васъ? Щомъ знаете, че почетното мѣсто е дѣсната страна, ще го оставите да върви отъ дѣсната ви страна.

Сега, ще ви дамъ слѣдното упражнение за една седмица: като си лѣгате вечеръ, ту-

рете въ ума си мисълта да станете точно въ 12 ч. прѣзъ нощъта. Като се събудите, погледнете часовника. Ако е точно 12 ч., станете, помолете се тихо въ себе си и кажете: Господи, да дойде Твоето благословение върху мене“. Прѣчарайте нѣколко минути въ размишление и се запитайте, да си легнете, или не. Ако не можете да си отговорите, напишете си двѣ билетчета съ думитѣ „да“, „не“ и извадете едното отъ тѣхъ. То ще опрѣдѣли да си легнете, или не. Ако не трѣбва да си легнете веднага, останете около 15–20 м. въ размишление и си кажете: Господи, благодаря Ти за всички блага, за всички благословения, които ми изпращашъ. Наистина, Божиитѣ благословения винаги сж били върху васъ, но не сте могли да ги разберете и благодарите за тѣхъ. Слѣдъ това можете да си легнете пакъ. Който се е помолилъ добрѣ, той ще заспи леко и ще има нѣкакъвъ хубавъ сънъ. Когато хората сънуватъ страшни сънища, това се дължи на обстоятелството, че молитвата имъ не е приета. Добрата молитва винаги се приема. Тя дава вжтрѣшенъ миръ на човѣка. Като правите упражнението една седмица, слѣдете, какви резултати ще имате. Който не може самъ да става на врѣме, нѣкой отъ домашнитѣ му да го събужда.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

3. Лекция отъ Учителя, държана на 6 октомври, 1926 г. София.

СВОБОДНО ДВИЖЕНИЕ.

„Върнѣнъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Изпѣйте упражнението: „Въ зоритѣ на
живота.“

Прочете се резюме отъ темата: „Защо
Истината е глава на Словото?“

За слѣдния пжтъ пишете върху нѣкоя
свободна тема.

Като се говори за свободна тема, трѣбва
да се знае, че и свободнитѣ теми сж опрѣдѣ-
лени. Запримѣръ, когато казваме, че човѣкъ
може да ходи свободно, ние имаме прѣдъ
видъ, че той може да ходи свободно само
тамъ, дѣто има мѣсто. Слѣдователно, човѣкъ
може да се движи свободно само по земята.
Рибата може да се движи свободно само въ
водата. Птицата може да се движи сво-
бодно само въ въздуха. Ако човѣкътъ, рибата
и птицата бждатъ заставени да се движатъ
въ срѣда, чужда за тѣхъ, тѣ ще бждатъ из-
ложени на голѣми страдания. Значи, страда-
нията на хората се дължатъ главно на физи-
чески причини. Когато човѣкъ приема несъ-
отвѣтна храна за своя организъмъ, той стра-
да. Когато приетата храна не се асимилира отъ
организма на човѣка, както трѣбва, той пакъ
страда. Когато храната се задържа дълго врѣ-

ме въ стомаха, безъ да се смели, отъ нея се образуватъ отровни вещества, токсини, които се разнасятъ изъ цѣлия организъмъ и отравятъ кръвта. Сжщо така и въ сърцето на човѣка има натрупани непостижнати желанія, които, вслѣдствие на това, че не могатъ да се асимилиратъ, създаватъ астрални токсини. По сжщия начинъ, когато човѣкъ задържа въ себе си мисли, които не може да реализира, тѣ оставатъ за дълго врѣме въ мозъка и понеже не могатъ да се асимилиратъ отъ него, образуватъ ментални токсини. Тѣй щото съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ натрупалитѣ се въ тѣхъ физически, астрални и ментални токсини. Тѣзи токсини въ организъма сж първото условие за развитие на микробитѣ, носители на различни болести.

Казвамъ: такова е положението на човѣка, който не знае законитѣ. Какво трѣбва да бжде положението на окултния ученикъ, който разбира и знае законитѣ? Окултниятъ ученикъ трѣбва да знае, какво му прѣдстои да разрѣши всѣки день. Както земледѣлецътъ знае, какво трѣбва да прави прѣзъ различнитѣ годишни врѣмена, така и окултниятъ ученикъ трѣбва да знае, каква задача има да разрѣшава всѣки день. Да допуснемъ, че вие сте въ едно училище, дѣто имате четири двойки дѣца отъ различни степени: 2^1 , 2^2 , 2^3 , 2^4 . Двойката въ първа степенъ прѣдставя дѣте, родено прѣзъ пролѣтѣта. Двойката въ втора степенъ прѣдставя дѣте, родено прѣзъ лѣтото. Двойката въ трета степенъ прѣдставя дѣте,

родено прѣзь есенъта и двойката въ четвърта степенъ прѣдставя дѣте, родено прѣзь зимата. Еднакво ли ще се развиватъ тия четири дѣца? Тѣ ще се развиватъ съвършено различно, понеже условията, при които се родили, сж съвършено различни. Запримѣрь, дѣтето, което се е родило прѣзь лѣтото, ще го обличатъ въ тънки, леки пелени и дрешки, защото вѣнь е топло. Обаче, дѣтето, което се е родило прѣзь зимата, ще го обличатъ съ дебели, топли пелени и дрешки. Значи, има положения въ живота, които за едни хора сж добри, а за други — лоши. Знанието на окултния ученикъ се заключава въ това, именно, да разбира тия условия, тия положения въ живота и да знае, какво може да очаква отъ добритѣ и какво — отъ лошитѣ условия. Всѣки трѣбва да познава себе си, да познава и хората, съ които има отношения, за да не изпада въ грѣшки и въ заблуждения.

Като изучавате себе си, като изучавате и другитѣ хора, ще забѣлѣжите, че всички се различаватъ въ разбиранията, въ морала си и т. н. Нѣкои хора сж много чувствителни, други иматъ силно развити лични чувства, трети сж много щестлавни, четвърти — горделиви, нѣкои пѣкъ сж завистливи, злобни, отмъстителни. Много хора пѣкъ сж добродѣтелни, т. е. въ тѣхъ сж развити добродѣтелитѣ. На какво се дължи гордостъта? Гордостъта е признакъ на излишѣкъ отъ мозъчна енергия. Гордиятъ човѣкъ е отворилъ всички прозорци на умствения си животъ, вложилъ е въ

ума си безброй непостижими идеи, които иска на всѣка цѣна да постигне, да стане пръвъ човѣкъ въ свѣта. Пръвъ човѣкъ е само козмическиятъ, който се е явилъ най-напрѣдъ. Всѣки другъ, който се е явилъ слѣдъ него, по никой начинъ не може да бжде пръвъ. Ти, който си се родилъ на опашката, ще бждешъ доволенъ и на това мѣсто, на което те поставятъ. Който влѣзе пръвъ въ гостилницата, той ще яде огъ най-хубавото ядене и ще има най-голѣмъ изборъ. Който влѣзе послѣденъ въ гостилницата, той ще яде отъ това, което е останало. Трѣбва ли да се сърди за това на гостилничаря? Гостилничарьтъ ще каже: Ти нѣмашъ право да се сърдишъ, да си недоволенъ отъ храната. Азъ даже не подозирахъ, че ще дойдешъ толкова късно. Сега, бжди благодаренъ и на това, което си заварилъ.

Та и вие, като ученици, трѣбва да бждете внимателни едни къмъ други; всѣки да бжде доволенъ отъ положението, което заема. Всѣки иска да бжде почитанъ и уважаванъ отъ другитѣ. Това желание е на мѣсто, но постѣпва ли той спрѣмо другитѣ така, както иска да постѣпватъ спрѣмо него? Когато нѣкой отъ васъ излѣзе да каже нѣщо, другитѣ му се смѣятъ. Защо се смѣятъ? Защото той не разбиралъ това, върху което говори. Вѣрно е, че нѣкога човѣкъ говори нѣща, които не разбира, а нѣкога говори нѣща, които разбира, но които не може да изкаже, да прѣдаде точно съ думи. За да може човѣкъ да прѣдаде точно една идея, първо тя

трѣбва да му е ясна на физическия свѣтъ. Щомъ идеята му е ясна на физическия свѣтъ, той ще може да я изкаже, да я прѣдаде и на другитѣ хора. Значи, нѣщата трѣбва да започватъ отъ физическия свѣтъ и да вървятъ нагорѣ, т. е. отъ простото, отъ видимото къмъ сложното, къмъ невидимото.

За изяснение на мисълта си, ще ви дамъ слѣдното правило. Когато ви дойде нѣкой гостъ, когото не сте виждали десетина години, първия день ще му дадете най-простото ядене: бобъ безъ масло, безъ никакви приправки, само съ солчица. Втория день ще му дадете по-хубаво ядене; третия день — още по-хубаво, и така ще подобрявате яденето, докато послѣдния день го угостите съ най-хубавото ядене. Обаче, вие постѣпвате точно обратно: първия день слагате на госта си най-хубавото ядене, втория день — по-просто ядене, и ако гостътъ ви прѣкара десетина дения у васъ, послѣдния день го гощавате съ бобъ. Слѣдователно, искате ли да изкажете нѣкоя мисълъ, прѣдайте я най-напрѣдъ въ най-проста и ясна форма, а послѣ я украсявайте. Първо, вие искате да я прѣдадете въ най-красива, изящна форма, да направите впечатление на хората, а послѣ завършвате, като прѣдавате мисълта си въ най-простъ видъ. Тази е причината, поради която хората не успѣватъ въ живота си. Учителътъ извиква на урокъ единъ отъ ученицитѣ си и го запитва: Минчо, кажи ми, какво е прѣдзначението на ученика? Ученикътъ отговаря: Когато Богъ създаде свѣта. Първо

той направи небето и земята; послѣ — деня и нощта; на третия день създаде трѣвата, цвѣтята и дърветата; на четвъртия день — небеснитѣ свѣтила; на петия день — животнитѣ; на шестия день Богъ създаде човѣка, да расте и да се развива, да учи. Другаритѣ на Минча слушатъ, не могатъ да разбератъ, какво иска да каже той съ тази дълга история. Минчо трѣбваше да отговори на зададения въпросъ кратко, ясно и просто: Прѣдзначението на ученика е да учи.

Слѣдователно, за да напрѣдва ученикътъ, той трѣбва да прилага. Прѣзъ течение на годината ученикътъ минава достатъчно материалъ, но той трѣбва да приложи поне една десета отъ този материалъ. И вие, като ученици, сжщо така трѣбва да прилагате; много материалъ имате, но частъ отъ него трѣбва да приложите. Не прилагате ли, вие ще натоварите ума си, а този товаръ ще ви създаде голѣми безпокойствия. Умътъ на ученика трѣбва да е спокоенъ, да не се товари повече, отколкото може да носи. При това, въ мислитѣ, въ чувствата и въ постжпкитѣ ви трѣбва да има голѣмо разнообразие. Еднообразието носи смъртъ. Когато въ мислитѣ, чувствата и постжпкитѣ на човѣка има еднообразие, той става тягостенъ, както за себе си, така и за другитѣ. Дѣто има еднообразие, тамъ има повторение на нѣщата. Въ литературния езикъ повторението се нарича тавтология. Човѣкъ може да повтаря нѣкои истини, но винаги въ различни форми, въ различни облѣкла. Изнесете ли една истина нѣ-

колкократно, въ една и сѣща форма, въ едно облѣкло, тя ще създаде неразположение, както за онзи, който я прѣдава, така и за онзи, който я слуша. Всѣко неразположение на духа пѣкъ е носителъ на различни болести.

Мнозина отъ ученицитѣ боледуватъ. Питамъ: коя е причината за тия болести? Всѣки ученикъ трѣбва да знае произхода на своята болестъ, дали тя има физически, умственъ или духовенъ характеръ. Щомъ се знае произходътъ на болестъта, ще се намѣри начинъ, по който тя може да се лѣкува. Ако болестъта има физически произходъ, ще се лѣкува по физически начинъ. Нѣкой боледува и казва: Не може ли Богъ да прѣмахне болестъта ми? Казвамъ: ти създаде болестъта, ти самъ трѣбва да я прѣмахнешъ. Въ Божествения свѣтъ сѣществува слѣдния законъ: кой каквото е създалъ, добро или зло, той самъ трѣбва да носи послѣдствията. Запримѣрь, въ нѣкой класъ има единъ ученикъ много честолюбивъ, гордъ, съ всички свои съученици се кара, съ никого не живѣе, и въ края на краищата, намира, че съученицитѣ му сѣ лоши. Излиза, че единственъ той е добъръ въ класа, а всички други сѣ лоши. Възможно е неговитѣ съученици да сѣ прѣвишили правата си, но и той има нѣкаква вина. Питамъ: какво трѣбва да направи сега този ученикъ? Да разправи всичко на учителя си и да остави на него, той да ги помири, или самъ да отиде при съученицитѣ си, съ които се е скаралъ, и да се помири? Това е задача за този честолюбивъ ученикъ, той самъ трѣбва да намѣри начинъ,

какъ най-правилно да я рѣши. Ако този ученикъ иска да се помири съ своитѣ съученици, той трѣбва да се смири, да излѣзе прѣдъ тѣхъ и да имъ каже: Азъ съмъ виновенъ, обидихъ, наскърбихъ всички, като искахъ да се прѣдставя нѣщо повече отъ това, което съмъ. Мислѣхъ, че зная много, а виждамъ, че нищо не съмъ знаелъ. По природа съмъ малко сприхавъ, не търпя чуждо мнѣние, чуждъ съвѣтъ, затова, моля ви, да ме извините. Щомъ се смири така, другаритѣ му веднага ще го простятъ. Обаче, рече ли да се хвали съ своята благородна кръвь, съ своето високо произхождение, че дѣдо му, пра-дѣдо му сж били поети, писатели, философи, никой нѣма да му обърне внимание. Другаритѣ му ще кажатъ: Какво значение има за насъ твоята благородна кръвь и твое-то произхождение, когато ти се отнасяшъ съ насъ като най-простъ човѣкъ, безъ никакво възпитание и култура? Каква е била кръвьта на твоя дѣдо, това не ни интересува. Каква е твоята кръвь, това е важно за насъ. Каква е кръвьта на нашитѣ дѣди, и това не е важно за насъ. Ние искаме да знаемъ, каква е нашата кръвь, и какво ние можемъ да направимъ. Всичко останало е стара философия, отъ която ние не се интересуваме.

Законъ е: добриятъ животъ прави кръвьта чиста. Моментта, въ който човѣкъ внесе една нечиста мисль въ ума си и едно нечисто чувство въ сърцето си, кръвьта му се покваря, т. е. губи чистотата си. Всѣка мисль, всѣко чувство иматъ своето опрѣдѣлено мѣ-

сто. Не се ли поставятъ на мѣстото си, тѣ изгубватъ прѣдзначението си. За изяснение на мисълта си, ще приведа слѣдния примѣръ. Прѣдставете си, че вие сте бѣденъ човѣкъ и отивате съ десетъ празни чувала при единъ богатъ земледѣлецъ да тури въ тѣхъ жито. Земледѣлецътъ туря жито въ единия, въ втория, въ третия чувалъ, докато напълни послѣдователно и десетътъ чувала. Вие виждате, че той е готовъ още да дава и подлагате ржцѣтъ си да сипва и въ тѣхъ. Питамъ: това жито ще ви ползува ли? Ржцѣтъ ви ще се напълнятъ съ жито; то ще прѣлѣе отъ тѣхъ и ще почне да се разсипва по земята. За васъ е цѣнно само това жито, което влиза въ чувалитѣ. Тамъ е неговото мѣсто. Вънъ отъ чувалитѣ житото не може да се използва. То се прѣска по земята и се затѣква отъ всѣки, който мине по този пѣтъ. Слѣдователно, всѣка хапка, която не се придружава съ добра мисль и съ добро чувство, носи за стомаха отрова, смъртъ. Сжщиятъ законъ се прилага и при говоренето. Когато човѣкъ говори, въ всѣка негова дума трѣбва да е вложено Божествено вдѣхновение. Това вдѣхновение носи благословение, както за онзи, който говори, така и за онзи, който слуша. Щомъ вдѣхновението се прѣкъсне, прѣкъсва се и благословието. Тогава човѣкъ трѣбва да прѣстане да говори. Това всѣки е опиталъ. Ако човѣкъ продължава да говори безъ вдѣхновение, страданията неизбѣжно ще дойдатъ върху него. Защо?

Защото той не е послушалъ своя вжтрѣшенъ гласъ.

Казвамъ: когато хората не се подчиняватъ на своя вжтрѣшенъ гласъ, тѣ минаватъ за лоши; когато се подчиняватъ на вжтрѣшния си гласъ, тѣ минаватъ за добри. Разумниятъ човѣкъ е всѣкога добъръ. Той зачита себе си, зачита и другитѣ хора. Неразумниятъ мисли само за себе си; той не иска да знае, какъ се отразява неговото поведение върху окръжаващитѣ. Запримѣрь, дъщерята се обиди нѣщо отъ майка си или отъ баща си и се затвори въ стаята си, седи день, два, три, никому не отваря. Какво ще разрѣши тя въ стаята? Ще седи и ще плаче. Не, въпроситѣ не се разрѣшаватъ въ затворени стаи. Който иска правилно да рѣши нѣкой въпросъ, нека излѣзе на чистъ въздухъ, подъ открито небе. Нѣкой човѣкъ заболява отъ извѣстна болестъ и за да се лѣкува, занасятъ го въ болница. Седи той тамъ мѣсець, два, три, но болестъта не минава. Всички се чудятъ, какво да правятъ. Казвамъ: извадете този човѣкъ отъ болницата, оставете го да лежи на открито, подъ влиянието на слънчевитѣ лъчи. Тѣ ще бждатъ най-добрата завивка, най-добриятъ лѣкаръ на болния. Нека болниятъ спи подъ открито небе, безъ никакъвъ покривъ. И дъждъ да завали, нѣма опасностъ за болния. Достатъчно е само да се покрие отгорѣ съ една каучукова мушама, да не прониква влагата въ тѣлото му. Въ този случай болниятъ ще оздравѣе по-скоро, отколкото ако

лежи на пружинени легла, завитъ съ дебели, топли дрехи. Слѣдователно, когато човѣкъ е тжженъ, по сщия начинъ нека излѣзе вѣнъ, на чистъ въздухъ, подъ открито небе. А тъй, да се затвори въ нѣкоя стая и да седи тамъ съ дни, той нищо нѣма да разрѣши. Човѣкъ има право да се заключва въ стаята си, само когато се моли. Затворенитѣ стаи сж за молещитѣ се хора. Христосъ казва: „Когато се молишъ, влѣзъ въ тайната си стаичка и се затвори, никой да не те вижда.“ Щомъ свърши молитвата си, човѣкъ трѣбва да излѣзе вѣнъ, на отворено, между хората.

Нѣкой казва: Защо ще ходя между хората, когато тѣ ми причиняватъ толкова страдания? Казвамъ: ако си недоволенъ отъ нѣкои хора, всички не сж виновни за това. Посѣти нѣколко бѣдни сѣмейства, разговори се съ тѣхъ и ще видишъ, че скръбъта ти ще изчезне. Ако си студентъ и не ти върви въ уроцитѣ, иди при нѣколко твои другари, послаби отъ тебе и вижъ, какви голѣми усилия правятъ, тѣ за да помнятъ, да заучаватъ уроцитѣ си. Ти ще се насърдчишъ, ще си кажешъ: Не съмъ билъ азъ най-последниятъ; имало и отъ мене по-слаби студенти. Ако мислишъ, че си лошъ човѣкъ, намѣри десетина души по-лоши отъ тебе и ще се насърдчишъ. Когато човѣкъ види, че има хора, които седатъ по-долу отъ него, това му дава импулсъ за работа. Тѣй щото, понѣкога и отрицателнитѣ положения въ живота сж въ сила да поощрятъ ученика, да го заставятъ да работи, да върви напредъ.

Обаче, когато работитѣ трѣбва да вървятъ напредъ, тогава на първо мѣсто ще се поставятъ способнитѣ ученици. Истински способни ученици сж ония, които даже не съзнаватъ това, а не ония, които се мислятъ за способни. За способния ученикъ е толкова естествено да бжде такъвъ, колкото естествено е за ябълката да бжде сладка. Способниятъ ученикъ заема винаги послѣдното мѣсто. Той не говори за себе си, не се хвали, не очаква похвали и отъ другитѣ, но каквато задача му дадатъ, той веднага я рѣшава. Другаритѣ му излизатъ на сцената, пѣятъ, свирятъ, а той седи на послѣдното мѣсто. Ако го накаратъ да изсвири нѣщо, той взима цигулката си и започва така да свири, че моментално приковава вниманието на всички. Когато човѣкъ говори много за себе си, когато се хвали, безъ да оправдава думитѣ си, за такъвъ човѣкъ казватъ, че той само дрънка. Днесъ съ дрънкане работа не се върши. Това е методъ на старата култура. Новата култура, обаче, изисква нови методи.

Казвамъ: новата култура иска приложение, резултати. Тя не се задоволява само съ думи и теории. Срѣщате нѣкой човѣкъ, който ви казва: Чудни сж моитѣ плодове! — Дѣ сж тѣ? — Ето дръвчетата. — Дѣ сж плодетѣ имъ? — Ще вържатъ и тогава ще ги опитате, но казвамъ, че плодетѣ имъ ще бждатъ много хубави. — Можешъ ли още сега да докажешъ това? — Не мога. — Щомъ не можешъ, не ги прѣпоръчвай прѣдвари-

телно. Азъ ще повървамъ на думитѣ ти, само когато опитамъ плодеветѣ. Когато ученикътъ прѣдаде своята теза и я защити, само тогава учителятъ ще се произнесе за нея. До това време той ще се въздържа да даде мнѣнието си, колкото да му прѣпоръчватъ този ученикъ. Нѣкой ученикъ се оплаква отъ учителя си, че отговорилъ за шестъ, а учителятъ несправедливо му поставилъ тройка. Казвамъ: възможно е учителятъ да не е билъ справедливъ, но възможно е и ученикътъ да не е справедливъ и да не разбира уроцитѣ си. И двѣтѣ нѣща сж възможни. И двѣтѣ положения се срѣщатъ въ живота.

И тъй, за всѣки даденъ случай е важно, какво е отношението на човѣка къмъ Първата Причина, къмъ ближнитѣ му и къмъ себе си. Който иска да разбере, дали отношенията му къмъ Бога сж правилни, нека си отговори, приема ли Богъ молитвата му, изпълнява ли желанята му. Слѣдъ това, нека си даде отчетъ, какво е отношението на невидимия свѣтъ, т. е. на ближнитѣ му къмъ него. И най-послѣ, нека анализира отношенията си къмъ самия себе, да види, правилни ли сж тѣ, или не. Ако Богъ не отговаря на молитвитѣ му, ако ангелитѣ не го слушатъ и ако той се намира въ противорѣчие съ себе си, кой е виновенъ за това? Той ще каже, че всички сж го забравили. Не, съ такъвъ отговоръ въпроситѣ не се разрѣшаватъ. Погрѣшката е въ самия човѣкъ. Може би неговиятъ телефонъ или радио — апаратъ е разваленъ нѣкъдѣ и не може да възприема въл-

нитѣ, които идатъ отъ невидимия свѣтъ. Слѣдователно, причината за всѣки неуспѣхъ, за всички страдания и мъчности е самиятъ човѣкъ.

Всички хора искатъ да бждатъ обичани. Знаете ли, какво се изисква отъ човѣка, за да бжде обичанъ? Човѣкъ може да бжде обичанъ, само ако дава нѣщо отъ себе си. Паритѣ се обичатъ за цѣнността имъ. Книгата се обича за съдържанието ѝ. Силниятъ човѣкъ се обича за силата си. Чукътъ се обича за работата, която може да свърши. Перото се обича за това, което може да напише. Нѣкой казва: Азъ съмъ слабъ, наистина, но хората трѣбва да ме обичатъ, защото съмъ Божие създание. Когато става въпросъ за Божии създания, човѣкъ трѣбва да знае, че родениятъ отъ Бога трѣбва да включва три важни качества въ себе си: първо, той трѣбва да обича; второ, той трѣбва да мисли и трето, той трѣбва да свѣги. Слѣдователно, всѣки човѣкъ ще бжде обичанъ заради любовта, която носи въ себе си, заради мисълта и заради свѣтлината. Какъ и дѣ се проявява любовта? Къмъ здрави, къмъ силни хора тя не се проявява. Това не е ли противорѣчие? Питамъ: ситиятъ нуждае ли се отъ угощение? Богатиятъ нуждае ли се отъ пари? Учениятъ нуждае ли се отъ знание? На сжщото основание и любовта се изявява къмъ слабитѣ, къмъ нуждаещитѣ се, къмъ изоставенитѣ. Обаче, любовта се изявява и къмъ подобнитѣ си. Тази форма любовъ е наречена „любовъ на подобие.“ Тя е любовъ, която

се изявява въ обмѣна между душитѣ. Тази любовъ е въ възходещо състояние; тя носи здраве и сила за душитѣ. Въ тази любовъ душитѣ растатъ и се развиватъ, съзнанието се разширява, умътъ се просвѣщава, а сърцето се облагородява. Любовъ, която не се придружава съ тия проявления, не е истинска любовъ. Тя е залъгалка въ живота на обикновения човѣкъ.

Сега, ние се нуждаемъ отъ положителна наука, отъ положително знание, съ което да изправимъ сегашния си животъ, да се освободимъ отъ извѣстни неджзи въ себе си. Ако човѣкъ се земе да изправи неджитѣ си, той нищо не би направилъ безъ тази наука. Напротивъ, при това положение той би се спъналъ отъ своитѣ неджзи, но по никой начинъ не би могълъ да се освободи отъ тѣхъ. Прѣди всичко, той не може да скрие неджитѣ си. Нѣма нищо скрито — покрито въ живота на човѣка. Всѣки неджгъ остава свои чърти, бѣлѣзи върху човѣка, които съ нищо не могатъ да се прикриватъ. По сжщия начинъ и добродѣтелитѣ оставятъ бѣлѣзи върху човѣка. Добро или лошо, всичко е написано на човѣшкото лице. Какво бихте казали, ако тия чърти могатъ да се фотографиратъ? Единъ день това ще се постигне. Човѣшкитѣ мисли ще могатъ да се фотографиратъ, както днесъ се сниматъ изображения на прѣдмети върху свѣточувствителни стѣкла. Дойде ли този день, всички прѣстѣпни мисли, всички прѣстѣпления на хората ще се откриятъ. Това става на небето. Всичко, каквото тукъ се върши, се

отпечатва на небето. Когато нѣкой човѣкъ се мисли за чистъ и светъ, Господъ казва: Изнесете прѣдъ този човѣкъ филма на неговия животъ, да види всичко, каквото е вършилъ. Вие четете въ нѣкой вѣстникъ: Днесъ се дава филма за живота на еди-кой си знаменитъ светия. Ангелитѣ отиватъ да гледатъ този филмъ и оставатъ очудени отъ страшнитѣ работи, които се прѣдставятъ. Това ще бжде не само съ светиитѣ, но и съ всѣки обикновенъ човѣкъ. Това не е за обезсърчение, но фактъ, отъ който хората ще се учатъ.

Значи, въ свѣта сжществува висша справедливостъ, отъ която ще се разбере, че всѣко добро или лошо дѣло носи своитѣ послѣдствия. Доброто винаги има добри резултати; злото има лоши резултати. Като знаете това, нѣма защо да се сърдите, ако животътъ ви е лошъ. Лошиятъ и добриятъ животъ сж резултати на миналото. Небето слѣди всичко и отдава всѣкому заслуженото. Въ небето има двѣ крайности: или съвсѣмъ изкоренява човѣка отъ лицето на земята, или го подига. Строгъ е законътъ на възмездието. Срѣдно положение въ него нѣма. На земята, обаче, има срѣдни положения, които наричатъ „обстоятелства, смекчаващи вината“. Тѣ сж резултатъ на любовта. Само любовта е въ сила да смекчи условията. Мнозина искатъ да обърнатъ вниманието на ангелитѣ, да се застъпятъ за тѣхъ. Ангелитѣ сж крайно строги, взискателни и изпълнителни къмъ закона. Рекагъ ли да сждятъ хората, малцина ще бждатъ оправдани. Ако искате нѣщо

отъ ангелитѣ, искайте тѣхното знание, тѣхната култура. Ако искате сждба, оставете Богъ да ви сжди. Той отдава всѣкому заслуженото, и всички оставатъ доволни. Тѣй щото, отъ васъ се изисква само да учите Божиитѣ закони и да ги прилагате въ живота си, а кой ще ви сжди, какъ ще ви сжди, това не е ваша работа.

Сега, ще дамъ още нѣкои обяснения на числото 2, взето отъ първа до четвърта степенъ. Числото 2^1 означава човѣкъ, роденъ прѣзъ пролѣтѣта. Пролѣтѣта е по тѣ влиянието на Венера, богиня на любовта. Значи, този човѣкъ се намира при най-добри аспекти. Дѣто ходи, той все любовъ ще развива. Той ще бжде поетична натура. Която жена срещне, ще се влюби въ нея и ще я възпѣва. Ако родениятъ прѣзъ това врѣме е жена, сждо така ще бжде поетична натура, ще се увлича лесно. Изобщо, всички поети се намиратъ подъ влиянието на Венера. Не може да бжде поетъ онзи, на когото Венера не влияе.

Числото 2^3 прѣдставя човѣкъ, роденъ прѣзъ есенъта и се намира подъ влиянието на Сатурнъ. Този човѣкъ е крайно подозрителенъ. Религиозенъ или свѣтски, ученъ или простъ той подозира всички. Каквото да му се говори, той казва: Тѣзи работи прѣдъ мене не минаватъ. Сатурновиятъ типъ не се убѣждава лесно. Обаче, обикне ли те веднѣжъ, той издържа въ любовта си, готовъ е на всички жертви. Когато сатурновиятъ типъ рѣши да се жени, той ще избира, ще търси,

ще има прѣдъ видъ най-малко сто моми, докато избере една отъ тѣхъ. Неговата избранница ще бжде богиня, а останалитѣ 99 ще бждатъ обикновени моми. Често и вие изпадате въ голѣми съмнѣния, подозрѣния, което показва, че се намирате подъ влиянието на Сатурнъ. Нѣкой казва: Много добри хора сж моиѣ познати. Не се минава година-двѣ, той започва да се съмнява въ всички и казва: Лъгалъ съмъ се азъ, тия хора не сж толкова добри, както съмъ мислилъ. Питамъ: какъ така по-рано бѣха добри, а сега станаха лоши? — Заблуденъ съмъ билъ, затова съмъ ги виждалъ такива. Значи, да виждашъ хората добри, това било заблуждение; да ги виждашъ лоши, не било заблуждение. Има едно вѣрно положение въ живота, споредъ което трѣбва да виждашъ хората такива, каквито сж.

Често хората се проявяватъ такива, каквито не сж, понеже изпадатъ въ трудни положения, отъ които не знаятъ, какъ да излѣзатъ. Запримѣръ, нѣкой добъръ човѣкъ, безъ да измѣри материалнитѣ си сили, прѣдприема направата на къща отъ три етажа. Кара до едно врѣме и слѣдъ това се затрудни, не може да продължи къщата си. Чуди се, какво да прави. Обърне се тукъ за услуга, обърне се тамъ, никой не му помага. Хората виждатъ, че той ще обърка смѣткитѣ си, та нито тѣхнитѣ, нито своитѣ пари ще може да спаси. Най-послѣ той си казва: Едно отъ двѣтѣ ми остава — или да фалирамъ, или да излъжа. По-добрѣ ще излъжа нѣкого, че скоро ще му върна паритѣ, от-

колкото да фалирамъ. Слѣдователно, когато човѣкъ се намѣри на тѣсно, той лъже. Ако има повече време да обмисля, той нѣма да си послужи съ лъжата. Когато се намѣри на тѣсно, и най-силниятъ човѣкъ може да излъже.

Прѣдставете си, че вие носите въ ржцѣтъ си една скъпа ваза на нѣкой вашъ приятель и по невнимание я изпуснете на земята. Вие толкова се изплашвате, че при първото запитване отъ страна на приятеля ви, кой счупилъ вазата, веднага скроявате една лъжа. Ако слѣдъ счупване на вазата имате достатъчно време, докато кажете на приятеля си, какво сте направили, вие ще му кажете истината. Богъ, като знае този законъ, никога не сжди хората веднага слѣдъ като сгрѣшатъ. Господъ не обича лъжата. Когато хората грѣшатъ, Богъ не бърза да ги сжди, но оставя свободно да помислятъ върху това, което сж направили, да се признаятъ прѣдъ себе си и слѣдъ това да бждатъ готови да признаятъ грѣшкитѣ и грѣховеѣ си и прѣдъ Него. Не е лесно човѣкъ да се освободи отъ лъжата. Тя се дължи на единъ психологически законъ, който се изявява въ всички проявления на живота. Този законъ внася извѣстно опорочаване въ живота. Когато лъжата влѣзе въ ума на учения човѣкъ, той губи частъ отъ своята свѣтлина, а науката губи своята чистота.

Слѣдователно, който иска да се домогне до истинската наука, той трѣбва да освободи ума си отъ всички заблудения. Тази

наука не се придобива въ единъ — два деня, нито въ единъ животъ. Истинскиятъ животъ сжщо така не се постига моментално. Ако човѣкъ знае всички свои слабости и грѣшки, пакъ не би могълъ изведнѣжъ да се поправи. Врѣме и усилия се изискватъ, за да може човѣкъ да изправи погрѣшките си. Като знае това, Богъ е скрилъ грѣховете на хората дълбоко въ тѣхното подсъзнание и единъ день, когато тѣ се натъкнатъ на своята карма, грѣховете имъ постепенно ще изпъкнатъ въ тѣхното съзнание. Нѣкой казва: Много ми е тежко! Слѣзълъ съмъ въ ада, между грѣшните сжщества. Не, ти не си въ ада, но си попадналъ въ твоята карма. Въ съзнанието си човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ всички свои сжществувания, да се види въ най-низките положения, когато е вършилъ такива прѣстѣпления, каквито съзнанието му днесъ не позволява да направи. Той трѣбва да изкупи тия прѣстѣпления, да ги изплати. Въ сегашния животъ вие ще се срещнете съ всички ония хора, на които въ миналото сте правили зло и добро. Ето защо, днесъ човѣкъ трѣбва да живѣе добръ, да изличи отъ съзнанието си всички грѣхове на миналото, за да се домогне до положителното знание. Съврѣменната наука, въ това отношение, дава реди методи и познания на човѣка, какъ да се справи съ кармата си, т. е. какъ да ликвидира съ нея. Когато хората ликвидиратъ съ своята карма, тогава и науката ще мине въ нова фаза. Днесъ мнозина сж недоволни отъ науката, намиратъ, че тя не задоволява напъл-

но тѣхния интересъ. Обаче, новата наука, която иде, ще внесе въ тѣхъ радостъ и веселие.

Сега, като ученици, вие трѣбва да работите, да създадете около себе си здравословна атмосфера. Ако нѣкой отъ васъ заболѣе, вие можете вечеръ, когато той спи, да изпращате къмъ неговото подсъзнание добри мисли, че той ще оздравѣе, ще се поправи скоро. Ако нѣкой отъ васъ отпадне духомъ, или се съсипе материално, вие пакъ можете да му изпращате насърчителни мисли. Чрѣзъ закона на внушението вие можете да помагате на болни, на бѣдни, на отчаяни хора. Великъ, мощенъ е законътъ на внушението. Достатъчно е, чрѣзъ този законъ, да внесете една добра мисълъ въ своето подсъзнание или въ подсъзнанието на нѣкой вашъ ближень, за да се реализира тя. Ако успѣете пъкъ да внесете една добра мисълъ въ свѣрхсъзнанието, тя още по-скоро ще се реализира. Нѣма мисълъ, която, вложена въ свѣрхсъзнанието на човѣка, да не се реализира чрѣзъ работата на свѣрхсъзнанието. Всички недъзи могатъ абсолютно да се изправятъ, но при условие на абсолютна вѣра. Въ свѣрхсъзнанието човѣкъ може да проектира всичко, каквото пожелае, но безъ никакво съмнѣние.

И тъй, първото нѣщо, което се изисква отъ всички, е да храните помежду си взаимно довѣрие и уважение. Искате да се изкажете по нѣщо — не бързайте. Помислете малко за това, което искате да кажете, докато създадете въ мисълъта си красива фор-

ма. Нека това бжде една задача за васъ. Наистина, не е легно човѣкъ да подържа въ ума си изключително красиви мисли, но нека работи върху това. По този начинъ той ще създаде здрава, трезва мисль въ себе си. Човѣкътъ на новото трѣбва да бжде изпълнителенъ въ всичко, което е обѣщаль да направи. Кажешъ нѣщо, изпълни го. Обѣщаешъ нѣщо, направи го въ такава форма, въ каквата си обѣщаль. Обѣщаль си прѣдъ Бога или прѣдъ душата си да отидешъ нѣкъждѣ — иди, изпълни обѣщанието си, макаръ и на легло да си. Парализиранъ да си, пакъ иди. По силата на внушението, че си обѣщаль прѣдъ Бога да направишъ нѣщо, ще можешъ да го изпълнишъ. Краката ти ще се развържатъ и ще проходишъ. Щомъ се освободишъ отъ ремъцитѣ, съ които дяволтъ те е завързаль, ти ще кажешъ: Слава Богу, че се освободихъ! Съврѣменнитѣ хора сж вързани съ ремъцитѣ на дявола. Вечеръ, прѣди да заспите, ще се развързвате чрѣзъ закона на внушението. Много ремъци има човѣкъ на ржцѣтѣ и на краката си. Тѣзи ремъци сж подобни на тия, които пехливанитѣ турятъ на ржцѣтѣ си, докато се борятъ. Въ врѣме на борбата тѣ сж необходими, но щомъ свършатъ, ремъцитѣ ставатъ вече излишни. Когато човѣкъ се обезсърдчи, той е въ положението на пехливанъ, който носи ремъци на ржцѣтѣ си и е забравилъ да ги хвърли. Развържи ремъцитѣ отъ ржцѣтѣ си, хвърли ги настрана и обезсърдението ще изчезне.

Сега, азъ говоря за новата култура, коя-

то изисква отъ хората великъ моралъ. Вие можете да живѣте и по стария моралъ, но ще знаете, че сте въ старата култура. Новиятъ моралъ се отнася къмъ съзнанието на хората. Тѣ трѣбва да иматъ прѣдъ видъ, че сж служители на Бога и всичко, което вършатъ, става прѣдъ Неговото лице, и Той удобрява или не удобрява тѣхнитѣ постѣпки. Когато мисълта на човѣка е права, тя има Божието удобрение и тече безпрѣпятствено. Никаква външна буря, никаква стихия не е въ сила да спре течението на правата мисълъ. Всѣка мисълъ, която нѣма удобрението на Бога, се прѣкъсва. Тя не може да тече гладко, не може да постигне своята цѣль.

Казвамъ: всички ние трѣбва да се стремимъ да имаме Божието благословение, да Го чувствуваме въ себе си, да слушаме Неговия гласъ. Това е необходимо за всинца ни, ако искаме да бждемъ здрави. Здравето е първото условие за ученика. Само здравиятъ ученикъ може да учи. За да учи, той трѣбва да има срѣдства, да бжде богатъ. Само умниятъ може да бжде истински богатъ и уважаванъ отъ всички. Богатството е свързано съ разумността.

Всички хора се стремятъ къмъ красотата; тѣ искатъ да бждатъ красиви. Човѣкъ може да бжде и здравъ, и силенъ, и богатъ, и красивъ, но прѣди всичко той трѣбва да бжде достоенъ, да заслужи тия качества. Казвате: Нали духовното се дава даромъ? — Даромъ се дава само на достойния. Всѣки трѣбва да се стреми да бжде достоенъ за Божието бла-

гословение. Това достоинство е първото условие, заради което Богъ обръща внимание на човѣка и му дава условия да учи. Отъ своя страна пъкъ той трѣбва да бжде признателенъ, да работи, да учи, за да отговори на това внимание.

Една отъ важнитѣ мисли, която трѣбва да задържите въ ума си отъ тази лекция, е да запазите достоинството си, за да не изгубите Божието внимание. Щомъ сте пратени на земята, Богъ ви е удостоилъ съ своето внимание. Ако запазите това внимание, вие ще можете да учите, да изпълнявате задачите, които се даватъ въ Школата. Запримѣрь, една отъ задачите, която трѣбва да имате прѣдъ видъ, е да работите върху музиката, да придобиете нѣщо ново, нѣщо повече отъ това, което съврѣменната музика е постигнала. Ако е въпросъ за наука, за музика, за изкуство, съ каквито съврѣменниятъ свѣтъ разполага, тогава нѣма защо да вървите по новитѣ пѣтища. Какво струва за насъ сегашната музика, ако не ѝ придадемъ нѣщо ново? Отъ какво се вдъхновяватъ съврѣменнитѣ пѣвци и музиканти? Тѣ се вдъхновяватъ, или когато се харесатъ на публиката, или когато имъ се плаща добръ. Отъ какво трѣбва да се вдъхновява бждещиятъ музикантъ, или пѣвецъ? Той трѣбва да се вдъхновява отъ това, дали неговата музика е въ сила да направи прѣвратъ въ душата на падналия човѣкъ. Какво по-голѣмо възнаграждение може да има за музиканта отъ това, когато той свири въ една кръчма на пияници и половината

отъ тѣхъ се откажатъ веднага отъ пиянството? Тѣ ще кажатъ: Богъ да те благослови, дѣто дойде между насъ да ни посвиришь! Какво по-голъмо морално удовлетворение може да очаква музиканта, ако съ своята музика той е успѣлъ да събуди импулъсъ къмъ наука у този, който никога не е пожелавалъ да учи? Този човѣкъ започва да учи, свършва нѣколко факултета, става професоръ и казва: Благодарение на единъ музикантъ, азъ днесъ не съмъ простъ човѣкъ, а професоръ. На това основание, когато и ние искажемъ една дума, тя трѣбва да произведе сжщия ефектъ, какъвто музиката произвежда върху пияницата, или върху простия човѣкъ. Нека и този човѣкъ каже: Чухъ нѣкога една дума, която ме избави отъ голѣма беля и човѣкъ ме направи.

Тѣзи сж едни отъ задачитѣ, които ви прѣдстоятъ, като на ученици. Правилното разрѣшаване и прилагане на тия задачи, ще опрѣдѣли положението ви като хора, носители на новото.

Упражнение: двѣтѣ ржцѣ се изнасятъ успоредно, напрѣдъ. Дѣсната ржка се поставя прѣдъ устата, съ палеца къмъ нея, слѣдъ което се изнася настрана, но съ бавно хлъзгане по рамото. Сжщото се прави и съ лѣвата ржка. Послѣ, и двѣтѣ ржцѣ се поставятъ прѣдъ устата, съ палцитѣ къмъ нея и съ бавно хлъзгане по рамѣнитѣ. И двѣтѣ ржцѣ се изнасятъ настрана и се спущатъ надолу.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

4. Лекция отъ Учителя, държана на 13 октомври, 1926 г. София.

НАЙ-ГОЛЪМОТО ВЕСЕЛИЕ И НАЙ-МАЛКАТА РАДОСТЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Четоха се нѣкои отъ свободнитѣ теми.

За слѣдния пжть пишете върху темата:
„Произходъ на златото.“

Сега, ще задамъ слѣдния въпросъ: Защо всички хора искатъ да бждатъ богати? Защо всички хора бѣгатъ отъ сиромашията? Ще кажете, че хората се стремятъ къмъ богатство, защото то имъ дава условия да се развиватъ, да се облагородяватъ, да станатъ щедри. Питамъ: всички богати хора развити ли сж? Всички богати хора благородни ли сж? Всички богати хора щедри ли сж? Най-чослѣ всички богати хора безсмъртни ли сж? Съврѣменнитѣ хора се стремятъ къмъ нѣкаква висша философия, къмъ висша наука, съ която да разрѣшаватъ велики проблеми, на-примѣръ, какъ е създадена вселената, какъ е произлѣзълъ свѣтътъ, а при това цѣлъ животъ мислятъ, какъ да станатъ богати, да натрупатъ повече пари. Мнозина даже казватъ: „Бѣли пари за черни дни.“ Тѣ поставятъ за идеалъ нѣ своя животъ паритѣ. Достатъчно е да помислятъ само за сиромашията, за да настрѣхнатъ космитѣ имъ отъ ужасъ. Какво по-голѣмо противорѣчие отъ това, човѣкъ

да се стреми къмъ разрѣшаване на велики проблеми, а едновременно съ това да постави парата като идеалъ на своя животъ?

Питамъ: какъ е възможно добра, благородна майка да роди едно капризно, упорито, лъжливо дѣте? При това, тази майка, като всички други, счита своето дѣте ангелче. Какъвъ процентъ, т. е. колко на сто отъ нейното твърдение е вѣрно? Ако майката мисли, че нейното дѣте е ангелче, съ това въпросътъ разрѣшава ли се? Какво означава думата „ангелъ“? Ангелътъ подразбира служителъ на Бога. Едно отъ качества на Божиитѣ служители е, че тѣ носятъ свѣтлина. Има ангели на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата, на добродѣтелята, на милосърдието, на кротостта, на въздържанieto, на братолюбието — цѣла градация отъ ангели има. Специфичнитѣ добродѣтели се прѣдставятъ отъ съответни ангели. Често хората се запитватъ, защо Богъ ги е поставилъ при толкова трудни за тѣхъ условия. Богъ е поставилъ всѣки човѣкъ точно при такива условия, които сж необходими да развие въ себе си извѣстна добродѣтель. Питамъ: можете ли да сѣете оризъ на сухо бърдо? Не можете, разбира се. Оризътъ се сѣе тамъ, дѣто има много вода и то на равнище, на поле. Житото може ли да се сѣе при сжщитѣ условия, при които и ориза? Това, което е добро за ориза, не е добро за житото. Следователно, всѣка добродѣтель се развива при специфични за нея условия. Запримѣрь, една добродѣтель се развива при сиромаш-

шията, друга — при богатството и т. н. Който иска да придобие любовта, да я научи, той трѣбва да заеме най-долното положение въ живота, да стане послѣденъ бѣднякъ. Ако заеме най-високото мѣсто, той нѣма да разбере любовта. Турите ли любовта при богати условия, отъ нея нищо нѣма да остане.

Казвамъ: когато хората не разбиратъ законитѣ за развитието на добродѣтелитѣ, тѣ се опитватъ да даватъ съвѣти на разумнитѣ същества отъ невидимия свѣтъ, какъ да постѣпватъ съ тѣхъ. Нѣкой казва: Какъ смѣятъ мене, човѣкъ отъ високо произхождение, да ме поставятъ при такива трудни условия на животъ? За таково долно мѣсто ли съмъ дошълъ на земята? Казвамъ: защо се оплаквашъ? Нали искаше да родишъ оризъ? Щомъ плодътъ ти е оризъ, ще те турятъ на низко мѣсто, въ блатата. Другъ иска да роди жито — ще го турятъ малко по-високо отъ първия. Трети иска да роди тиква — ще го турятъ при специални условия, за шесть мѣсеца да израсте, да цѣвне, да завърже плодъ и да узрѣе. Четвърти иска да бжде джбъ, букъ или друго дърво — ще го турятъ въ гората. Който не разбира тѣзи нѣща, ще каже: Ето, тиквата я поставиха при благоприятни условия и въ нѣколко мѣсеца даде плодъ, а пъкъ азъ 20—25 години вече работя и нищо не съмъ направилъ. Кой е виновенъ за това положение? Ти самъ направи този изборъ. Ако бѣше избралъ да станешъ тиква, и ти щѣше да бждешъ при сжщитѣ условия.

Твоятъ изборъ е такъвъ. Кой е виновенъ: законитѣ на природата, или онзи, който прави избора? Кой за каквото е дошълъ, това ще даде.

Нѣкои окултисти казватъ, че още при слизането на земята, човѣкъ самъ си нареждалъ програма на дѣйствиe. Слѣдователно, за всѣки день човѣкъ има опрѣдѣлена програма, какво трѣбва да извърши. Ако работата, опрѣдѣлена за деня, е повече, отколкото може да свърши, той ще си избере, какво непрѣменно трѣбва да свърши и какво да отложи. Нѣкой човѣкъ става рано сутринъ и казва: Днесъ искамъ да позная Божията Любовь. Отъ невидимия свѣтъ за този день тѣкмѣли по нѣкакъвъ начинъ да му изпратятъ пари. Обаче, щомъ разбератъ, че този день то йиска да познае Бога, като Любовь, тѣ задържатъ богатството, което мислили да му изпратятъ. Любовь и богатство сж несъвмѣстими нѣща. Обаче, сиромашия и любовь сж съвмѣстими, тѣ вървятъ заедно, като братъ и сестра. Богатство и грѣхъ сжщо така вървятъ заедно. Искате ли да скарате хората, да внесете раздоръ между тѣхъ, направете ги богати. Искате ли да се помирятъ, направете ги сиромаси.

Като говоря по този начинъ за богатството и за сиромашията, много хора ще се настройатъ, както ученицитѣ се настройватъ срѣщу учителитѣ си. Учителитѣ съвѣтватъ ученицитѣ си да ги почитатъ, но така ли е въ сжщностъ? Когато нѣкой учителъ обича ученицитѣ си, работи усърдно съ тѣхъ, той

получава тъкмо обратното. Кога става това? — Когато учителят иска да бжде обичанъ отъ ученицитѣ си. Докато учителятъ изисква отъ ученицитѣ си любовь, той всѣкога ще бжде оплютъ и подигранъ отъ тѣхъ. Защо? Защото той е избралъ кривъ пътъ; той мисли за себе си. Другъ е случаятъ, ако този учитель обича ученицитѣ си и нищо не иска отъ тѣхъ. Той казва: Азъ желая да работя върху умоветѣ на ученицитѣ си, да се просвѣтятъ, да придобиятъ знание и мъдрость. До това врѣме учителятъ ще бжде изложенъ на подигравки, на оплюване отъ ученицитѣ си, но единъ день тѣ ще съзнаятъ грѣшката си и ще я изправятъ. Като знае законитѣ, разумниятъ учитель винаги прощава на ученицитѣ си. Христосъ е казалъ: „Който много грѣши, много люби. Комуто много се прощава, много люби.“ Споредъ този стихъ, въ края на краищата, учителятъ ще получи любовта на ученицитѣ си. Първо той се заема съ изкореняване на плѣвелитѣ, за което ще бжде оплютъ отъ ученицитѣ си. Впоследствие, когато насади доброто сѣме на мъдростта на тѣхнитѣ ниви, той ще получи любовта имъ.

Нѣкой казва: Азъ искамъ хората да ме обичать. Щомъ си направилъ този изборъ, ти ще срещнешъ голѣми противорѣчия въ живота си. Ученикъ, който отива на училище, и желае да бжде обичанъ отъ учителитѣ и отъ другаритѣ си, ще срещне голѣми противорѣчия. Вмѣсто да бжде обичанъ, той ще бжде отъ всички подиграванъ, усмиванъ, вмѣсто да бжде пръвъ ученикъ, той ще бжде

послѣденъ. Кой каквото направи, все върху главата му ще се стовари. Докато излѣзе отъ училище, главата му ще побѣлѣе. Значи, който влѣзе въ училището, той трѣбва да знае, че главната му задача е да учи, а дали ще го обичатъ, или не, това не е негова работа. Да обичатъ нѣкого, значи да му даватъ нѣщо. Кому даватъ? Обикновено на просецитѣ се дава. Кой дава на просецитѣ? — Бѣднитѣ. Рѣдко ще видите богатъ човѣкъ да се спре прѣдъ нѣкой просекъ да му дава помощъ. Единъ американецъ казвалъ, че всѣка минута му струвала десетъ английски лири. При това положение, кой просекъ ще се осмѣли да спре такъвъ богатъ човѣкъ да му иска единъ шилингъ? Богатиятъ ще му каже: Ти имашъ ли умъ, да мислишъ, че за единъ шилингъ, който бихъ ти далъ, ще спра една минута при тебе да изгубя десетъ английски лири? Освѣнъ това, богатиятъ може да каже на този просекъ нѣкоя обидна дума. Ако много просеци го безпокоятъ, най-послѣ той може и бастона си да дигне сръщу тѣхъ. Ето защо, прѣди да поиска нѣщо отъ богатия, просекътъ много ще мисли.

Съврѣменнитѣ хора се оплакватъ отъ несгоди, отъ противорѣчия въ живота. Питамъ: на какво се дължатъ противорѣчията? Причината за противорѣчията е тази, че хората търсятъ лесния пѣтъ въ живота. Материалиститѣ казватъ: Икономическитѣ условия сж причина за всички противорѣчия. Ако условията се подобрятъ, и животътъ ще стане по-лекъ. Религиознитѣ пъкъ казватъ: Господъ може

да подобри живота. Той ще уреди всички работи. Питамъ: знаете ли, какъ Богъ урежда работитѣ? Вие взимате една изкривена ось и казвате: Майсторътъ ще изправи тази ось. Какъ ще я изправи? Първо той ще накладе огънь и слѣдъ това ще тури изкривената ось въ огъня, дѣто ще я държи до нагорещяване. Като се нажежи добрѣ, ще вземе чука и ще удря отгорѣ, докато се изправи. Майсторътъ пита ли осьта, колко е страдала? Той не иска да знае за нейнитѣ страдания. Задачата му е да я изправи, а колко ще страда, за това не се интересува. Тази е идеята, че Господъ ще оправи всички работи. Ако грѣбнакътъ ти е изкривенъ, Богъ ще го оправи. Изкривениятъ грѣбнакъ означава изкривения умъ на човѣка. Богъ ще вземе този изкривенъ умъ, ще го тури въ огъня, ще го обръща натукъ-натамъ, докато го изправи. Като го изправи, ще каже: Хайде сега на работа!

Казвате: Нѣма ли другъ начинъ за оправяне на работитѣ? Има единъ начинъ, той се заключава въ слѣдното: Никога не оставяйте Богъ да оправя работитѣ ви. По-добрѣ е вие сами да оправите работитѣ си, отколкото да заставяте Бога, Той да ги оправя. Защо трѣбва да спираме Бога въ работата Му? Знаете ли, какво нѣщо е да спрете вниманието на Бога за единъ моментъ само върху нѣкоя ваша погрѣшка? Мнозина мислятъ, че Богъ трѣбва съ часове да се занимава само съ тѣхъ. Това сж дѣтински разбирация за Бога. Трезва мисль се изисква отъ всинца

ви — мисълта на мъдреца! Нѣкой казва: Зашо Господъ не ми даде това, което ми е нужно? Той ти е далъ повече, отколкото можешъ да използувашъ. Не искайте повече отъ това, което можете да носите. Ти искашъ да те обичатъ хората. Щомъ искашъ любовта на хората, ти трѣбва да имашъ грѣбнакъ, да понесешъ тѣхното оплюване. Законътъ е таквъ. Мама пристава на нѣкой момъкъ: тя го обича, и той я обича. Щомъ се обичатъ, тѣ трѣбва да бждатъ готови на всички поругания отъ страна на майка, баща, близки и далечни познати. Момата и момъкътъ ще понесатъ голѣми страдания за любовта. Какъ сж описани главнитѣ герои въ романитѣ? Като дойде до любовта, авторътъ излага героитѣ си на голѣми страдания.

Сега, азъ разглеждамъ тия нѣща мимоходомъ, но като се говори за любовта, трѣбва да знаете, че тя е велика сила, която приижда въ нервната система на човѣка въ видъ на приливи. За да се приспособи организъмътъ къмъ нея, за да се кали, човѣкъ трѣбва да стане естественъ. Човѣкъ е проводникъ на любовта, но тя не живѣе въ неговия организъмъ. Любовта може да мине прѣзъ мозъка на човѣка и да се прѣдаде, да се разпрѣдѣли по цѣлия организъмъ. Нѣкой казва: Цѣлъ день сърцето ми бѣше топло отъ любовъ. Не, това е невъзможно. Едва мъдрецътъ може да издържи една минута на любовта, а що се отнася до обикновения човѣкъ, даже една хилядна частъ отъ секундата е много за него. Това, което хората наричатъ любовъ,

то сж послѣдствия на любовта. Тя ги е засегнала съ некѣта си само. Ако любовта обхване човѣка изцѣло, животътъ му моментално ще се промѣни: той ще стане безсмъртенъ, всички страдания и нещастия ще го напуснатъ.

Едно отъ качества на любовта е това, че тя никога не отпада. Човѣкътъ на любовта не може да каже, че едно врѣме ималъ повече любовъ, а сега по-малко. Когато нѣкой казва, че любовта отпада, той трѣбва да има прѣдъ видъ онѣзи врѣменни настроенія въ живота, които хората неправилно наричатъ любовъ. Ап. Павелъ, който бѣше окултистъ, казваше: „Отъ всички добродѣтели най-велика е любовта.“ Слѣдователно, ако любовта отпада, на какво ще уповаваме въ живота? Казано е при това, че Богъ е Любовь. Когато търсимъ Божията Любовь, ние трѣбва да изучаваме нейнитѣ закони. Нѣкой казва: Слабъ човѣкъ съмъ азъ. — Само ти не си слабъ — цѣлиятъ свѣтъ е слабъ, понеже не е готовъ още да приеме любовта въ себе си. Само любовта прави човѣка силенъ. Когато се обърнаха къмъ Христа съ думитѣ „Учителю благи,“ Той каза: „Никой не е благъ, освѣнъ единъ Богъ.“ Значи, и Христосъ, великъ Учитель, не прие да Го наричатъ благъ. Когато влѣзе въ Ерусалимския храмъ, Той взе камшикъ и изгони всички търговци навънъ. Питамъ: любовта съгласна ли е съ камшика? Любовта не работи съ камшикъ. Вземете ли камшикъ въ ржка, любовта излиза навънъ. Нѣкой казва, че отъ любовъ набилъ нѣкого, да го поучи въ нѣщо.

Не, това е залъгване. Дѣто играе тоягата, тамъ дѣйствува правдата, но не любовта. Законътъ на правдата казва: На пжтя на силния не стой! Стоишь ли на пжтя на силния, той ще те прѣгази. Законътъ на любовта се проявява по другъ начинъ. Когато слабиятъ стои на пжтя на силния, на пжтя на любовта, тя заобикаля, да не го прѣгази.

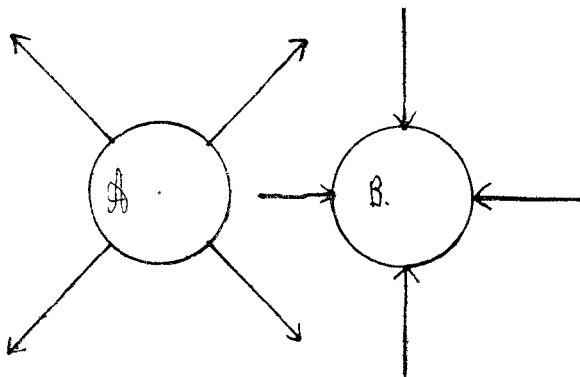
Нѣкой одумва приятеля си и казва: Азъ правя това отъ любовъ къмъ него, да се изправи. Не, по този начинъ любовта не постръпва. Тя не вижда злото. За нея всичко е красиво, добро. Грѣхъ за нея не сжществува. Когато хората виждатъ грѣшкитѣ на другитѣ, когато ги сждятъ, това става по закона на правдата. Когато обидите нѣкого, и това става по сжщия законъ. Отъ хиляди години насамъ хората живѣятъ по закона на правдата, но свѣтътъ не се е поправилъ. По този начинъ свѣтътъ не само, че не се поправя, но земята се е покрила съ кости. Защо умирагъ хората? Защото Богъ не е съгласенъ съ тѣхния животъ, съ тѣхнитѣ вѣрвания. Ако искате да придобиете безсмъртието, да не страдате, живѣйте съгласно Божиитѣ закони. Нека Богъ бжде идеалъ въ живота ви! Щомъ е вашъ идеалъ, Той ще спре вниманието си върху васъ и ще каже: Ето една велика душа! Тази душа се отличава съ красота; дѣто мине, тя прѣска свѣтлина. Ако нѣкой богатъ князь види една много красива мома, той ще пожелае да я вземе за другарка въ живота си. Но какво ще бжде мнѣнието му за нея, ако я види у дома ѝ, между близкитѣ си, да се кара съ майка

си и баща си, да бие по-малкото си братче или сестриче? Той ще вземе шапката си и ще каже: До виждане!

Мислите ли, че Богъ ще остане да живѣе въ вашето сърце, ако при влизането си въ него намѣри всичко въ безпорядъкъ? Въ сърцето ви владѣе пъленъ хаосъ: вие сте се скарали съ баща си, съ майка си, съ братята и сестритѣ си, съ приятелитѣ си и само чакате, нѣкой да ви каже нѣщо, да го нахокате. Като влѣзе въ сърцето ви, Богъ веднага ще излѣзе и ще напише: Да се секвестиратъ всички имущества на този човѣкъ, да се взематъ майка му, баща му, близкитѣ му, да остане самъ и слѣдъ това да се прати на заточение. Когато човѣкъ остане самъ, безъ майка, братя, сестри и приятели, тогава само той ще разбере, какво е направилъ. Днесъ болницитѣ сж пълни все съ такива самотни хора, изпратени на заточение. Това не става по желанието на невидимия свѣтъ, но по злата воля на човѣка, по неразбиране дълбокия смисълъ на Божиитѣ закони. Всѣки иска животътъ му да тече гладко, спокойно, обаче, това е невъзможно. Човѣкъ трѣбва да работи, да прави усилия да прѣдолѣе мъжнотиитѣ и да постигне желанията на душата си.

Мнозина сж ме питали, защо идатъ страданията въ живота? Тази вечеръ ще отговоря на всички, които се интересуватъ отъ този въпросъ. Една отъ причинитѣ за страданията е неприложеното знание. Много отъ васъ не могатъ да използватъ знанието, което

получаватъ. Всѣко знание произвежда извѣстна реакция въ човѣка: той или губи, или печели. Прѣдставете си, че имате двѣ динамически тѣла, A и B , подобни на слънцето. Енергиитѣ, които излизатъ отъ тѣлото A въ видъ на лъчи, минаватъ въ пространството и слѣдъ време се връщатъ въ тѣлото B . Тѣлото A прѣдставя едната страна на слънцето, а тѣлото B — другата страна. Слѣдователно, лъчитѣ на слънцето, които излизатъ отъ ед-

ната страна A , слѣдъ време пакъ се връщатъ въ слънцето, но отъ другата страна — B . Значи, между еднитѣ и другитѣ сили има извѣстна връзка. Възъ основа на сжщия законъ, всѣка сила, или всѣка мисль, която излиза отъ човѣка, отива въ пространството и слѣдъ време пакъ се връща въ него, но вече съ извѣстна придобивка, съ единъ малкъ плюсь. Като се знае това, може да се изчисли математически, слѣдъ

колко време дадена мисъл ще се върне обратно въ своя източникъ. Нѣкои мисли се връщатъ въ своя източникъ слѣдъ 10—15 минути; други — слѣдъ единъ часъ; трети — слѣдъ единъ или нѣколко деня; четвърти — слѣдъ мѣсеци или години. Изобщо, извѣстенъ е най-късиятъ, както и най-дългиятъ периодъ, прѣзъ който една мисъл може да се върне, отдѣто е излѣзла. Излизането на мислитѣ отъ едно тѣло и връщането имъ пакъ въ това тѣло се подчинява на извѣстенъ законъ. Това не е произволно. Този законъ се отнася до цѣлия органически свѣтъ, а не само до човѣка. Мислитѣ биватъ единични и колективни, затова човѣкъ трѣбва да ги различава, да знае, съ какъвъ материалъ има да работи. Въ този смисълъ и човѣкъ е единично и колективно същество. Слѣдователно, той борави съ капиталъ, който не е напълно неговъ.

И тъй, талантитѣ, за които Христосъ говори въ една отъ своитѣ притчи, прѣдставятъ мислитѣ, които Богъ е вложилъ въ човѣка за обработване. На това основание, когато една добра мисъл дойде въ ума ви, дайте ѝ мѣсто, дайте ѝ потикъ да се прояви. Щомъ ѝ дадете възможность да се развие и прояви, и вие ще получите съотвѣтенъ дѣлъ отъ благо, което тя носи. Между енергията, която носи мисълта отъ тѣлото *A* и тази, която се връща назадъ въ тѣлото *B*, има извѣстно отношение. Въ този смисълъ, както добритѣ, така и лошитѣ мисли, излѣзли отъ човѣка, слѣдъ извѣстенъ периодъ отъ време пакъ се връщатъ къмъ него. Ако нѣкой човѣкъ изпрати

нѣкждѣ въ пространството една прѣстѣпна мисълъ, тази мисълъ най-много слѣдъ четири поколѣния пакъ ще се върне къмъ него. Тѣзи четири поколѣния включватъ единъ периодъ отъ сто години. Значи, тази мисълъ, излѣзла отъ *A*, слѣдъ сто години най-късно ще се върне въ *B*, дѣто ще се намирате по това врѣме. Това става по закона на прѣбраждането. Вънъ отъ него има другъ законъ, който регулира промѣнитѣ, които постоянно се извършватъ въ нашето съзнание.

Често хората се натъкватъ на голѣми страдания и, като не разбиратъ причинитѣ на тия страдания, дохождатъ въ състояние на заспиване. Тѣ чувствуватъ, като че нѣщо се руши въ тѣхъ, едва издържатъ този моментъ. Слѣдъ това иде пробуждане на съзнанието, и тѣ се обновяватъ. Страданията и противорѣчията изчезватъ, и тѣ се чувствуватъ като новородени. Слѣдъ това състояние на новъ животъ, на свѣтлина, хората навлизатъ въ друга тъмна зона, която продължава нѣколко деня. Тѣ пакъ се намиратъ въ противорѣчия, страдания, докато отново заспятъ. Слѣдъ това иде ново пробуждане на съзнанието, обнова, новораждане. Тѣзи промѣни въ съзнанието на човѣка сж необходими. Тѣ идатъ по единъ неизбѣженъ законъ, но човѣкъ трѣбва да бжде силенъ да устоява, да не се съмнява въ Бога. Вие трѣбва да разбирате този законъ, да не се плашите.

Нѣкой казва: Дотегнаха ми тѣзи състояния. Искамъ да се освободя отъ тѣхъ, да отида на небето. Най-лесната работа е да оти-

дете на небето. Достатъчно е човѣкъ да заспи съ тази мисълъ, за да може за едно кратко врѣме да се прѣнесе тамъ. И като умре, той пакъ може да отиде на небето. Не е въпросътъ само да отиде човѣкъ на небето, но тамъ той трѣбва да научи нѣщо, да се върне богатъ съ опитности и знания. Ако се върнете отъ небето съ опитноститѣ на Настрадаинъ Ходжа, все пакъ сте научили нѣщо. Обаче, върнете ли се безъ опитности, нищо не сте придобили.

Единъ день жената на Настрадаинъ Ходжа му каза: Хайде, иди въ гората да насѣчешъ малко дърва! — Срамота е, жена, ходжа съмъ, не ми прилича да сѣка дърва въ гората. — Не, ще отидешъ, нѣма какво. Най-послѣ Настрадаинъ Ходжа взелъ брадвата си и отишълъ въ гората, дѣто започналъ да избира, кое дърво да отсѣче. Избралъ едно дърво, качилъ се на единъ клонъ и започналъ да удря клона съ брадвата. По това врѣме минавалъ прѣзъ гората единъ селянинъ и му казалъ: Слушай, Настрадаинъ Ходжа, тѣй както сѣчешъ клона, на който си седналъ, ще го отсѣчешъ, но и ти, заедно съ него, ще се намѣришъ на земята. — Това не е твоя работа, рекълъ Настрадаинъ Ходжа, и продължилъ да сѣче. Едва отсѣкълъ клона, и съ него заедно и той падналъ на земята. Позамислилъ се малко и казалъ: Умень бѣше този селянинъ. Щомъ знае това нѣщо, той ще знае и кога ще умра. Я чакай да го настигна, да видя, какво ще ми каже. Той оставилъ дър-

вото въ гората и настигналъ селянина: Прия телю, като знаешъ толкова, кажи ми, кога ще умра. — Слѣдъ три деня. Тръгналъ Настрадаинъ Ходжа за дома си, замисленъ, туженъ и казалъ на жена си: Среещна ме въ гората единъ ангелъ и ми каза, че слѣдъ три деня ще умра. Наскърбила се жена му, затжжила се и заплакала. Той отишълъ да си изкопае гробъ подъ една круша, да влѣзе тамъ и да чака смъртъта си. Като изкопалъ гроба си, легналъ въ него и чакалъ да дойдатъ отъ онзи свѣтъ, да го взематъ. Отъ врѣме на врѣме круши падали отъ дървото, той си похапвалъ и чакалъ смъртъта. На третия день той чулъ отдалечъ нѣкакво дрънкане на звънци и си казалъ: Навѣрно идатъ вече съ колесница отъ онзи свѣтъ да ме взематъ. Той надигналъ малко главата си, да види, какво ще стане, но видѣлъ, че къмъ него иде стадо камили съ камиларитѣ си. Като го видѣли, камилитѣ се изплашили, хукнали да бѣгатъ и изпотрошили много грънци. Камиларитѣ го хванали, набили го и пуснали го да върви дома си. Като се върналъ при жена си, тя го попитала: Какво има на онзи свѣтъ? — Остави се, само главата си да подигнешъ, и боятъ е готовъ. Съ това той искалъ да каже: Всичко е хубаво на онзи свѣтъ, но ако подплашишъ камилитѣ, бой те чака.

Казвамъ: по сщия начинъ много хора си създаватъ неразумни страдания, безъ които могатъ да минатъ. Значи, има страдания естествени, разумни; има страдания неестествени, неразумни. Когато човѣкъ иска да се осво-

боди отъ неразумнитѣ страдания, той трѣбва да изучава законитѣ, които регулиратъ живота.

Сега, ще ви дамъ нѣколко правила за приложение. Като ставате сутринь, успокойте се добрѣ и вижте, каква мисълъ ще дойде въ ума ви. Първата добра мисълъ, която дойде въ ума ви, приложете я. Не философствувайте, дали да я приложите, или не. Вслушвайте се въ интуицията си и ще бждете близо до истината. Когато разсждавате и философствувате много, по този начинъ вие можете да уредите само материалнитѣ си работи, но не и Божественитѣ. Божественитѣ работи се уреждатъ само чрѣзъ интуицията. Първо ще повикате Божествената интуиция, а послѣ разума, като слуга на Божественото. Интуицията ще урежда работитѣ въ Божествения свѣтъ, а за физическия свѣтъ тя ще събира свѣдѣния отъ разума, който ще играе служба на секретарь. Божественото показва новитѣ пѣтища, прѣзъ които човѣкъ трѣбва да мине. Великитѣ хора, на които работитѣ винаги сж вървѣли успѣшно, сж минали по вжтрѣшния пѣтъ на интуицията. При страдания и мжчнотии въ живота си, тѣ винаги сж се справяли съ интуицията си. Слѣдователно, когато се намѣрите прѣдъ нѣкакво страдание или нѣкаква болестъ, не философствувайте много, защо и какъ е дошла болестъта, но отправете ума си къмъ Бога, къмъ своята интуиция и оттамъ ще получите съвѣтъ, какво да правите. Не бързайте да викате лѣкарь. По-добъръ лѣкарь отъ интуицията нѣма. Не се плашете отъ болестъта, или отъ страданието. Тѣ идватъ

при васъ да ви научатъ нѣщо, да придобие-
те нѣкаква опитностъ, да се калите. Като прѣ-
карате болестъта, все ще имате нѣкаква придобивка — по-силнище станете. Хората се плашатъ отъ болеститѣ и гледатъ на тѣхъ като на зло. Не, болеститѣ сж привилегия за човѣка; привилегия е, когато не можете да ядете и трѣбва да легнете гладни; привилегия е, когато сте бѣдни.

И тѣй, който търси закона на любовта, въ всички противорѣчия той трѣбва да вижда доброто. Този погледъ на живота ще го направи свободенъ. Окултниятъ ученикъ трѣбва да бжде свободенъ. Чрѣзъ свободата той ще се прѣроди, ще влѣзе въ новия животъ. Това е необходимо за всѣки ученикъ, защото сега е краятъ на старата култура, и той трѣбва да държи своя послѣденъ изпитъ, матура. Безъ този изпитъ ученикъ не може да влѣзе въ новата култура, която иде вече. Който издържи матурата си, той ще бжде записанъ за ученикъ на новата култура. Като се запишатъ ученицитѣ, ще имъ дадатъ отпускъ за единъ-два мѣсеца, слѣдъ което ще започне приложението на новата наука.

Съврѣменнитѣ хора се интересуватъ отъ новата култура, каква ще бжде тя, какви ще бждатъ нейнитѣ хора, като прѣдставители на шестата раса. Всѣки иска да знае, ще бжде ли приетъ въ шестата раса. Мнозина питатъ, какви ще бждатъ очитѣ на хората отъ шестата раса. Казвамъ: ако очитѣ имъ сж сини, тѣ ще бждатъ студени хора; ако очитѣ имъ сж черни, тѣ ще бждатъ горещи натури; ако очитѣ имъ

сж кестеневи, тѣ ще бждатъ хора съ мекъ, благъ характеръ; ако очитѣ имъ сж зеленикави, тѣ ще бждатъ хора съ научни възрѣния. Съврѣменнитѣ учени сж крайни материалисти, на тънко предатъ. Тѣ главно изреждатъ фактитѣ, констатираатъ ги, даватъ имъ научни обяснения, но тия факти сж размѣстени, не сж поставени въ строго опрѣдѣленъ редъ. Да се констатира, напримѣръ, че даденъ черепъ принадлежи на единъ, или другъ родъ животно, това още не е наука. Истинската наука се заключава въ това, да може по даденъ черепъ да опрѣдѣли точно степента на умственото развитие на единъ индивидъ, и по този начинъ да възкреси неговото първоначално състояние.

Обективната наука трѣбва да си служи съ Божествената интуиция, като методъ за издирване и обяснение на фактитѣ. Ако науката не може да осмисли, да одухотвори материалния животъ, ако не може да мине отъ ограничения животъ въ вѣчния, каква наука е тя? Подъ думата вѣченъ животъ се разбира безграничните условия на любовта, която носи живота на безсмъртието; на мъдростта, която носи свѣтлина и знание и на истината, която носи свобода. Ако вие не успѣете да прѣвърнете вашия ограниченъ животъ въ безграниченъ, той за винаги ще остане обикновенъ материаленъ животъ. Когато човѣкъ влѣзе въ безграничния животъ, той ще бжде обикновенъ отъ най-добритѣ си приятели. Този е Божествениятъ животъ, за който всички хора

мечтаятъ. Докато дойде това време, много усилия, много работа се изисква отъ свършеннитѣ хора.

Сега, като разглеждате човѣка внимателно, ще забѣлѣжите, че двѣтъ му очи не сж еднакви. Едното око е алчно, иска да владѣе цѣлия свѣтъ, а другото иска малко, вслѣдствие на което двѣтъ очи не виждатъ еднакво. Човѣкъ самъ не знае, кое отъ двѣтъ очи е алчното, обаче, когато поглежда къмъ нѣщо, незабѣлѣзано той затваря окото, което лесно се задоволява, скромното око, а гледа съ лакомото. У нѣкои хора пѣкъ става обратното: тѣ гледатъ съ скромното си око, а затварятъ лакомото. Когато човѣкъ не може да постигне нѣкое свое желание, той плаче. Защо плачатъ хората? Често хората плачатъ, за да дадатъ ходъ на събралата се въ тѣхъ енергия, да излѣзе навънъ. Ако искате да знаете, какви сж сълзитѣ ви, на какво се дължатъ, събирайте ги въ едно шишенце и послѣ ги анализирайте. Отъ анализата на сълзитѣ си ще разберете, дали скръбта ви е била приета, или не. Ако скръбта ви е обърнала внимание на нѣкое разумно същество, сълзитѣ ви ще бждатъ лѣковити. Какъ ще познаете, дали сълзитѣ ви сж лѣковити? Ще сипете нѣколко капки отъ сълзитѣ си на една чиста, тънка кърпичка и леко ще я поставите върху нѣкоя рана. Ако раната оздравѣе, сълзитѣ ви сж лѣковити; ако не оздравѣе, сълзитѣ ви не сж лѣковити. Тогава Господъ ще каже: Още трѣбва да пълнишъ шишенцето си, докато сълзитѣ ти

станатъ лѣковити. Това е опитъ, който всѣки окултенъ ученикъ трѣбва да направи, да знае, колко е страдалъ и какви сж страданията му, дали тѣ сж излѣзли отъ дълбочината на душата, или сж повърхностни. Нѣкои хора страдатъ, но страданията имъ не сж засегнали дори и сърцето. Човѣкъ трѣбва да се изучава и въ това направление.

Казвате: Ние имаме толкова много работа, че ще се занимаваме съ такива дреболии, да събираме сълзитѣ си и да ги анализираме. Казвамъ: ученикътъ трѣбва да започне отъ малкитѣ работи и постепенно да отива къмъ голѣмитѣ. Нѣма по-голѣмо щастие за ученика отъ това, да има едно шишенце, пълно съ лѣковити сълзи. Когато дойде деня, да събирате такива сълзи отъ очитѣ си, този денъ трѣбва да бжде най-щастливиятъ въ живота ви. По-свещенъ денъ отъ този нѣма. Всѣка капка отъ сълзитѣ ви ще бжде лѣкъ. Ако нѣкой ви пита, какво носите въ шишенцето, кажете: Азъ нося свещена амброзия, която Богъ ми даде. — Можете ли да дадете и на мене? — Ако имате нужда, ще ви дамъ, но ако днесъ не се нуждаете, ще ви покажа пжтя, по койго съмъ миналъ, за да ги събера. Всѣки самъ трѣбва да събира сълзитѣ си, да ги изслѣдва, докато най-послѣ дойде до положение, всѣка сълза да бжде свещенъ лѣкъ. Тогава той ще излива малко сълзи, но свещени, и въ шишенцето си ще има винаги по десетъ капки.

Нѣкой казва: Азъ съмъ окултенъ ученикъ. Лесно е да се каже, че си окултенъ

ученикъ, но имашъ ли качества на този ученикъ? Окултниятъ ученикъ трѣбва да има грѣбнакъ, по-силенъ отъ този на слона, за да издържа, да понася трудноститѣ и мъчнотитѣ въ живота. Издържливостта е качество, което постоянно се развива. Ако искате да бъдете ученици, да влѣзете въ Школата на Бѣлото Братство, трѣбва да ликвидирате съ стария животъ. Стариятъ животъ има редъ прояви, отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Запримѣръ, нѣкой казва: Азъ не мога да търпя еди-кого си. Едно трѣбва да знаете: докато не уредите правилно смѣткитѣ си съ това лице, вие никога нѣма да се освободите отъ него. И на онзи свѣтъ да отидете, то ще бжде първиятъ човѣкъ, който ще ви срещне, ще ви попрѣчи да вървите напредъ. Каквито неуредени смѣтки имате, изплатете ги още тукъ. Достатъчно е да имате само една неуредена смѣтка, за да не можете крачка нагорѣ да поемете. Това е изказано въ Писанието съ слѣдния стихъ: „Който не се отрече отъ себе си, той не може да бжде мой ученикъ“. Самоотричането е велика наука. Щомъ бжде готовъ човѣкъ да се отрече отъ себе си, той ще каже: Господи, отсега нататкъ да бжде Твоята воля! Себеотричането подразбира скѣсване на всички стари, неправилни връзки съ хората и създаване на нови, любовни връзки, които почиватъ на законитѣ на любовта, мъдростта и истината.

Казвате: Този човѣкъ ми изгори сърцето. — Какъ горите тукъ, не зная, но помирете се съ този човѣкъ, докато сте на земята, за да

не горите на онзи свѣтъ. Страшенъ е огньтъ на земята, но по-страшенъ е огньтъ въ онзи свѣтъ. Казано е въ Писанието: „Примири се съ неприятеля си, докато си на пѣтъ, за да не би той да те прѣдаде на сѣдника, а сѣдникътъ на слугата си, да те затвори, докато не дадешъ послѣдния си кондрантъ“. И въ рая да си, и въ затвора да си, неприятельтъ ти прѣвъ ще те срещне. Слугата, на когото сѣдникътъ те прѣдаде, ще бжде този, когото ти не обичашъ. Щомъ влѣзешъ въ рѣцѣтъ му, той ще те измжчва, както иска. Ако влѣзешъ въ рая, той и тамъ ще те намѣри и ще каже: Понеже си станалъ голѣмъ човѣкъ, азъ ще дойда да прислужвамъ.

И тъй, вие трѣбва да се освободите отъ мисълта, че и безъ да се примирите съ хората, можете да влѣзете въ Царството Божие. И затова казвате: Господъ не можа ли да създаде свѣта по другъ начинъ? — Господъ е създалъ свѣта много добръ, и ние трѣбва да изпълнимъ волята Му, както Той иска. За никого не се правятъ изключения, за никого нѣма привилегии. Ние трѣбва да изпълнимъ Божия законъ не по буквата на нѣщата, но по духъ. Строгъ е този законъ. Когато дойде слугата на сѣдника, вие трѣбва да бждете готови да се отречете отъ себе си, да приложите закона на любовта. Казвате: Готовъ съмъ да дамъ всичкото си имане, само да се освободя отъ този слуга. Не, и това нѣма да ви спаси. Всичко можете да дадете, но едно е важно: да възлюбите този слуга! Казано е въ Писанието: „Любете вра-

говетъ си!“ Шомъ възлюбите врага си, Божията воля ще бжде законъ за васъ. Тогава ще придобиете ново просвѣтление, правилно да разбирате Божиитъ пѣтища. Иначе, и по десетъ пѣти на день да се молите, Богъ нѣма да измѣни закона си за своитъ своенравни дѣца и ученици. Който изпълни и приложи Божия законъ, той ще получи голѣмо благословение, подобно на онова, което една бѣдна вдовица получила чрѣзъ пророкъ Елисея. Той отишълъ у дома ѝ и казалъ: „Какво имашъ у дома си? — Нищо, освѣнъ една масленица съ елей. — Иди тогава у съсѣдитъ си и вземи отъ тѣхъ на заемъ много празни сѣдове. Слѣдъ това налѣй отъ елея въ празнитъ сѣдове и като се напълнятъ, туряй ги настрана. Като се напълниха сѣдоветъ и нѣмаше други празни, елеятъ прѣстана да тече. Тогава Елисей ѝ каза: „Иди, продай елея, та плати дълга си, и живѣй съ остатъка, ти и чадата ти.“

Мнозина искать още днесъ да бждатъ съвършени. Радвайте се, че още не сте съвършени. Съвършенството не е за васъ. Докато е на земята, човѣкъ може отчасти само да бжде съвършенъ. На земята нѣма условия за пълно съвършенство. Съвършенъ е онзи, който прѣзъ цѣлия си животъ може да запази състояние на пълнъ вжтрѣшенъ миръ и равновѣсие. Досега поне въ цѣлата история на човѣчеството не се е срещналъ подобенъ примѣръ. Казва се, че и боговетъ се състезавали. Ако боговетъ се състезавать, какво остава за обикновенитъ хора? Слѣдователно, не

се заемайте съ задачи, които не сж по сили-тѣ ви. Човѣкъ трѣбва да работи за постигане на съвършенство, но реализирането на това съвършенство се отнася до бъдещето, дѣто се криятъ велики възможности. Стремѣжъ къмъ съвършенство се изисква отъ всички, безъ да мислятъ, кога ще го постигнатъ. Едно трѣбва да имате прѣдъ видъ: всѣка минута човѣкъ може да направи едно добро, колкото малко да е то.

Когато говоря така, вие не трѣбва да се обезсърдчавате. Който иска да постигне съвършенство, той трѣбва непрѣривно да носи въ ума си тази идея. Обаче, който седи на ниско умствено стъпало, той ще се откаже да работи за своето съвършенство и ще очаква на Бога, Той да извърши всичко заради него. И това е възможно, но този човѣкъ ще плати скжпо за своето съвършенство. Възможно е да дойдатъ светии, напреднали братя, да го носятъ на ржцѣ, но възможно е и на земята да го оставятъ. Възможно е тѣ да го окжпятъ въ корито, изведнѣжъ да го направятъ чистъ, но възможно е и да го набиятъ. Възможно е да го нахранятъ, но възможно е и гладенъ да го оставятъ. И едното, и другото е възможно. Който оставя другитѣ да работятъ за него, той трѣбва да счита и двѣтѣ положения за привилегия. Тѣзи възвишени сжщества не вършатъ нищо отъ зла воля. Колкото късно и да ви дадатъ храна, пакъ трѣбва да благодарите. Ако останете послѣдни, ще имате по-голѣмъ апетитъ, и ще ядете по-сладко.

Сега, като имате толкова знания, трѣбва да прилагате вече, да се упражнявате. Мнозина отъ васъ сж постили по четири, петъ и десетъ деня, но какво сж разбрали отъ поста? Постътъ има за цѣль да освободи човѣка отъ страха, че ако не яде нѣколко деня, ще умре отъ гладъ. Отъ друга страна, чрѣзъ поста човѣкъ се прѣчиства и калява. Той прѣчиства тѣлото, мислитѣ и чувствата си. Постътъ трѣбва да трае дотогава, докато човѣкъ се усѣща бодъръ, крѣпкъ. Ако отпадне много и силитѣ му съвършено го напуснатъ, този постъ нѣма смисълъ. Казано е въ Писанието, че когато човѣкъ пости, никой не трѣбва да знае това. Разбира се, когато човѣкъ пости, все ще изгуби малко отъ теглото си, ще отслабне, но поне силитѣ си да запази. Какъвъ смисълъ има човѣкъ да пости, докато изгуби силитѣ си и започне да се влачи? При това положение той ще прѣдизвиква или съжаление у хората, или подигравки. Ако можешъ да постишъ така, че да бждешъ веселъ, съ бодъръ духъ и никой да не те познае, този постъ има смисълъ. Така може човѣкъ да пости и десетъ, и повече дни. Който не може да пости по този начинъ, да не се заема за голѣмъ постъ, а да пости само единъ-два деня. Геройство е, наистина, човѣкъ да пости, нито хлѣбъ да яде, нито вода да пие. Колкото и да издържи, добръ е човѣкъ да прави опити да пости. Ако не издържи, ще му се посмѣятъ малко. Какво отъ това? Поне ще има нѣкаква опитность.

Питамъ: на какво се дължи смѣхътъ? Ангелитѣ смѣятъ ли се? Смѣхътъ се дължи на силни контрасти, на голѣмо несѣотвѣтствие между двѣ явления, или между двѣ мисли, чувства или постѣпки. Когато човѣкъ се посмѣе малко, става трансформиране на тежкото състояние, въ което се е намиралъ. Хора, у които центърътъ на веселието е силно развитъ, много се смѣятъ. При смѣха се изразходва енергия, но едноврѣменно съ това силитѣ въ човѣшкия организъмъ се уравниваватъ. Тѣй щото, здраво е, когато човѣкъ се смѣе. Добрѣ е понекога човѣкъ да се посмѣе и на себе си, че е страхливъ, че се съмнява и т. н. Нѣкой пжтъ хората се плашатъ отъ това, че нѣма да постигнатъ желанята си. Казвамъ: всичко е постижимо за човѣка прѣзъ дългия периодъ на неговия животъ, но за даденъ моментъ само едно нѣщо е възможно и постижимо.

И тѣй, ще мислите върху богатството и сиромашията, както и върху поста, за които говорихъ въ тази лекция. Когато постите, трѣбва да имате поне най-малки резултати въ нѣколко направления: да подобрите здравето си, главно нервната система; да подобрите чувствата си, като внесете въ тѣхъ малко повече мекота и въ ума си да внесете повече свѣтлина. Който е придобилъ тѣзи нѣща, той е постилъ правилно; който нищо не е придобилъ, той напразно е изразходвалъ енергия. Този човѣкъ мяза на търговецъ, който купува и продава, но никаква печалба нѣма. Който иска да отиде при Го-

спода, той трѣбва да пости. Когато Мойсей се яви прѣдъ Господа, той пости цѣли 40 дня. Постътъ е сила, и затова Христось казва: „Този духъ не излиза, освѣнъ съ постъ и молитва“. Значи, за да се освободишъ отъ нѣкое лошо състояние въ себе си, ти трѣбва да постишъ и да се молишъ.

Казвате: Не може ли безъ постъ и молитва да постигнемъ всичко онова, което желаемъ? Защо свѣтътъ е създаденъ така, че всичко да се постига съ голѣми усилия? Защо хората се мжчатъ едни други? Азъ не се интересувамъ отъ този въпросъ. Защо? Защото другояче свѣтътъ не би могълъ да се създаде. Това, което Богъ е създалъ, е най-доброто. Хората пкъ постъпватъ по единъ или другъ начинъ, защото другояче не могатъ да постъпятъ. Що се отнася пкъ до любовта, тя не иде отъ хората, но отъ Бога. Ако нѣкой юнакъ ви хване съ прѣститѣ си и ви стиска, прѣститѣ ли сж виновни за това? Когато юнакътъ измѣни мнѣнието си за васъ, и прѣститѣ му ще станатъ по-нѣжни, по-деликатни, нѣма да стискатъ. Прѣститѣ на всѣки човѣкъ могатъ да стискатъ, но могатъ и да милватъ.

Нѣкой казва: Огрѣшихме се въ този животъ. Едно трѣбва да знаете: при всички условия на живота човѣшката душа не се опетнява. Може ли водата да се окаля? Външно водата може да стане нечиста, кална, но достатъчно е да се прѣкара прѣзъ пѣсѣчливи пластове, за да се прѣчисти. По сжщия начинъ и грѣхътъ може да проникне въ сж-

щината на душата. Човѣкъ се цапа външно, но не и вжтрѣшно. Душата на човѣка винаги остава чиста. Които не разбиратъ този законъ, казватъ: Нали се говори въ Писанието, че всѣка душа, която грѣши, умира? Да, така е казано, но това означава: когато душата се оцапа, т. е. когато се докосне до грѣха, тя се освобождава отъ него и влиза въ друго, чисто тѣло. Ако и това тѣло стане нечисто, душата го напуца и отива въ трето тѣло. Слѣдователно, душата никога не се цапа. Понеже душата е чиста, тя може да очисти тѣлото, но никога нечистото тѣло не може да чисти душата. Сега, като знаете това, впрегнете душата си на работа, да изчисти мислитѣ и чувствата ви. Щомъ мислитѣ и чувствата на човѣка сж чисти, и тѣлото му чисто ще бжде.

Сега, ще ви дамъ едно упражнение. Като ставате сутринъ, не мислете нищо за себе ти. Станете съ мисълта, че отивате да служите на Бога, да вършите Негова работа. Послѣ мислете за себе си. Тѣй шото, мислитѣ ви трѣбва да бждатъ наредени въ естественъ редъ. Вие мислите за Бога, но мислитѣ ви сж толкова разхвърляни, че нищо не ви ползватъ. Несвързанитѣ мисли мязатъ на разхвърляни халчици, които нѣкоя разумна сила трѣбва да съедини, да образува отъ тѣхъ една цѣла верижка. Мисълта за Бога е разумната сила, която свързва тия халки въ едно цѣло.

Днесъ всички хора сж недоволни, нещастни, защото на всѣки липсва нѣщо: нѣ-

кой нѣма пари да си купи хлѣбъ; втори нѣма срѣдства да наеме стая, да слѣдва университетъ; трети нѣма дрехи за зимата, нѣма църва, вжглища и т. н. Всички очакватъ да имъ помогне нѣкой. Казвамъ: ако тия хора сж болни, немощни, всѣки ще имъ помогне, но ако сж здрави, силни хора, тѣ трѣбва да се впрегнатъ на работа. Щомъ работятъ, тѣ ще иматъ всичко, и недоволството ще ги напусне. Нѣкой се оплаква, че страдалъ. Погледна го, виждамъ, че е здравъ момъкъ, юнакъ, и му казвамъ: радвамъ се, че страдашъ. Страданието ще те повдигне. Казано е въ Евангелието: „Всѣка пржчка, която не дава плодъ, отсича се.“ Слѣдователно, радвай се, че страдашъ, за да дадешъ плодъ. Скрѣбъта и радостъта сж два полюса на живота: когато единъ човѣкъ страда, другъ нѣкой се радва; когато нѣкой се радва, другъ страда. Това може да се докаже математически. Не всѣка радостъ е истинска радостъ; и не всѣка скрѣбъ е истинска скрѣбъ. Ако имаше истинска радостъ въ свѣта, тя би донесла най-голѣмото веселие. Веселието е по-високо отъ радостъта. Значи, хората се радватъ, а Богъ се весели. Какъ иде веселието? — По закона на мждростъта. Между тѣзи два закона има голѣмо съответствие. Когато Богъ погледне на противорѣчията, които сжществуватъ въ цѣлия козмосъ, Той се развеселява, защото вижда доброто, като плодъ на всичко това. Хилядитѣ години за Бога сж като единъ день.

Слѣдователно, радвайте се за противорѣчията, които имате и които не можете да

разрѣшите! Оставете Богъ да се весели за тѣхъ. Когато вие най-много страдате, Господъ най-много се весели. Когато най-много се радвате, Господъ най-малко се весели. Когато радостта ви е на върха, веселието на Господа едва започва. Когато скръбта ви е на върха, тогава Господъ работи за васъ. Това означава стихътъ: „И скръбта ви ще се прѣвърне въ радостъ.“ Богъ ще прѣвърне страданията на хората въ скжпоцѣнни камъни, които ще постави като вѣнецъ на главитѣ имъ. За въ бждеще страданията на човѣка ще красятъ неговата глава.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!

*

5. Лекция отъ Учителя, държана на 20 октомври, 1926 г. София.

УСТОЙЧИВИ СЪЕДИНЕНИЯ.

„Върень, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Четоха се нѣколко теми върху: „Произходътъ на златото.“

Изпѣйте пѣсенъта: „Въ зоритѣ на живота.“

За слѣдния пжтъ, който може, нека напише въ поетическа форма три куплета върху „Най-хубавото въ живота.“

Питамъ: защо нѣкои пишатъ, че златото има отношение къмъ слънцето? Златото произлиза ли отъ слънцето? Има извѣстно отношение между златото и слънцето, но златото не е произлѣзло отъ слънцето. Като казвате, че златото е произлѣзло отъ слънцето, кажете тогава, отдѣ е произлѣзло слънцето? Това е въпросъ, върху който трѣбва да мислите години наредъ. Не е лесно съ единъ калемъ да се разрѣши този въпросъ. Какви свойства има златото? Златото не се окислява, вслѣдствие на което е извѣстно като благороденъ металъ. Сжщото свойство има и платината. Въ това отношение златото минава за голѣмъ аристократъ, който не се влюбва лесно. То избира, съ кого да влѣзе въ отношение. Желѣзото, обратно на златото, се влюбва лесно, т. е. съединява се съ много елементи. Къмъ кислорода желѣзото има голѣмо разположение,

лесно се влюбва въ него и, вслѣдствие на това леко, безогледно влюбване, ръждясва. Въпрѣки това, че златото мжно влиза въ съединения, все пакъ сж извѣстни редица златни съединения.

Сега, вие трѣбва да изучавате прѣвръщането на материята. Трѣбва да изучавате различнитѣ теории за произхода на златото. Интересно е, защо златото, което минава за благороденъ елементъ, създава такива спорове между хората? Хората страдатъ, каратъ се, убиватъ се все за златото. Двама братя дѣлятъ наслѣдство, каратъ се, биятъ се, не могатъ да раздѣлятъ златото помежду си: единиятъ иска повече, и другиятъ иска повече. Много хора страдатъ отъ нѣмане злато въ организъма си; много болести се дължатъ сжщо така на отсѣствие на злато въ кръвта имъ. Значи, необходимо е по алхимически начинъ да се внесе злато въ човѣшкия организъмъ. Изобщо, каквито елементи сжществуватъ въ природата, и каквито реакции се извършватъ между тѣхъ, сжщото става и въ човѣшкия организъмъ.

Кажете една отъ основнитѣ мисли на миналата лекция. (— За любовта). Казахъ ви, че който люби, той трѣбва да е готовъ да бжде оплютъ за любовта. Това е противорѣчие, но така е въ обикновения животъ. За да се обясни това противорѣчие, вие трѣбва да изучавате живота, като започнете отъ неговитѣ обикновени прояви и стигнете до цѣлокупния животъ, т. е. отъ проявеното къмъ непроявеното. Забѣлжете, момъкъ или мома

се влюбватъ, но веднага родителитѣ се противопоставятъ на тѣхната любовъ. Младитѣ настояватъ, родителитѣ прѣчатъ на любовта имъ, и по този начинъ се създаватъ скандали. възникватъ недоразумения. Много хора страдатъ отъ любовта и за любовта. Днесъ любовта е единъ отъ най-жизненитѣ въпроси въ живота. Питамъ: какъ е възможно, най-хубавото нѣщо въ живота — любовта — да създава такива страдания на хората? Срѣщате нѣкой мжжъ или нѣкоя жена, на които сърцето е пълно съ любовъ, готови на всички хора да даватъ. Въ този се влюби, въ онзи се влюби, но веднага слѣдъ това хората се опълчватъ срѣщу него, започватъ да го критикуватъ. Значи, има нѣщо криво въ любовта на съврѣменнитѣ хора, което произвежда недоволство, споръ и недоразумения.

Всички казватъ, че безъ любовъ не може. Като дойде любовта, намиратъ пъкъ, че не трѣбвало така да се прояви. Значи, безъ любовъ — лошо, съ любовъ — пакъ лошо. Какво да се прави тогава? Казватъ за нѣкого: Много далечъ отиде той. Питамъ: колко близо трѣбва да бжде? Ако е много далечъ, не е добръ; ако е много близо, пакъ не е добръ. Този въпросъ е важенъ, и трѣбва да се разрѣши. Съврѣменнитѣ хора оставятъ важнитѣ въпроси настрана, не се занимаватъ съ тѣхъ и казватъ: Тѣзи въпроси ще се разрѣшатъ сами. Не, тѣзи въпроси сж жизнени и трѣбва да се разрѣшатъ часъ по-скоро.

И тѣй, едно трѣбва да знаете за любовта: тя образува най-устойчиви съединения.

Нѣма сила въ свѣта, която може да разлжчи, да разедини онѣзи два елемента, които любовта е свързала. Тѣй щото, това, което хората наричатъ любовь, не е любовь. Защо? Защото тѣзи два елемента, които тѣхчата любовь е съединила, лесно се разлжчватъ и лесно влизатъ въ нови съединения съ други елементи. Значи, има друга сила, която свързва два елемента, но не образува отъ тѣхъ устойчиво съединение. Тази сила хората погрѣшно наричатъ любовь. Дѣто любовта свързва два елемента, тамъ разединение не съществува, понеже между тѣхъ Богъ присжтствува. Всѣко съединение, образувано отъ два елемента, между които Богъ присжтствува, е разумно и устойчиво. Всѣко съединение, при образуването на което Богъ не присжтствува, е неустойчиво, неразумно и носи слѣдъ себе си редъ страдания и мжчноти. Апостолъ Павелъ казва, че Христосъ, като се влюбва въ хората, страда. Защо? Понеже грѣхътъ влиза като клинъ между Него и хората, които не издържатъ на любовта Му и, въ края на краищата, Го разпѣватъ. Той говори за вжтрѣшната връзка съ Христа. Външно Христосъ се е освободилъ отъ страданията, но духовно още не е свободенъ. И досега още съществува вжтрѣшна борба между Бога и хората. Богъ иска да освободи душитѣ на хората, потънали въ гжстата материя, но тѣ все още се съпротивяватъ. Засега добритѣ, напреднали братя, светиитѣ, ангелитѣ правятъ съединения съ хората, но полученитѣ

съединения не сж много устойчиви. Ще дойде денъ, когато тѣзи съединения ще бждатъ устойчиви, и тогава човѣшкитѣ души ще излѣзатъ отъ гжстата материя, ще се освободятъ отъ страданията и противорѣчията въ живота. Тѣзи устойчиви съединения ще се образуватъ първо горѣ, а послѣ ще се прѣнесатъ на земята.

Влюбването на съврѣменнитѣ хора е повърхностно и нетрайно. Тѣ се влюбватъ въ формитѣ на нѣщата, но при това влюбване не се образуватъ устойчиви съединения. Едно отъ свойствата на това влюбване е желанието за владане. Това желание създава всички страдания. Обаче, при образуване на устойчиво съединение, двата елемента, т. е. двѣтѣ души образуватъ една по-голѣма душа съ двѣ съзнания. Тѣзи двѣ души, като срещнатъ други двѣ, съединяватъ се съ тѣхъ и образуватъ още по-голѣма душа. Тия четири души, като срещнатъ още четири, пакъ се съединяватъ съ тѣхъ и образуватъ още по-голѣма душа и т. н. Тѣй щото, въ Божията Любовь всички души се съединяватъ въ едно цѣло, като образуватъ сложно тѣло, но толкова устойчиво, че никаква сила въ свѣта не е въ състояние да го разкжса, да го разедини. Когато хората се обичатъ по форма, тѣ винаги се индивидуализиратъ. Обаче, когато се обичатъ по смисълъ, тѣ виждатъ себе си въ лицето на всѣки човѣкъ и се радватъ въ неговото присѣствие. На окултенъ езикъ казано: ти трѣбва да живѣешъ въ душата на другитѣ, и тѣ да живѣятъ въ твоята душа, т. е.

единството да се включва въ множеството, и множеството въ единството. Докато ученикътъ не живѣе съ това съзнание, той винаги ще страда въ любовта си. Значи, любовта трѣбва да свързва душитъ, да образува устойчиви съединения между тѣхъ.

Съврѣмненитѣ хора говорятъ за любовта, но се съмняватъ въ нея. Това не е любов. Досега нито единъ поетъ или писателъ не е описалъ любовта въ нейната сжщностъ. Прѣди всичко едно отъ качества на любовта е, че тя никога не отпада. Богъ е Любов. Слѣдователно, когато човѣкъ се свързва съ любовта, едновременно съ това той се свързва и съ Бога. Той е силата, която свързва двѣ души въ едно цѣло. Когато двама души се съединятъ въ името на любовта, Богъ е третиятъ, който присѣтствува между тѣхъ. Христосъ казва: „Дѣто сж двама или трима, събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ.“ Този стихъ, прѣведенъ, означава: Дѣто сж двама или трима, събрани въ моята любов, тамъ съмъ и азъ. Думитѣ „мое име“ се замѣстватъ съ думитѣ „моята любов.“ И двата израза сж вѣрни. Име има само въ любовта. Безъ любов нѣщата нѣматъ име, тѣ сж безименни. И безсмъртието се дължи на сжщия законъ. Дѣто е любовта, тамъ е и безсмъртието. Вие искате да влѣзете въ Царството Божие, да придобиете Вѣчния Животъ. Какъ ще го придобиете? — Чрѣзъ положително знание и абсолютна чистота. Който се е домогналъ до основния законъ на любовта, той е придобилъ вече това знание и тази чистота. Казано

е: „Нито мъжъ безъ жена, нито жена безъ мъжъ.“ Това подразбира: нито умъ безъ сърце, нито сърце безъ умъ. Умътъ и сърцето сж два полюса на едно цѣло.

Мнозина искатъ да знаятъ, какви ще бждатъ въ другото си прѣбраждане, мъже или жени. Казвамъ: ако ти днесъ, на физическия свѣтъ, си мъжъ, на астралния свѣтъ си жена; ако въ умствения или менталния свѣтъ си мъжъ, въ причинния свѣтъ си жена. И обратно: ако на физическия свѣтъ си жена, на астралния си мъжъ; ако въ менталния свѣтъ си жена, въ причинния си мъжъ. Слѣдователно, не е само външната форма, която опрѣдѣля човѣка като мъжъ или жена. Това показва, че нѣма чисти типове мъже или жени. Ако въ едно отношение сте мъжъ, въ друго отношение сте жена. Четири допирни точки, четири свѣта указватъ влияние върху човѣка: физическия, астралния, умствения и причинния. Тѣй щото, не е достатъчна само формата на човѣка на физическия свѣтъ, за да се опрѣдѣли той като мъжъ или жена. Нѣкоя жена казва: Азъ искамъ да бжда мъжъ. — Ти си мъжъ въ астралния свѣтъ. Какво искашъ повече? Мъжътъ пъкъ казва: Азъ не искамъ да бжда жена. — Искашъ или не, на астралния свѣтъ ти си жена. Значи, мъжътъ и жената сж полюси, безъ които не може да се работи.

Съврѣменнитѣ хора се заблуждаватъ отъ формитѣ на тия полюси на земята. Обаче, тия форми днесъ сж изродени, тѣ не сж нито истински мъже, нито истински жени. Какъвъ.

образъ на мъжъ или жена може да прѣдставя съврѣмениятъ човѣкъ, който отъ прѣди осемъ хиляди години е прѣтърпѣлъ голѣмо падение и се е отдалечилъ отъ Бога? И полтъ на съврѣмениятъ хора е изопаченъ. Какъвъ мъжъ е този, който цѣль день се занимава съ своитѣ мустаци прѣдъ огледалото, за да го харесатъ женитѣ? Това не е мъжъ. Мъжътъ не се характеризира съ мустацитъ и брадата си. Или, каква жена е онази, която цѣль день мисли за мъжа, какъ да го увлѣче и задържи за себе си? Днесъ нито мъжътъ е истински мъжъ, нито жената е истинска жена. Ако е въпросъ за мъжъ или жена, друго опрѣдѣление може да се даде за тѣхъ. Мъжътъ прѣдставя мъдростта, а жената — любовта. Но понеже съврѣмениятъ животъ на хората прѣдставя голѣма сцена, на която се играе една велика драма, то мъжътъ и жената се явяватъ тамъ главнитѣ актьори. Тѣ играятъ роля на мъжъ и на жена, но далечъ сж още отъ първообраза на мъжа и на жената, каквито нѣкога Богъ ги е създалъ, по образъ и подобие свое.

Днесъ всичкитѣ хора сж актьори, прѣдставятъ това, което не сж. Гледате нѣкой човѣкъ се изправилъ, взелъ благочестива поза и се моли на Бога. Това не е молитва. Истинската молитва подразбира вглѣбяване въ себе си, уединение, никой да не вижда, че се молите. При това, вниманието ви за външния свѣтъ и за всичко, което става около васъ, трѣбва да бжде така далечно, че и съ игла да ви боднатъ, да не усѣтите. Каква молитва

е тази, когато всички виждатъ, че се молите? Когато търговецътъ се моли, той трѣбва да забрави търговията си, всички взимания — давания. Когато учителятъ се моли, той трѣбва да забрави своитѣ ученици, своитѣ приятности и неприятности въ службата. Когато домакинята се моли, тя трѣбва да забрави, че има мжжъ, дѣца, задължения. Въ врѣме на молитва човѣкъ трѣбва да се чувствува самъ, безъ всѣкакви ангажменти и връзки, като че за пръвъ пжтъ иде на този свѣтъ. Въ този моментъ никой не трѣбва да съществува за него, освѣнъ Богъ. Щомъ свърши молитвата си и се свърже съ Бога, той трѣбва да каже: Господи, сега ще слѣза на земята, ще туря на гърба си всѣкидневния хомоть, който съмъ поелъ заради Тебе, да Те позная. Само тази молитва е въ състояние да осмисли живота, да даде на хората сила да издържатъ на всички мъчнотии и страдания.

И тъй, молитвата е единъ огъ начинитѣ да познаете Бога, като Любовь. Само по този начинъ работата ви ще се осмисли. Само по този начинъ вие ще си създадете устойчивъ характеръ.

Казватъ: Какъ можемъ да познаемъ Божията Любовь? Едно отъ свойствата на Божията Любовь е, че тя образува устойчиви съединения между душитѣ. Казватъ за нѣкого: Този човѣкъ люби нѣколко моми. Смѣшно е да се говори така. Ако този човѣкъ е свързанъ съ Бога, той люби не три моми или три момъка, а всички хора. Той трѣбва да каже: Азъ обичамъ Бога и заради Него оби-

чамъ душитъ на всички хора. Въ какво ще обвините този човѣкъ? Нѣкой пита: Обичашъ ли ме? На такъвъ човѣкъ азъ отговарямъ: тебе не обичамъ, но Бога обичамъ. Щомъ Бога обичамъ, азъ не мога да не обичамъ и тебе, защото всички души влизатъ въ Бога. Единствениятъ, който може да каже, дали обичамъ хората, това е Богъ. Ако азъ самъ трѣбва да доказвамъ това, вие ще се усъмните. Какъ мога да докажа на нѣкой човѣкъ, че го обичамъ? Ако му дамъ пари, или ако му направя една къща, или ако му дамъ добъръ приемъ въ дома си, това доказателство ли е за любовта ми къмъ него? Не, това не сж прояви на истинската любовъ. Това сж прояви на обикновената любовъ въ живота. Защо? Днесъ давашъ пари на нѣкой човѣкъ, приемашъ го добръ въ къщата си, правишъ голѣми жертви за него, но утрѣ не искашъ да го знаешъ. Въ Божията Любовъ, обаче, има нѣщо велико, което постоянно гради. Тя не руши нито дома, нито обществото, но непрѣкъснато трансформира и съгражда. Който се домогне до любовта, въ истинския смисълъ на думата, той забравя вече себе си, забравя свѣтовното и живѣе, споредъ както тя изисква. Когато хората започнатъ да живѣятъ споредъ законитѣ на Божията Любовъ, всички противорѣчия въ живота изчезватъ.

Казвамъ: противорѣчията въ живота се дължатъ на обстоятелството, че всѣки живѣе само за себе си, или за единъ малъкъ кръгъ отъ хора. Обаче, докато човѣкъ живѣе самъ,

той не е въ сила да извърши нѣщо. Каквото направи, то ще бжде нетрайно, несигурно. Ако двама души се съединятъ въ името на любовта, всѣко тѣхно начинание ще даде добъръ плодъ. Защо? Защото Богъ ще бжде между тѣхъ. Каквото пожелае този човѣкъ, той всичко ще направи, защото въ неговото желание седи на първо мѣсто волята Божия. Такъвъ човѣкъ нито се заблуждава, нито се съблазнява.

Съврѣменнитѣ хора говорятъ за любовъ, но се плашатъ отъ нея. Жената се бои, да не би мжжътъ ѝ да обикне друга нѣкоя. Мжжътъ се бои, жена му да не се влюби въ другъ мжжъ. Родителитѣ се страхуватъ за дъщеря си, или за сина си, да не се влюбятъ нѣкъждѣ и да пострадатъ. Питамъ: каква е тази любовъ, отъ която хората се плашатъ? На този въпросъ вие сами ще си отговорите. Какво страшно има въ това, когато човѣкъ се влюби? Подъ влюбване трѣбва да се разбира съединение на двѣ души въ името на Бога. При такова влюбване на хората се създаватъ хармонични отношения. Тѣ се въодушевяватъ, започватъ да учатъ, да пишатъ, ставатъ писатели, поети, учени хора. Трѣбва ли тогава да осжждате тази любовъ и да се плашите отъ нея? Тѣй щото, вие трѣбва да различавате любовта отъ чувствата на човѣка. Ако нѣкой младъ момъкъ идеализира една мома, радвайте се, това е една малка частица отъ великата любовъ, която осмисля всичко. Тя прави хората разумни.

Едно особено качество на любовта е, че тя не приема чужди съвети. Тя върши всичко, както отвътрѣ и се диктува. Когато хората искатъ да посъветватъ въ нѣщо любовта, тя се затваря и нищо не дава. Ако не я съветватъ, тя е готова много да даде. Коя майка, или кой баща досега сж могли да убѣдятъ сина или дъщеря си, какъ да постъпватъ въ любовта? Каквото сж имъ говорили, тѣ всичко сж вършили на своя глава. Всички синове и дъщери, на които родителитѣ сж правили опити да ги съветватъ въ любовта имъ, по-скоро сж се настроили срѣщу тѣхъ, отколкото да сж ги послушали. За прѣдпочитане е да се оставятъ младитѣ да пострадатъ малко въ любовта си, отколкото да се подпуши въ тѣхъ този изворъ. Изворъ е любовта, тя не може да се подпушва. Задачата на родителитѣ е само да направляватъ течението на този изворъ, но не и да го подпушватъ. Като говоря за любовта, азъ нѣмамъ прѣдъ видъ човѣшкитѣ чувства и страсти, но онова съзнателно чувство, което носи свѣтлина на ума и разширение на сърцето.

Тѣй щото, ако вашиятъ синъ или вашата дъщеря се влюбятъ по този начинъ, тѣ ще носятъ радостъ и за себе си, и за васъ. При това положение влюбениятъ мяза на царъ, той става щедъръ, на всички дава. Всѣко влюбване, което не носи радостъ и свѣтлина, не е проява на истинска любовъ. Въ Божествената Любовъ човѣкъ е готовъ да жертвува всичко за Бога. За да дойде до тази любовъ, той трѣбва да започне отъ малкото и постепенно

да върви къмъ голѣмото. Който е силенъ, той може да започне по обратенъ пжтъ: отгорѣ и постепенно да слиза надолу, т. е. отъ голѣмото къмъ малкото. Когато видите единъ човѣкъ на земята, той още не е това, което въ сжщностъ прѣдставя. За да кажете, че нѣкой човѣкъ е идеаленъ, вие трѣбва да видите, какво прѣдставя въ причинния свѣтъ. Причинниятъ свѣтъ е жилище на душата. Ако видите единъ човѣкъ на физическия свѣтъ, вие ще намѣрите нѣкакъвъ дефектъ въ него; ако го видите въ астралния или въ умствения свѣтъ, и тамъ ще му намѣрите нѣкакъвъ дефектъ. Дойдете ли, обаче, до причинния свѣтъ, тамъ ще видите душата му, въ която нѣма никакъвъ дефектъ.

И тъй, смисълътъ на живота седи въ съединението на душигѣ съ Бога. Отъ това съединение произтича любовта, която ражда живота. Когато любовта посѣти човѣка, тя коренно го прѣобразява. И най-силниятъ, и най-учениятъ тя прѣвърща на дѣте. Той всичко забравя и остава само съ Божественото въ себе си. Любовта разрѣшава всички противорѣчия въ живота. Тя е Божественото начало въ човѣка. Днесъ всички хора говорятъ за любовта, искатъ да разрѣшатъ този въпросъ, но още не сж успѣли. Ще дойде день, когато тѣ ще разбератъ любовта и ще влѣзатъ въ Царството Божие. Тогава ще разбератъ стиха, въ който Христосъ казва: „Ако ме любите, ще уважите моя законъ.“

Сега, ще ви дамъ единъ методъ за приложение, чрѣзъ който лесно да се справяте и

издържате, когато ви нападнат тежки чувства и неприятни мисли. Щомъ дойде въ сърцето ви нѣкое неприятно чувство, прѣдставете си, че живѣете въ първата епоха на християнството и ви измжчватъ за убѣжденията ви: прѣслѣдватъ ви, изтезаватъ ви, докато най-послѣ ви турятъ на кладата, дѣто живѣе ви изгарятъ. И всичко това вие понасяте съ твърдостъ. Кажете си тогава: Ако единъ християнинъ може да издържи на убѣжденията си даже и прѣдъ огъня, защо азъ да не мога да издържа на едно неприятно чувство? Бждете готови да понесете страданието търпеливо. Ако нѣкоя неприятна мисль ви измжчва, извадете я отъ ума си и разгледайте формата ѝ. Вижете, какво иска тя отъ васъ и се поразговорете съ нея. Човѣкъ трѣбва да се упражнява, да наблюдава, какво се крие въ съзнанието и подсъзнанието му, да знае, какво става въ него. Нѣкой прави извѣстни движения съ ржцѣтъ, съ краката си и като го запитатъ, какво означаватъ тия движения, той дига раменѣ и казва, че не знае и не разбира смисъла имъ. Всѣко движение, което човѣкъ прави, трѣбва да се осмисли. При това, движенията му трѣбва да бждатъ естествени. Когато човѣкъ е нервиранъ, той прави много движения, не може да се контролира, не може да се влада. Тѣзи движения сж неестествени, дисхармонични, затова той трѣбва да се съсрѣдоточава, да регулира силитѣ на своя организъмъ.

Когато сте нервни, направете слѣдното упражнение: седнете на столъ прѣдъ масата

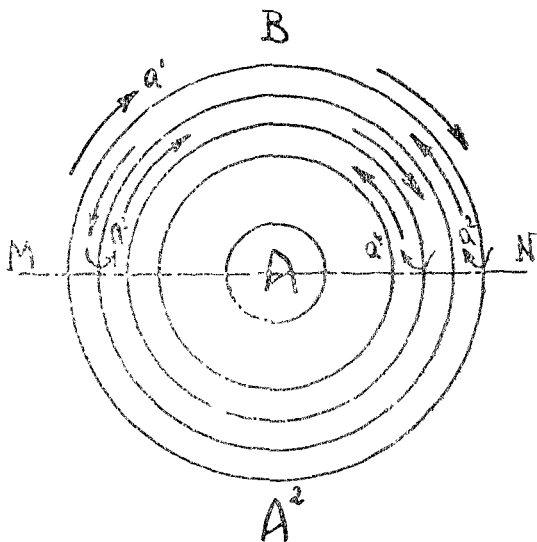
изправете тѣлото си добрѣ и турете ржцѣтъ си на масата. Дръжте ржцѣтъ си въ това положение около 10—15 м., като концентрирате мисълта си първо къмъ палцитѣ, послѣ къмъ показалцитѣ, слѣдъ това къмъ срѣднитѣ, къмъ безименнитѣ и най-послѣ къмъ малкитѣ прѣсти и на двѣтъ ржцѣ. Послѣ, турете дѣсната си ржка върху лѣвата; слѣдъ това — лѣвата върху дѣсната и пакъ концентрирайте вниманието си върху прѣститѣ. Като съсрѣдоточите вниманието си къмъ прѣститѣ, свържете се въ съзнанието си съ всички добри, здрави хора, които иматъ чисти и благородни сърца, философски умове, съ дълбоко разбиране на живота. Щомъ се свържете съ тия хора, повдигнете мисълта си къмъ Бога, и всички заедно се помолете. Който направи този опитъ, той ще има резултатъ, ще разбере силата на колективната молитва. Какво по-голѣмо благо за човѣка отъ това, да се свърже съ всички добри хора по лицето на земята и заедно съ тѣхъ да отпрати молитвата си къмъ Бога? Тази молитва непременно ще бжде приета. Когато човѣкъ се моли по този начинъ, до него седи единъ ангелъ, който занася молитвата му до Бога. Само чиститѣ души прѣнасятъ молитвитѣ на хората. Тѣ служатъ като проводници, чрѣзъ които молитвитѣ отиватъ нагорѣ. Духътъ на човѣка е проводникъ, чрѣзъ който душата прѣдава своитѣ молитви.

Казано е, че Богъ живѣе въ човѣка. Това подразбира, че Той живѣе въ причинното му тѣло. Обикновено душата на човѣка

живѣе въ причинното тѣло, вслѣдствие на което на физическия свѣтъ той често се усѣща изпразненъ. Съ тѣлото си човѣкъ живѣе на физическия свѣтъ, а душата му отъ врѣме на врѣме само го посѣщава. Тогава той се усѣща пълень, богатъ, вдѣхновенъ. Прѣзъ това врѣме душата му дава импулси и директива за работа. Когато той започва да работи, тя се качва въ причинния свѣтъ, отдѣто го наблюдава, какво върши. Докато човѣкъ държи връзка съ душата си, той има сила и желаниа да работи; щомъ прѣкъсне тази връзка, силитѣ му го напуцатъ, животътъ му се обезсмысля, и страданията започватъ да се ниятъ едно слѣдъ друго.

Сега, ще прѣдставя графически движението на човѣка въ живота посрѣдствомъ тѣй нареченото въртещо колело. Вие се намирате въ центъра A на това колело, което е въ постоянно движение. Слѣдъ това вие излизате отъ центъра A и се движите по периферията на окръжността, като започвате отъ точка M , вървите по направлението на a^1 , докато стигнете до точка B . Тази точка е мѣстото на най-голѣмото разширение на съзнанието. Тя означава още рая, небето. Отъ точка B вие постепенно слизате къмъ N , като губите по малко радостта си. Отъ N минавате въ a^2 и пакъ се изкачвате къмъ B . Оттукъ слизате къмъ M и навлизате въ a^3 . Отъ a^3 пакъ се изкачвате къмъ B , но скоро слѣдъ това слизате къмъ N , навлизате въ a^4 . По сщия начинъ вие постепенно слизате въ долната половина на колелото и се приближавате къмъ точка A^2 ,

която прѣдставя ада, най-ограниченото съзнание, дѣто изживявате голѣми страдания, обезсърчения, противорѣчия, тъмнина. Вие дохождате до положението на самоубийство. Казвамъ: имайте търпѣние, не се обезсърчавайте. Колелото на живота се движи, и вие

много пъти ще се качвате въ В и ще слизате въ А², дѣто ще придобивате голѣми опитности. Въртящото колело на живота обяснява закона на поляризирането.

Сега, вие трѣбва да изучавате законитѣ на живота, за да можете да се развивате правилно. Който се свързва съ материалния

свѣтъ и го обикне, той неизбежно ще слѣзе въ ада. Когато придобие извѣстни опитности тамъ, човѣкъ излиза отъ гжстата материя на ада и постепенно отива до границитѣ М Н и започва да се движи по друго въртешко колело на живота, въ посокитѣ a^1 , a^2 , a^3 , и a^4 , дѣто отново се връща въ В, въ рая. Посоката a^1 прѣдставя физическия свѣтъ; a^2 — астралния; a^3 — менталния и a^4 — причинния свѣтъ. Когато човѣкъ влѣзе въ причинния свѣтъ, той е абсолютно свободенъ отъ влиянията на ада. Да влѣзешъ въ причинния свѣтъ, това значи да се примиришъ съ Бога въ себе си. Колкото повече съзнанието на човѣка се разширява, толкова повече прѣдмети го занимаватъ, и той, безъ да иска, влиза въ свѣта на противорѣчията. Тогава, колективниятъ животъ на хората, тъй наречениятъ колективенъ монархизъмъ започва да го измжчва. Значи, сжществува колективенъ монархизъмъ, както и единиченъ монархизъмъ; сжществува колективно съзнание на доброто и на злото, сжществува и единично съзнание на доброто и на злото. На това основание, когато човѣкъ сподѣля еднакви идеи съ нѣкои хора, или съ нѣкоя партия, той се свързва въ съзнанието си съ тѣхъ. Затова той трѣбва да внимава, съ какви хора прави връзки. И въ Писанието е казано: „Не се свързвайте съ грѣшни хора!“ Слѣдователно, чистота и разумность се изискватъ отъ човѣка, когато прави връзки съ хората, защото всѣки човѣкъ има своя орбита на движение, която може да го завлѣче.

Обаче, вие трѣбва да имате прѣдъ видъ слѣдното положение: никой не може да измѣсти душата отъ пжтя, въ който Богъ я поставилъ. Дръжте тази мисль въ ума си като аксиома. Пжтътъ на всѣка душа е строго очертанъ, и никой не е въ сила да я измѣсти отъ него. Когато казваме, че хората взаимно си влияятъ, това се отнася до тѣхния физически пжтъ, но не и до пжтя на душата. Щомъ единъ човѣкъ се докосне до другъ, т. е. до неговия центъръ, той влиза въ извѣстно съприкосновение съ този центъръ на физическия свѣтъ и започва да се влияе отъ него. Едновременно съ това и той указва влияние на този човѣкъ. Това влияние е врѣменно, понеже тия двама души се движатъ по орбититѣ на своитѣ души и се отдалечаватъ единъ отъ другъ. Невъзможно е една душа да отклони друга отъ нейния пжтъ, защото Богъ бди надъ душитѣ. Той регулира тѣхния пжтъ. Той зорко слѣди за всичко онова, което е създалъ. Свѣтътъ, който Богъ е създалъ, лежи въ Негови ржцѣ, а не въ ржцѣтъ на ангелитѣ, или въ човѣшки ржцѣ.

Слѣдователно, ако става дума за поправяне на свѣта, само Богъ е въ сила да го изправи. Когато нѣкой казва, че сж го заробили, той не говори истината. Никой не е въ сила да го зароби, освѣнъ той самъ. И когато нѣкой казва, че хората не го обичатъ, той пакъ не говори истината. Питамъ: прѣди всичко, има ли нужда този човѣкъ отъ любовта на хората? Той има любовта на Бога и не е доволенъ отъ нея, а търси любовта на хората,

която не само, че нѣма да го задоволи, но и нещастенъ ще го направи. Всѣки човѣкъ, като душа, излѣзла отъ Бога, има своя специална орбита, по която се движи; той има умъ, сърце, воля, съ които работи на физическия свѣтъ и пакъ не е доволенъ. Който иска любовта на хората, нека се съедини съ тѣхнитѣ души, да образува едно устойчиво съединение, и да влѣзе въ една слънчева система съ тѣхъ. Невъзможно е да се обичатъ двама души, докато всѣки отъ тѣхъ живѣе въ отдѣлна слънчева система.

Мнозина подържатъ редъ отрицателни мисли въ ума си и казватъ: Животътъ нѣма смисълъ; азъ съмъ отчаянъ, отъ мене нищо нѣма да излѣзе. Питамъ: защо си отчаянъ? — Обиденъ, излъганъ съмъ. — Какъ си излъганъ? — Азъ обичахъ едн-кого си, дадохъ му всичката си любовъ, а той не ме обича, лъже ме. — Не, ти никаква любовъ не си му далъ. Богъ е Любовъ, а ти играешъ съ Неговата любовъ. Вашитѣ чувствувания и настроения вие наричате любовъ, безъ да сж изразъ на любовта. Хората сами се заблуждаватъ, играятъ съ любовта, вслѣдствие на което страдатъ. Магическа сила се крие въ думата любовъ. Достатъчно е нѣкой да ти каже, че те обича, и ти веднага се отваряшъ. Не се минава много врѣме, ти виждашъ, че си се излъгалъ. Съ любовта игра не бива. Единственото нѣщо, което не търпи никаква лъжа, това е любовта. Единственото нѣщо, което не можешъ да нагрубишъ, да наранишъ, ни-

то да подчинишъ, това е любовта. Когато нѣкой казва, че сърцето му е наранено отъ любовъ, той се самоизлъгва. Любовта нито се наравява, нито другитѣ наранява.

И тъй, като ученици, вие трѣбва да имате нови разбирания за любовта, за да не изпадате въ изкушения и съмнѣния. Само при такива разбирания вие можете да бъдете силни. Нѣкой казва: Едно врѣме азъ вѣрвахъ, но сега вече не вѣрвамъ. Не, ти всѣкога трѣбва да вѣрвашъ. Ти ще вѣрвашъ въ любовта, която Богъ е вложилъ въ твоя животъ. Щомъ вѣрвашъ въ тази любовъ, ти ще вѣрвашъ и въ любовта на хората. Ако нѣкой е отчаянъ отъ сиромашията, той трѣбва да отвори Свещената книга на живота, Библията, и да чете. Иначе, ако се прѣдаде на отчаянието си, той може, или да посегне по нѣкакъвъ начинъ на живота си, или да открадне извѣстна сума отъ нѣкой свой приятель. Ако рече да открадне хиляда лева, напимѣръ, ще бжде неспокоенъ, съвѣстътъ му ще го измъчва. Какво трѣбва да направи тогава? Най-напрѣдъ трѣбва да се изповѣда прѣдъ Господа за направения грѣхъ. Богъ ще му проговори тихо: Не направи добръ, но щомъ съзнавашъ погрѣшката си, занеси паритѣ на приятеля си и помоли го да те прости. Докато не се изповѣда прѣдъ Господа, той всѣкога ще бжде неспокоенъ и мѣсто нѣма да си намѣри. Щомъ се изповѣда, ще олекне на душата му, и той е готовъ да отиде при приятеля си, да признае погрѣшката си. Ще каже: Приятелю, изслушай ме. Азъ откраднахъ отъ тебе хиляда лева,

но не можахъ да намѣря миръ въ душата си. Изповѣдахъ се прѣдъ Господа, прѣдъ лицето на Когото направихъ погрѣшката, а сега идвамъ и при тебе, да върна паритѣ ти и да кажа, какво съмъ направилъ. Моля те да ме простишъ. Приятельтъ ти ще ти прости, но и ти ще имашъ една опитность, за която скжпо си платилъ.

Ученикътъ трѣбва да бжде изпълнителенъ въ това, което е намислилъ да прави. По този начинъ той ще кали характера си. Запримѣръ, нѣкой пжтъ казвате, че трѣбва да станете точно въ 5 часа сутриньта. Като дойде този часъ, вие казвате: Кой ще става толкова рано? Мога и по-късно да стана. Обръщате се на другата страна въ леглото и заспавате. Другъ пжтъ намислите да направите нѣкаква жертва, но като дойде момента да извършите тази жертва, казвате: Не може ли безъ жертва? Казвамъ: и безъ ранно ставане може, и безъ жертва може, но трѣбва да знаете, че постижението на великитѣ работи зависи отъ изпълнението на малкитѣ. Човѣкъ трѣбва да бжде изпълнителенъ въ малкитѣ обѣщания, които дава. Който не е точенъ въ малкитѣ обѣщания, той не може да бжде точенъ и въ голѣмитѣ. Когато нѣкой човѣкъ се намѣри на тѣсно, той веднага рѣшава да излъже. Прѣди да излъже, нека хване сръдния си прѣстъ и да помисли малко. Ако му дойде мисльта да не лъже, нека послуша този съвѣтъ, който иде отъ разумнитѣ сили въ този прѣстъ.

Казвате: Кога ще се освободимъ отъ страданията? — Страданията сж привилегия за хората. Питамъ: ако Богъ се открива на хората чрѣзъ страданията, не заслужава ли да се понасятъ съ радостъ? Всѣко страдание е отворена врата къмъ познаване на Бога. Безъ страдания хората не могатъ да се приближатъ до Бога. Такъвъ е пжтьтъ на земята. Ангелитѣ се приближаватъ до Бога чрѣзъ радости, а хората — чрѣзъ страдания. Ако се радвашъ, ти не можешъ да се приближишъ до Бога, защото не си ангелъ. Ако скърбишъ, ти ще се приближишъ до Бога. Твоитѣ мжчнотии, страдания, болести, твоята сиромашия сж вратата, прѣзъ която ще отидешъ до Бога. Страданията сж пжтьтъ, по който човѣкъ върви, за да развие Божественото въ себе си. Изучавайте живота на светиитѣ, на великитѣ и добри хора и ще видите, че всички сж минали прѣзъ голѣми страдания. Много отъ ученицитѣ мислятъ, че като влѣзатъ въ Школата, ще ги посрещнатъ съ букети и цвѣтя. Не, това е невъзможно. Ако турятъ на нѣкогс вѣнецъ на главата му, той ще бжде не отъ цвѣтя, а отъ тръне. И съврѣменнитѣ булки носятъ вѣнци на главата си, но това сж залъгалки само.

Едно отъ качества на ученика е справедливостъта. Досега азъ не съмъ срещналъ нито единъ ученикъ, който да прѣдава фактитѣ точно, както сж. Той, или ще ги прѣувеличи, или ще ги намали. Благодородството на човѣка изисква той да бжде справедливъ. Освѣнъ това, когато видите една грѣшка въ ближния

си, не бързайте нито да я осжждате, нито да я корегирате. Защо? Ако осжждате, или корегирате погрѣшките на своите ближни, нѣма да мине много време, и вие ще направите сжщата погрѣшка. Утрѣ пъкъ васъ ще осжждатъ. Тѣй ще върви животътъ, безъ никакво постижение. Ако искате да имате успѣхъ въ живота си, не сждете. Считайте, че този, който е направилъ една погрѣшка, е боленъ. Вие сждите ли болния за слабостта, въ която изпада? Болниятъ не може да се влада, и вие му помагате, кжпете го, безъ да го сждите. Ако той оздравѣе и прави сжщото, което е правилъ като боленъ, тогава го сждите. На болния всичко прощавате, а на здравия не прощавате. Слѣдователно, който несъзнателно грѣши, той е боленъ. Простете на този човѣкъ, безъ да го сждите. Ако го сждите, тази болестъ ще дойде и при васъ. И вие, като него, сте войникъ на бойното поле, и васъ може да ви сполети нѣщо.

Нѣкой казва: Мене не ме е страхъ. — Не говори така, картеченъ огънь има около тебе. Достатъчно е единъ куршумъ да те засегне, и да се търкулишъ на земята. Тогава трѣбва да дойдатъ санитаритѣ отъ тила, да те прѣнесатъ съ носилка, да ти прѣвържатъ раната и т. н. Земята е бойно поле, дѣто хората се биятъ съ ангелитѣ. Който взима участие въ тази война, той непрѣменно ще пострада. Ангелитѣ оставатъ незасегнати, но хората винаги пострадватъ. Не е било случай кавалерия да взима участие въ войната, и конетѣ да не сж пострадали. Въ този смисълъ

конетѣ сж хората, а хората прѣдставятъ духоветѣ, които се биятъ. И като резултатъ на тази война, хората биватъ убити, а духоветѣ минаватъ незасегнати. Съврѣменнитѣ хора воюватъ за една велика кауза — за идването на любовта. Дали тѣ съзнаватъ това, или не, то е другъ въпросъ. Щомъ се воюва за любовта, трѣбва да се дадатъ жертви. Досега сж дадени много жертви, остава още малко да се дадатъ. Щомъ се даде и послѣдната жертва, Царството Божие ще дойде на земята. И сега, ние, съврѣменнитѣ хора, които сме вече прѣдъ вратата на Царството Божие, ще откажемъ ли да дадемъ послѣднитѣ жертви? Най-малкитѣ жертви се искатъ сега. Ще откажемъ ли да дадемъ тия най-малки жертви?

И тъй, всички трѣбва да бждете готови за най-малкитѣ жертви. Затова трѣбва да се молите, да бждете силни, да издържите послѣдното сражение. Колективна, сърдечна молитва се изисква отъ всички хора, да прѣмахнатъ недоразуменията и стълковенията помежду си. Хората се хулятъ, каратъ помежду си, безъ да знаятъ, че неприятельтъ е отвънъ. Той е силенъ и чака само моментъ да ги нападне. Писанието казва: „Молете се единъ за другъ, за да изцѣлѣете“. Днесъ всички хора се нуждаятъ отъ Божието благословение, отъ Божията подкрѣпа и Любовъ, отъ Божията Мждростъ и Истина.

Казвамъ: Имайте търпѣние да понесете всичко, което може да ви сполети. Мнозина ще слѣзатъ въ ада, но нека разчитатъ на Онзи,

който върти колелото. Той ще ги извади оттамъ. Давидъ казва: „И въ ада да слѣза, азъ зная, Господи, че и оттукъ Твоята дѣсница ще ме извади.“ Дѣто и да отиде човѣкъ, въ каквото положение да изпадне, той трѣбва да знае, че Богъ е навсѣкждѣ и, ако Го призове, Той ще му помогне. Ако слѣдвате Бога, ако уповавате на Него, Той ще ви избави отъ всички вжтрѣшни противорѣчия, отъ всички неуспѣхи и страдания.

Слѣдователно, свържете се съ Любовта, направете съ нея едно устойчиво съединение, за да се освободите отъ външнитѣ и вжтрѣшнитѣ противорѣчия на живота. Щомъ се съедините съ Любовта, знайте, че Мждростьта и Истината сами по себе си ще дойдатъ.

*

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

*

5. Лекция отъ Учителя, държана на
27 октомври, 1926 г. София.

*

ЧОВЪШКИЯТЪ ДУХЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

За слѣдния пжть пишете нѣщо за цвѣтоветъ на джгата.

Сега, ще ви задамъ слѣдния въпросъ: защо човѣкъ трѣбва да учи? Мнозина казватъ, че науката напжтва човѣка въ живота. Право ли е това? Ако се качите на единъ автомобилъ, можете ли да кажете, че той ви напжтва? Колкото автомобилътъ напжтва човѣка, толкова и науката го напжтва. Какво прѣдставя въ сжщностъ науката? По този въпросъ има двѣ мнѣния: едното мнѣние е, че безъ наука не може; другото мнѣние е, че безъ наука може. Значи, и съ автомобилъ може, и безъ автомобилъ може. Науката е произведение на човѣшкия духъ, а човѣшкиятъ духъ седи надъ всички науки. Отъ хиляди вѣкове насамъ човѣшкиятъ духъ е създавалъ и продължава да създава наукитѣ. Едни отъ тѣхъ сж изчезнали, а други и досега продължаватъ да сжществуватъ. И съврѣменната наука единъ день ще изчезне; отъ нея ще остане само най-цѣнното, а всичко друго, което е служило като забавление за малкитѣ дѣца, ще се забрави, ще се заличи. Мислите ли, че единъ ангелъ може да се занимава съ съврѣменната математика и съ

свършенното счетоводство? Мислите ли, че единъ ангелъ може да се занимава съ законодателството, по което се управляватъ свършеннитѣ общества и народи? Мислите ли, че въ бъдещето свършенната физика и химия ще се намиратъ въ сжщото положение, въ каквото днесъ?

Сега, като говоря по този начинъ, мнозина мислятъ, че азъ отричамъ науката, или че не признавамъ ученитѣ хора. Нито науката отричамъ, нито ученитѣ, но казвамъ, че всички учени хора сж черпили познания отъ източникъ, по-високъ отъ тѣхъ, и то всѣки се е домогвалъ до тѣзи знания споредъ степенята на своето развитие. Въ този смисълъ, азъ не признавамъ учени, които черпятъ своята наука отъ земята. Кантъ бѣше ученъ, но отдѣ черпѣше знанията си? Пророцитѣ отдѣ черпѣха знанията си? Тѣй че, когато нѣкой мисли, че знае много нѣща, това значи, че прѣди това той е билъ невѣжа. И прѣди да е свършилъ университетъ, човѣкъ все е знаелъ нѣщо. И слѣдъ като свърши, пакъ знае нѣщо. Важно е човѣкъ да не се заблуждава, да мисли, че като свърши университетъ, всичко знае. Колкото да учи, човѣкъ все остава невѣжа по отношение на това, което се разкрива прѣдъ него. Учениятъ знае, че земята се върти около своята ось, но какъ, именно, се върти, той не може да докаже. Учениятъ знае, че земята се е отклонила на 23° отъ осьта си, но какъ е станало това отклонение, не може да докаже. Слѣдователно, учениятъ трѣбва да

бжде като художника. Щомъ нарисува една картина, той самъ трѣбва да знае, върна ли е картината му, има ли дефекти, добръ ли прѣдставя природата и т. н. Учениятъ трѣбва да бжде първиятъ критикъ на себе си. Всѣко нѣщо, което знае, той трѣбва да докаже, да го обоснове. Това е знание. Когато музикантътъ свири, той трѣбва да изразява нѣщата, както сж. Акс свири нѣщо отъ Бетховена, той трѣбва да го изпълни, както самиятъ Бетховенъ. Всѣки трѣбва да прилича на себе си. Ако прѣдставяте Бетховена, така трѣбва да го изразите, че той самъ да се познае.

Обаче, много хора, като приличатъ на себе си, искатъ и другитѣ да бждатъ като тѣхъ. Нѣма по-голъмо нещастие за хората отъ това, да мязатъ едни на други. Природата обича разнообразието. Докато всѣки човѣкъ прѣдставя особенъ екземпляръ, той е цѣненъ; щомъ се явятъ два еднакви екземпляра, цѣната имъ се намалява. Казвате, че въ свѣта има безброй учени хора. Не, въ свѣта има само единъ ученъ човѣкъ — козмическиятъ. Всички останали учени сж негови секретари, които ходятъ тукъ-тамъ, събиратъ материалъ, какво казалъ този или онзи ученъ и го разгласяватъ. Запримѣръ, може ли съврѣменната наука да обясни произхода на живота и да създаде човѣка? Знае ли тя онзи елементъ, който създава безсмъртието? Съврѣменната наука обяснява нѣщата все отъ гледището на физическитѣ закони. Вънъ отъ тѣхъ тя нищо не може да докаже. Питамъ: други закони, освѣнъ фи-

зическитѣ, не сѣществуватъ ли? Освѣнѣ физическитѣ закони има и други, които ученитѣ не сѣ открили. Това, което ученитѣ наричатъ законѣ, е проявяване само на истинския законѣ. Въ абсолютния законѣ нѣма никакви изключения. Законѣ, въ който има изключения, не е истински законѣ. Въ законитѣ на живата природа нѣма никакви изключения. Слѣдователно, кажете ли за нѣщо, че е законѣ, въ този законѣ не трѣбва да има изключения. Щомъ има изключения, той е правило.

Казватъ, че логиката изучава законитѣ за правилното мислене. Ако въ мисълта на човѣка има изключения, какви сѣ тѣзи закони? Какво ще се каже тогава за отрицателнитѣ мисли на хората, върху които се съгражда животѣ само на страдания и разочарования? Какво ще кажете за любовта на съврѣменнитѣ хора? На какви закони почиватъ? Съ това не искамъ да разрушавамъ идеалитѣ ви, но искамъ да ви извадя отъ заблуденията въ живота. Запримѣръ, нѣкой седи прѣдъ една стѣна и казва: Задъ тази стѣна нѣма нищо. Не, задъ тази стѣна се криятъ много нѣща, които ти не виждашъ. Ако ти не виждашъ нищо, това още не значи, че наистина нищо друго не сѣществува.

Слѣдователно, положението, до което е дошла съврѣменната наука е само въведение къмъ истинската наука. Съ това авторитетътъ на ученитѣ не се подцѣнява. Напротивъ, съврѣменнитѣ учени иматъ цѣна и то толкова по-голѣма, колкото по-близо седатъ до истината. Всѣка теория е цѣнна дотолкова, до

колкото тя съдържа истината въ себе си. И музиката, и художеството трѣбва да съдържатъ истината въ себе си. Всѣко нѣщо, върху което работимъ, трѣбва да съдържа истината. Всѣка мисль, всѣко чувство, всѣка постѣпка на човѣка трѣбва да съдържа истината въ себе си. Истината е сжщественото въ живота, къмъ което трѣбва да се стремите. Ако турите истината като основа на своя животъ, всички недоразумения между васъ ще изчезнатъ. Въ отношенията на хората липсватъ допирни точки. Защо? — Защото всѣки живѣе въ специаленъ центъръ на мозъка си и вѣнъ отъ него не излиза: единъ живѣе въ центъра на своитѣ лични чувства, другъ — въ своитѣ религиозни чувства, трети — въ общественитѣ чувства и т. н. Всѣки отъ васъ, запримѣръ, знае ли въ кой центъръ на главата си живѣе? Знаете ли, коя станция на мозъка ви е отворена? Слушате нѣкоя хубава сказка или бесѣда, но въ това врѣме ви занимаватъ други въпроси; други желания се събуждатъ у васъ. Нѣкой казва: Дано по-скоро свърши сказчикътъ, че да отида на концертъ. Другъ казва: Дано по-скоро се освободя, че ме чака важно търговско прѣдприятие. Това показва, че интереситѣ на човѣшкия духъ сж различни. Какво се ползува духътъ отъ музиката, отъ религията или отъ науката въ всичкитѣ имъ области? Кой кого учи: духътъ се учи отъ музиката, или музиката се развива отъ духа? Цигулката ли учи цигуларя, или цигуларьтъ развива цигулката? Цигуларьтъ учи цигулката да свири, но не

обратното. Следователно, човѣшкиятъ духъ учи човѣка на всичко.

Нѣкой извърши едно дѣло и послѣ казва: Азъ постъжихъ споредъ природата си, другояче не мога да постъпя. Другъ казва: Азъ трѣбва да лѣгамъ рано. Само по този начинъ мога да почивамъ. Питамъ: право ли е това? Истинската почивка не се постига съ много спане. Когато човѣкъ иска да почине, той трѣбва да освободи ума си отъ всички непотрѣбни мисли, сърцето си — отъ всички непотрѣбни, тягостни чувства и желанія. Тѣ изчерпватъ енергията на човѣка, безъ да му дадатъ нѣщо. За да почине, художникътъ трѣбва врѣменно да изхвърли всички бои отъ ума си. За да почине, ученикътъ трѣбва врѣменно да изхвърли всички книги отъ ума си. Докато приеме необходимата енергия отъ природата, умътъ на човѣка трѣбва да бѣде съвършено свободенъ отъ всички външни пособия. Щомъ приеме нужната енергия, той може вече да вземе пособията си и отново да започне работата си. Като знаете това правило, трѣбва да бѣдете внимателни, както къмъ себе си, така и къмъ другитѣ. Никога не се налагайте съ своето мнѣние върху приятелитѣ си, да не ги обрѣмените, нито се оставяйте други да ви обрѣменяватъ. Пазете се отъ прѣсищане. Човѣкъ може да се прѣсита отъ музика, отъ наука, отъ религия. Нѣма по-опасно нѣщо за човѣка отъ прѣсищането. Човѣкъ може да се прѣсита и отъ живота. И тогава той започва да мисли за самоубийство. За да не

се прѣситите отъ живота, не желайте всичко да опитате, не желайте всичко да знаете. Нѣкой казва: Азъ зная всичко. Онѣзи хора, които знаеха всичко, днесъ сж заровени въ земята. Ученитъ слѣзоха долу, въ земята, а невѣжитѣ останаха горѣ, да учатъ. Ученитъ създадоха свѣтоветѣ. Вѣрно ли е това? Туй е теория, която се нуждае отъ доказателства. И да се докаже, всѣки ще запита: Кой е присутствувалъ при създаването на свѣтоветѣ, че да знае, какъ е станало това?

Казвамъ: истината не се нуждае отъ доказателства или отъ демонстрации. Нѣкой човѣкъ е тжженъ, скърбенъ, отчаянъ. Какъ ще докажете това? Ако можете моментално да смѣните състоянието му, това е истинска наука. Едно е важно за човѣка: сърцето, умътъ, волята, душата и духътъ му да бждатъ съвършено свободни, т. е. да могатъ всѣки моментъ да се проявятъ. Правата мисль може да се прояви само при свобода. Вънъ отъ свободата тя не се изявява. Когато умътъ, сърцето и волята на човѣка се проявяватъ правилно, той има цѣнни придобивки. Тия придобивки се складиратъ въ душата. Тя е съкровищница на човѣшкия духъ. Тя носи въ себе си всичко онова, което човѣшкиятъ духъ е придобилъ отъ незапомнени врѣмена до днесъ. Въ този смисль казваме, че нищо въ живота не се губи. Богатството, което човѣшкиятъ духъ е придобилъ, е скрито въ душата му, и единъ день, когато потрѣбва, то ще се даде като даръ, като наслѣдство на онзи, който го е изработилъ. Единъ день това зна-

ние, това богатство ще бжде достояние на всички души. Ще дойде день, когато и невѣжитѣ, безъ да сж работили, ще иматъ на разположение науката на миналото. Не става ли това и днесъ? Взѣмете една плоча, турите я на грамофона, завъртите ключа и слушате рѣчьта на нѣкой ученъ. Той не сжществува вече на земята, заминалъ е за онзи свѣтъ, но прѣподава, развива, обяснява своитѣ формули. Може ли, при това положение, да наречете плочата учена? Колкото плочата е учена, толкова ученъ може да бжде и онзи автоматъ, който механически рѣшава най-труднитѣ задачи. Може ли да се нарече ученъ човѣкъ онзи, който отъ създаването на свѣта до днесъ е изчислилъ, колко хора сж се родили и колко сж умрѣли? Ученъ е той, но какво ще допринесе неговата ученость за човѣчеството? Слѣдъ него ще дойде другъ ученъ, ще изнесе причинитѣ за умирањията, ще доказва на хората, какъ трѣбва да се измѣнятъ условията, за да се намали смъртността. Добро е всичко това, но то е само теория. Кой отъ тия учени ще бжде най-авторитетенъ? Ако тѣзи учени дойдатъ при васъ и чрѣзъ изчисления ви покажатъ, какви страдания ще минете прѣзъ живота си, при какви условия ще ви сполетятъ, какъ можете да ги избегнете, вие ще се замислите малко. Въ края на краищата ще кажете, че това е теория. Обаче, натъкнете ли се на страданията, вие започвате сериозно да мислите. Значи, истинскиятъ авторитетъ за васъ е животътъ.

Казвате: Айнщайнъ е ученъ човѣкъ, Дарвинъ, Кантъ сжщо така сж учени, понеже внесоха нѣщо ново въ свѣта. Айнщайнъ е нѣкждѣ въ Германия, Дарвинъ — въ Англия, Кантъ — въ Германия, обаче, всѣки човѣкъ включва въ себе си и Айнщайна, и Дарвина, и Канта. Всички хора живѣятъ въ васъ. Цѣлото човѣчество се съдържа въ единъ човѣкъ, и всѣки човѣкъ е въ цѣлото човѣчество. Като кажете ябълчна сѣмка, вие разбирате зародишитѣ на всички ябълки. Една ябълчна сѣмка съдържа въ себе си разнообразието на всички ябълки. За да се разбере тази идея, човѣкъ трѣбва да разглежда живота като нѣщо цѣло. За тази цѣль той трѣбва да се проникне отъ онази непрѣодолима вжтрѣшна любовъ къмъ знанието, къмъ истината. Духътъ подтиква човѣшката душа къмъ знание. Слушали сте да казватъ: Копнѣе ми душата. Духътъ подтиква ума къмъ пластичность, къмъ просвѣтление, а сърцето — къмъ облагородяване.

Защо е нужна наука на човѣка?—Наука-та развива дарбитѣ и способноститѣ. Тя разработва, оформява главата на човѣка. Като погледнете челото, черепа на човѣка, ще познаете, съ кои области отъ науката най-много се е занимавалъ. Ако духътъ на нѣкой човѣкъ не намѣри условия да се прояви, главата му постепенно започва да се деформира, носътъ му се изкривява. Като наблюдавате хората, ще видите, че всѣки отъ тѣхъ все има нѣкакъвъ дефектъ: на одного очитѣ сж изкривени; на друго — носътъ е кривъ, но-

здритѣ сплеснати; на трети — вѣждитѣ сж неправилни; на четвърти — лицето е асиметрично. Добрѣ е отъ врѣме на врѣме да се оглеждате, да видите, какъвъ дефектъ имате на лицето, или на главата си и да работите за неговото изправяне. Ако човѣкъ не се огледа, да види дефектитѣ си, той ще мисли, че е безпогрѣшенъ, че е абсолютно добъръ. Добъръ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, е онзи, който нѣма никакъвъ дефектъ нито въ физическо, нито въ умствено, нито въ сърдечно отношение. Физически той трѣбва да бжде здравъ, но не пълень, дебелъ. Пълнотата още не показва здраве. Кръстътъ или талията на човѣка по мѣрка трѣбва да бжде два пжти по-дебела отъ врата; вратътъ трѣбва да бжде два пжти по-дебелъ отъ ржката. Ако мѣрките на кръста и на врата на даденъ човѣкъ сж по-голѣми отъ опрѣдѣленитѣ, значи, има извѣстна аномалностъ въ него.

Като говоря за положителната наука, азъ я сравнявамъ съ музиката. Математиката, физиката, химията сж музикални изрази. Механиката, напримѣръ, се занимава съ движението на тѣлата, съ силитѣ. Значи, тя се занимава съ живи тѣла. Само живитѣ тѣла се движатъ. Движението не е механически процесъ. Само разумнитѣ тѣла се движатъ; само разумнитѣ тѣла биватъ тъмни и свѣтли; само разумнитѣ тѣла биватъ твърди, течни и въздухообразни. Енергиитѣ, силитѣ пкъ сж достояние на човѣшкия духъ. Когато човѣшкиятъ духъ иска да си направи сѣнка, да

се освободи отъ вибрациитѣ на свѣтлината, той сгжстява материята около себе си. Слѣдователно, той е въ сила да сгжстява и разрежда материята. Въ това отношение земята прѣдставя образецъ на твърда, гжста материя, а слънцето — на рѣдка материя. Слънцето е свѣтесто тѣло, а земята — тъмно. Може би слѣдъ милиони години и земята ще свѣти като слънцето. Нѣкога и тя е била свѣтесто тѣло, но е изгубила свѣтлината си. Една българска поговорка казва: „Дѣто е текла вода, тамъ пакъ ще тече.“ И човѣкъ минава прѣзъ състояния на тъмнина и свѣтлина. Нѣкога той свѣти като слънцето, а нѣкога е тъменъ като земята. Това сж състояния, прѣзъ които човѣкъ минава, за да научи нѣщо. Тѣй щото, човѣкъ ще се качва въ рая, ще слиза и въ ада. Като слѣзе въ ада, той казва: Страшно нѣщо е адътъ! Казвамъ: страшно нѣщо е адътъ, когато човѣкъ не знае, отдѣ да излѣзе. Иначе, може ли да излѣзе самъ отъ ада, нищо страшно нѣма тамъ. Ако човѣкъ попадне между жителитѣ на слънцето, безъ да разбира езика и реда имъ, безъ да е готовъ за тѣхната култура, а при това не може да слѣзе на земята, той и тамъ ще бжде нещастенъ. Мнозина мислятъ, че ако отидатъ въ рая, ще ги посрещнатъ съ музика и пѣсни, съ угощения. Да, ако сж готови за това, ако съзнанието имъ е пробудено, така ще бжде. Ако съзнанието имъ не е будно, и въ рая, и въ ада да сж, все е страшно. Христосъ казва: „Голѣма е радостъта на небето за грѣшника, който се разкайва за грѣхове-

тѣ си, който се обръща къмъ Бога и прила-
га Любовта, Мъдростта и Истината.“

И тъй, ако искате да се ползвате отъ зна-
нието, което сте придобили, трѣбва да го при-
лагате. Каквото знание придобиете, каквато
книга прочетете, приложете поне най-малкото
отъ нея. Ако прочетете една книга, безъ да
приложите нѣщо отъ нея, по-добрѣ да не
сте я чели. Сжщото се отнася и до Библията.
Малко четете отъ нея, но прилагайте. Каз-
вате: Какъ можемъ да познаемъ, коя книга
трѣбва да четемъ? Ще ви дамъ слѣдното
правило: вземете книгата, която искате да че-
тете, турете я прѣдъ челото си, отправете
мисълта си къмъ разумния свѣтъ и запитай-
те Божественото въ себе си, да я прочетете,
или не. Слѣдъ това останете спокойни за
една-двѣ минути и ще чуете единъ тихъ
гласъ отвѣтрѣ ви отговаря, да четете книгата,
или не. Слушайте този гласъ! Той никога
не лъже. Човѣкъ трѣбва да знае, какво да
чете. Това четиво, което е полезно за ед-
ного, не е полезно за друго. Има смисълъ
да се чете една книга само тогава, когато тя
дава храна за ума, сърцето, волята, душата и
духа на човѣка. Когато човѣкъ чете по този
начинъ и се свѣтва съ своя вжтрѣшенъ гласъ,
той ще развие въ себе си интуицията, чрѣзъ
която ще познава соковетѣ, които текатъ въ
живота и оттамъ ще задържа за себе си полез-
нитѣ, а ще се прѣдпазва отъ отровнитѣ. Вие
трѣбва да се прѣдпазвате отъ отровнитѣ сокове
на книгитѣ. Четете нѣкоя философска книга,
или нѣкой романъ, и цѣла нощъ не можете да

спите, казвате: Тази книга съесъмъ размжти ума ми! Значи, човѣкъ всѣкога трѣбва да бжде буденъ. Чете нѣщо, или говори съ нѣкого, той всичко трѣбва да поставя на критика, на вжтрѣшна анализа.

Материалиститѣ казватъ: Всичко въ свѣта е материя. Слѣдователно, другъ свѣтъ, освѣнъ материалния, не сществува. Значи, и Богъ не сществува. И едното, и другото твърдение прѣдставятъ външната страна на живота. Като говорите за материалния свѣтъ, като единственъ свѣтъ, тогава и Богъ ще бжде за васъ материаленъ. Всичко, което е извънъ васъ, е материално; всичко, което е вжтрѣ въ васъ, е духовно. Слѣдователно, външното е отражение на вжтрѣшното. Когато човѣкъ говори за душата си, а живѣе изключително въ врѣмето и пространството, това показва, че той още не се е въплътилъ напълно, все още му липсва нѣщо. Вслѣдствие на това, човѣкъ още не е господарь на положението си. Трѣбва да минатъ хиляди години още, докато душата на човѣка остане за винаги да живѣе въ неговото тѣло. Това означава истинско въплѣтяване. Тогава човѣкъ става господарь на положението си, той става светия. Засега човѣкъ е въ положението на растение, не е пусналъ дълбоко корени въ окръжаващата срѣда, вслѣдствие на което нѣма условия за дълъгъ животъ. И при това положение хората казватъ: Ние имаме свободна воля, това ще направимъ, онова ще направимъ. Да, съврѣменнитѣ хора сж толкова силни, толкова умни, че още на 60 годишната

си възраст тѣ губятъ силитѣ си, губятъ знания си и казватъ: Едно врѣме бѣхме даровити, способни, имахме знания, но старини ни налегнаха, и всичко изгубихме. Питамъ: какъ е възможно това? Значи, като остарѣе човѣкъ, мисълта му изчезва. Ако започне да мисли, филмътъ му се измѣства, не може да се появи на платното.

Казвамъ: ако човѣкъ иска да запази и на старини знанието, способноститѣ, богатството си, които е придобилъ на млади години, той трѣбва да е живѣлъ съвършено чистъ вжтрѣшенъ животъ. Безъ чистота човѣшкиятъ духъ не може да се прояви въ силата си, не може да запази богатството, което е придобилъ на млади години. Човѣкъ много пжти ще изучава едни и сжщи нѣща, ще ги забравя, отново ще ги изучава, докато най-послѣ тѣ станатъ въ него втора природа. Истинско знание е това, което никога не се заличава отъ съзнанието на човѣка. Споредъ теорията на прѣраждането, вие сте дохождали много пжти на земята и въ нѣкое отъ своитѣ прѣраждания може да сте били виденъ адептъ въ Индия, да сте имали послѣдователи, да сте учили хората на великото знание, а днесъ нищо не помните. Защо? — Отклонили сте се отъ правия пжтъ, вслѣдствие на което всичко сте изгубили. Сега трѣбва отново да работите, да придобиете старото си знание. Нѣкои разправятъ, че Ледбитеръ, водителъ на теософитѣ, въ нѣкогашното си минало, е билъ пророкъ Амось. Ледбитеръ самъ се чуди, какъ е забравилъ всичко отъ миналото си знание. Днесъ

той е лишенъ отъ пророчеството на Амоса, който е билъ простъ говедарь: малко нѣщо знаелъ, но всичко това е знаелъ добръ и го е прилагалъ. Амосъ прѣдсказвалъ много нѣща, а Ледбитеръ едва запазилъ отъ миналото си разположението къмъ духовенъ животъ. Слѣдователно, ако човѣкъ не иска да регресира, а желаетъ да запази знанието си, той трѣбва да живѣе абсолютно чистъ животъ. Само при такъвъ животъ човѣкъ може да запази знанието си, да даде просторъ на духа си и да работи въ съгласие съ законитѣ на живата природа. Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че много знаятъ. Тѣ не трѣбва да забравятъ, че сж проводници на Божественото знание. Докато държатъ връзка съ Бога, тѣ могатъ да бждатъ носители на Неговитѣ мисли. Щомъ прѣкъснатъ връзката си съ Него, и знанието имъ ще се прѣкрати. При това, каквото знание придобиятъ, тѣ трѣбва да го обработятъ въ себе си и частъ отъ него да дадатъ на другитѣ.

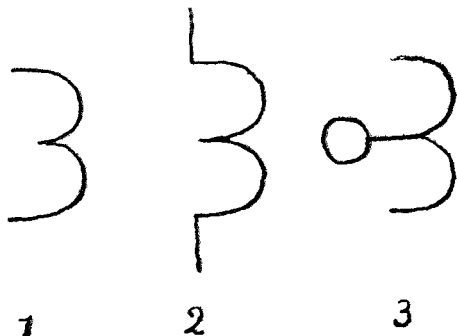
И тъй, нѣма по-красиво състояние за човѣка отъ това, да има добро разположение на духа си, да има онази дѣтска възприемчивость, да се ползува отъ всичко, което слуша. При това, той трѣбва да бжде свободенъ да изказва мнѣнието си, като счита, че всички хора знаятъ поне колкото него.

Сега, ще напиша числото 111, което е съставено отъ три единици, т. е. отъ три прави линии. Като разглеждате този профилъ, виждате, че и той е образуванъ отъ прави линии,

на брой седемъ: 1111111. Значи, имаме числото 1,111,111. Този профилъ струва ли единъ милионъ? Прѣдставете си, че тия единици

сж силови линии, отъ които може да създадете цѣлъ образъ и да движите свѣта напрѣдъ. Обаче, за да поставите тия сили на мѣстото имъ, изисква се знание. Въ тѣзи линии се крие цѣла наука. Когато се говори за единицата, за двойката, за тройката и за другитѣ числа, трѣбва да се знае, дѣ се намира всѣко отъ тѣхъ по лицето и тѣлото на човѣка. Единицата, напримѣръ, е поставена на носа; тройката — на вѣждитѣ, (1); петитѣ — на прѣститѣ. Тройката е поставена още и на човѣшката уста, разгледана профилъ, (2). Устата прѣдставя халка, която ни свърз-

ва съ земята, посрѣдствомъ вжже, което постоянно влиза и излиза, прѣнася храната, (3). Котвата пѣкъ прѣдставя очитѣ, свързани съ но

са и устата, като халка. Устата ни спасява отъ труднитѣ положения въ живота. Ако халката се скъса, сама за себе си, котвата нищо не струва. Вжето прѣдставя вѣрата въ човѣка, че винаги ще има храна да подържа организъма си. Храната прѣдставя животѣ сили, които влизатъ въ устата и послѣ излизатъ навънъ. Устата извършва нѣколко функции: първо въ нея влиза храна, която се сдѣква отъ жбитѣ; послѣ, прѣзъ нея влиза въздухъ за дробоветѣ. И най-послѣ устата говори. произнася се за всичко, което е опитала.

Питамъ: коя е основната мисль въ тази лекция? (— Човѣшкиятъ духъ, като авторъ на всички нѣща на земята). Щомъ човѣшкиятъ духъ е авторъ на всички нѣща, които виждате по лицето на земята, трѣбва ли да се кланяте на това, което той е създалъ? Затова и въ Писанието е казано: „Да не се кланяшъ на никакъвъ идолъ нито на земята, нито на небето.“ Като казвамъ, че човѣшкиятъ духъ е създалъ всичко, азъ го разглеждамъ въ неговата първоначална сила и чистота. Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ това състояние на духа си, да възстанови неговата сила и чистота, като постепенно се освобождава отъ заблужденията на своето минало. Щомъ човѣшкиятъ духъ, прѣзъ врѣмето на своя животъ, е създалъ и доброто, и злото, той може да ги използва, да бжде господарь и на едното, и на другото. Казвате: Ами тогава, дѣ остава волята Божия? Казвамъ: духътъ на човѣка винаги изразява волята Бо-

жия. Той върши това, което отъ Бога е научилъ. Той е разумното начало въ живота на човѣка. Слѣдователно, да вършимъ волята Божия, това е проява на разумното въ насъ. Да се противимъ на волята Божия, това значи да изразимъ нашата воля. Когато човѣкъ се противопоставя на Божията воля, той се изявява негативно. Въ това отношение, хора, които минаватъ за волеви натури, сж изложени на повече страдания отъ онѣзи, които нѣматъ своя воля, а изпълняватъ Божията воля. Такива хора минаватъ за безволни. Споредъ мене пѣкъ безволнитѣ хора, именно, сж разумни. Казватъ за такъвъ човѣкъ: Голѣмъ глупецъ е този, ще го набия. Питамъ: кой учитель, като е билъ и наказвалъ ученицитѣ си, ималъ тѣхното уважение? Кой баща, като е теглилъ ушитѣ на дѣцата си, ималъ тѣхното уважение? И слѣдъ всичко това, казватъ, че пржчката е излѣзла отъ рая. За каква пржчка се говори? Прѣди всичко пржчки въ рая нѣмаше. Защо? — Защото тамъ всички пржчки бѣха живи и не позволяваха да ги рѣжатъ. Тѣй щото, като се говори за пржчката въ рая, тя символизира Божията Правда. Значи, Правдата е излѣзла отъ рая, за да управлява хората. Който знае отношенията между фактитѣ и явленията въ свѣта, той разполага съ тази пржчка. Магическа пржчка е тя!

Казвамъ: стремете се всички да уредите своя вжтрѣшенъ животъ. Говорете малко, мислете много! Тревожете се малко, работете много! Когато мисълта се придружава съ

тревоги, тя се осакатява. Както халкитѣ въ една верига вървятъ непрѣкъснато една слѣдъ друга, така и мисълъта трѣбва да върви гладко, непрѣривно. Всѣка тревога внася прѣкъсване на мисълъта. Ако се извади само една халка отъ веригата, послѣдната постепенно почва да се разпада. Слѣдователно, когато и отъ мисълъта се извади само една халка, тя губи своята непрѣривность и се прѣвръща въ механическо дѣйствиe, или мислене по калѣпъ. Правата мисълъ винаги се придружава съ радостъ, и човѣкъ се чувствува господарь на положението си. Като мислятъ, много хора хващатъ главата си, разтърсватъ я, движатъ се, сѣдатъ, но това не е права мисълъ. Нѣкой поетъ сѣда да пише, но не му върви. Хваща главата си, почесва се, става, сѣда, движи се, докато най-послѣ се обезсърдчи и каже: Поегъ отъ мене не може да стане! Щомъ каже така, Божественото въ него се събужда и му нашепва: Седни и пиши! Отъ тебе поетъ сега, именно, може да стане, защото призна въ себе си, че не си ти, който можешъ да направишъ нѣщо. Този поетъ веднага се вдъхновява и залочва да пише. Значи, духътъ диктува на поета, какво да пише и послѣ му казва: Хайде, сега вече можешъ да се подпишешъ вмѣсто мене.

Сжщото става и съ ученитѣ хора. Нѣкой ученъ иска да пише по даденъ въпросъ, но не може. Става, сѣда, движи се, докато най-послѣ каже: Отъ мене ученъ човѣкъ не може да стане! Щомъ каже така, духътъ го подкрѣпва и казва: Седни да пишешъ!

Ще пишешъ, каквото ти казвамъ, и ще видишъ, че ученъ човѣкъ ще станешъ. Хайде, подпиши се сега. За тѣзи случаи англичанитѣ иматъ слѣдното изречение: Погрѣшкитѣ и неуспѣхитѣ на хората сж благоприятни случаи за проява на Бога. Съ други думи казано: Тамъ, дѣто човѣкъ скжсва, Богъ започва. Богъ никога не оставя душата да пропадне. Дойде ли човѣкъ до пълно обезсърчение и отчаяние, Той му казва: Започни да работишъ! Азъ ще бжда съ тебе и ще ти помагамъ. Ти ще се проявишъ, ще постигнешъ своитѣ копнежи.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ трѣбва да знае, че има духъ въ себе си, авторъ на всичко онова, което той счита невъзможно. Духътъ на хората е цѣненъ въ това отношение, че той ги свързва съ Бога. Той е авторъ на всички нѣща на земята, заради което хората трѣбва да го слушатъ. Щомъ слушатъ духа си, тѣ ще слушатъ и Бога, понеже духътъ е изпълнител на волята Божия.

Имайте високо мнѣние за духа си, като великъ авторъ, като авторитетъ, като тълкувателъ и изпълнител на волята Божия.

*

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

7. Лекция отъ Учителя, държана на 3 ноември, 1926 г. София.

*

ДОБРОТО СЪРЦЕ.

„Въренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Четоха се нѣкои отъ темитѣ за цвѣто-
ветѣ на джгата.

За слѣдния пжть пишете върху темата:
„Дѣтско и старческо съзнание.“

Свъръменнитѣ хора трѣбва да се на-
учатъ да мислятъ, като природата. Тѣ мислятъ
по изкуственъ начинъ, съвсѣмъ различенъ отъ
този на природата. Когато хората се научатъ
да мислятъ правилно, тогава тѣ ще разби-
ратъ значението на всѣко движение на чо-
вѣка, както и на всѣка написана отъ него
буква. Ако разгледате почерка на нѣкой чо-
вѣкъ, виждате, че буквитѣ въ началото сж
дебели, а на края ставатъ тънки. Защо пише
така, вие не можете да си обясните. Ако да-
дете това писмо на нѣкой графологъ, той
веднага ще го изтълкува. ще каже: При за-
почване на своитѣ работи, този човѣкъ е
твърдъ, смѣлъ и рѣшителенъ, но въ края гу-
би тази твърдостъ и рѣшителность, на тънко
свършва. Въ началото на работитѣ си той
обѣщава, говори за хиляди левове, а на края
свършва едва съ сто лева. Сжщото може да
се каже и за човѣшкия носъ. Носътъ на нѣ-
кой човѣкъ при основата си, подъ вѣждитѣ,
е дебелъ, масивенъ, като колона, а надолу

става тънъкъ. Какво означава такъвъ носъ? Архитектътъ, който го е построявалъ, знаелъ, какво означава, но важно е вие да го разберете. Дебелината на носа горѣ означава голѣмо налѣгане. Значи, въ началото на живота си този човѣкъ е миналъ подъ голѣмо налѣгане. Когато колонитѣ на едно здание сж голѣми и дебели, какво показва това? Това показва, че върху тѣхъ лежи голѣма тежестъ. Носътъ на другъ човѣкъ при основата си е тънъкъ, надолу върви като права линия, а на върха се завива, като човка. И това има значение.

Казвамъ: вие трѣбва да изучавате формитѣ на човѣшкия носъ и да ги разбирате. Като ги изучавате, ще видите, че мисълъта на човѣка опрѣдѣля формата на неговия носъ. Както врѣмето влияе върху барометъра, и той се повдига и спада, така и мисълъта влияе върху носа, като го видоизмѣня. Въ това отношение човѣшкиятъ носъ е барометъръ за мисълъта. Значи, има извѣстно съотношение между мислитѣ на човѣка и линиитѣ на неговия носъ. Отъ формата на носа се сжди за природния умъ на човѣка. Слѣдователно, колкото носътъ на нѣкой човѣкъ е по-масивенъ, а цвѣтътъ по тъменъ, толкова по-гжста е срѣдата, прѣзъ която този човѣкъ е миналъ. Колкото срѣдата е по-рѣдка, толкова и цвѣтоветѣ, които минаватъ прѣзъ нея, сж по-ясни, по-свѣтли. Споредъ срѣдата, прѣзъ която цвѣтоветѣ минаватъ, се даватъ и тѣхнитѣ тълкувания. Запримѣръ, когато срѣдата е гжста, черниятъ цвѣтъ подразбира животъ, из-

ключително егоистиченъ. Сжществата отъ тази срѣда казватъ на човѣка: Ти си роденъ, за да живѣешъ, и то само за себе си. За червения цвѣтъ тѣ казватъ: Който ви се противи, трѣбва да му отмѣстите. Щомъ дигнете червеното знаме, то означава война. За портокаления цвѣтъ казватъ: Човѣкъ трѣбва да се индивидуализира, да знае, че ако на него е добрѣ, на цѣлия свѣтъ ще бжде добрѣ; ако на него е злѣ, на цѣлия свѣтъ ще бжде злѣ. За зеления цвѣтъ казватъ: Човѣкъ трѣбва да бжде материалистъ, да събира материални богатства, защото всичко е въ материята. Щомъ дойдатъ до жълтия цвѣтъ, тѣ казватъ: Човѣкъ има интелектъ, но трѣбва да го използва самъ за себе си. Всѣкакъвъ мораль, наука, ще задържа за себе си. Колкото се отнася до другитѣ хора, за тѣхъ може да се даде друго нѣщо. За виолетовия цвѣтъ казватъ: Като човѣкъ, ти имашъ сила, но ще я държишъ само за себе си, нѣма да я изразходвашъ за другитѣ хора.

Това е тълкуванието на цвѣтоветѣ, но само въ една отъ тѣхнитѣ гами. Цвѣтоветѣ на джгата въ физическия свѣтъ, въ астралния и въ менталния се различаватъ едни отъ други. Въ всичкитѣ свѣтове тѣ сж седемъ, но се различаватъ по тоноветѣ си, както се различаватъ и музикалнитѣ гами. Човѣкъ трѣбва да започне отъ джгата на физическия свѣтъ и постепенно да върви къмъ по-горнитѣ гами, за да схване цвѣтоветѣ въ всички прояви. Дойде ли до причинния свѣтъ, тамъ цвѣ-

товетъ иматъ най-нѣжни тонове и естествено, незабѣлзано, се прѣливатъ единъ въ другъ.

По-напредналитѣ сщщества пъкъ даватъ друго тълкувание на цвѣтоветѣ. Споредъ тѣхъ червениятъ цвѣтъ символизира живота, даденъ отъ Бога. Портокалениятъ цвѣтъ означава индивидуалността на човѣка, която трѣбва да се посвети за служене на Бога, за служене на цѣлото човѣчество. Зелениятъ цвѣтъ означава растене и развитие. Човѣкъ трѣбва да се развива, да работи за своето повдигане и усъвършенствуване, а сщцеврѣменно да помага и на своитѣ ближни. Жълтиятъ цвѣтъ изразява човѣшката интелигентностъ, която трѣбва да се прѣдложи въ услуга на човѣчеството. Синиятъ цвѣтъ — служене на истината. Виолетовиятъ цвѣтъ опрѣдѣля силата на човѣка, употребена за благо на всички хора. Тѣй щото, голѣмо е значението на цвѣтоветѣ и тѣхното приложение, но само за онзи, който ги разбира. Запримѣрь, много болести могатъ да се лѣкуватъ съ цвѣтоветѣ: една болестъ може да се лѣкува съ червения цвѣтъ; друга — съ жълтия: трета — съ синия, съ протокаления, съ зеления, съ виолетовия и т. н. Когато нѣкой човѣкъ има идея, иска да живѣе за Бога, тогава червениятъ цвѣтъ указва добро влияние върху живота му. Божествениятъ животъ започва да се влива въ него. Докато човѣкъ е егоистъ, мисли и служи само на себе си, Божествениятъ животъ не може да мине прѣзъ него. Егоизъмътъ е прѣграда, прѣпятствие за този животъ.

Нѣкой казва: Човѣкъ не трѣбва да бжде егоистъ. Да, човѣкъ не трѣбва да бжде егоистъ, но трѣбва да има прѣдстава за своето висше азъ, за своята душа, да вижда, да схваща нѣщата добрѣ и правилно да ги прилага въ живота си. Какво е понятието на съвременния човѣкъ за неговото азъ, когато, едва прѣкаралъ 60 години на земята, го понесатъ съ тарга на далеченъ пѣтъ? Слѣдъ това поставятъ върху него паметникъ, на който пишатъ: Тукъ лежи и почива единъ „азъ“ отъ високо произхождение. Не, това не е азъ. Азъ-тъ не умира. Господъ казва за себе си: Азъ, Господъ. Значи, Той е Азъ-тъ, който не умира. Когато човѣкъ съзнава Божественото, т. е. висшето азъ въ себе си, той е ученикъ на новото учение, носителъ на новитѣ идеи.

И тъй, казахъ ви много да мислите, малко да говорите и малко да се тревожите. У васъ е точно обратно: малко мислите, много говорите, много се тревожите, и въ резултатъ на това работитѣ ви не вървятъ добрѣ. Когато говорите, малко говорете, но красиво и смислено. Отдѣ знаете, може би нѣкои отъ васъ да станатъ велики оратори, да държатъ рѣчи прѣдъ народа? Има оратори, които издържатъ да говорятъ по петъ-шестъ часа безъ умора. Обаче, обикновениятъ човѣкъ не трѣбва да говори повече отъ 15 минути. Когато нѣкой иска да прѣдаде идеитѣ си на друго, той казва: Азъ ще говоря много, да напълня главата му. Да, ти ще напълнишъ чуждата глава, но твоята ще изпразнишъ. Ти не си

изворъ, който непрѣстанно извирашъ; ти си стомна, която се пълни и изпразва. Ако съ водата на твоята стомна напълнишъ друга нѣкоя, ти ще останешъ съ празна стомна. На сжщото основание, ако вие само изразходвате знанието, което сте придобили, безъ да приемате отнѣкъдѣ ново знание, въ скоро врѣме ще се изчерпите. И най-виднитѣ професори, слѣдъ като прѣподаватъ лекциитѣ си, въ нѣколко години се изчерпватъ. И ако продължаватъ още да прѣподаватъ, тѣ могатъ да направятъ въ лекциитѣ си малки, едва забѣлѣжими корекции. Изкуство е да се говори добрѣ. Да говори човѣкъ, както трѣбва, подразбира всѣкога да дава нѣщо оригинално. Иначе, ако той говори и повтаря нѣщата, това е лесна работа. Споредъ законитѣ на говора само онази мисль е права, която задоволява, както говорителя така и слушателитѣ: говорительтъ се ползува по единъ начинъ, а слушателитѣ — по другъ. Всѣка рѣчь, която не задоволява нито говорителя, нито слушателитѣ, е обикновена рѣчь.

И тъй, вие трѣбва да имате положително знание за линиитѣ на тѣлото, на лицето, на ржцѣтѣ си и да ги разбирате. Като знаете това, ще намѣрите, дѣ се криятъ вашитѣ дефекти и вашитѣ добри страни. По този начинъ ще можете да изправятъ дефектитѣ и слабитѣ си страни. Нѣкой казва: Азъ съмъ свободенъ, мога да мисля, да чувствувамъ, да дѣйствувамъ, както искамъ. Не е така. Свободата се опрѣдѣля отъ силитѣ въ човѣка. Запри-

мъръ, ако носътъ на нѣкой човѣкъ е дълъгъ 4 см., той показва, какво е количеството на силитѣ, вложени въ мозъка му. Това количество сили пъкъ опрѣдѣля интелигентността на този човѣкъ. Мислите ли, че ако единъ човѣкъ има чело, високо 4 см., а другъ — 2 см., и двамата ще иматъ еднаква интелигентность? Тѣ нѣма да бждатъ еднакво интелигентни. Значи, дължината на линиитѣ на челото опрѣдѣля количеството енергия, вложена въ мозъчното вещество. Човѣкъ трѣбва да пази мозъчната си енергия, да не я прахосва. Тя се прахосва, намалява отъ страхъ, отъ умраза, отъ злоба, отъ отрицателни мисли и чувства, отъ разни пертурбации въ живота му.

Слѣдователно, като знаете това, вие трѣбва да бждете внимателни къмъ своя мозъкъ. Единствената сила, която запазва мозъчната енергия, е Божията Любовь. Тя е първото условие за проява на интелигентността въ човѣка. Положителната, права мисълъ се изявява само при влиянието на великата Божия Любовь. Когато тази любовь напусне човѣка, той става обективенъ, мисълъта му — прозаична, повърхностна, като тази на животнитѣ. Мислите ли, че богатиятъ човѣкъ, който яде по нѣколко ястия на день и се грижи само за ядене, седи по-високо отъ птицата, която кълве гроздето по лозята, или хваща пилцитѣ и ги изяжда? Ние се отвръщаваме отъ сокола, който граби кокошкитѣ отъ двороветѣ, а не се отвръщаваме отъ себе си, когато вадимъ ножъ и колимъ кокошки, агнета, волове, крави и др. Когато колимъ животнитѣ, ние намираме, че

това е наше право. Защо? Считаме, че ние сме господари на всички същества, които по интелигентност седат по-долу отъ насъ и, слѣдователно, можемъ да разполагаме съ тѣхния животъ.

Казвамъ: много отъ погрѣшките на хората се дължатъ на извѣстни дефекти въ лициитѣ на тѣхното тѣло, лице, крака, рѣцѣ и т. н. Запримѣръ, физиономиститѣ сж намѣрили седемъ линии въ човѣшкия носъ, които считатъ като дефекти, вслѣдствие на което тѣ казватъ, че на нѣкой носъ е изразена чѣрта на страхливостъ, на другъ — щестлавие, на трети — гордостъ, на четвърти — любопитство, на пети — търговски духъ и т. н. Ако човѣкъ разбира тази наука, той ще се оглежда често и, при съзнателна работа съ мисълта си, ще изправя дефектитѣ си. Може ли да се нарече художникъ онзи, който не умѣе да корегира своята картина? Той турилъ нѣкъдѣ по-силни, нѣкъдѣ по-слаби сѣнки, или очитѣ не сж достатъчно изразителни и всичко това самъ трѣбва да корегира. Ако човѣкъ самъ не може да изправи дефектитѣ на своето лице и тѣло, има ли право да казва за себе си, че Богъ живѣе въ него? Казвате: Лицето на човѣка е изразъ на душата. Питамъ: може ли едно криво лице, или съ дефекти лице да прѣдставя душата? Може ли душата да живѣе въ неорганизирано тѣло? И слѣдъ това казвате, че като умре човѣкъ, всичко съ него се свършва. Какъ е възможно човѣкъ, въ когото душата живѣе, да умре? Невъз-

можно е да умре човѣкъ, въ когото душата живѣе!

Апостолъ Павелъ казва: „Има тѣло естествено, има и тѣло духовно.“ Тѣло, въ което душата е облѣчена, не може да умре. Това тѣло е дѣте на душата. Може ли тогава душата да има смъртно дѣте? Значи, ще излѣзе, че душата живѣе въ хижа, която всѣки моментъ може да се събори и изчезне. Това сж стари разбирания, отживѣли врѣмето си. Само грѣхътъ може да живѣе въ хижа. Отъ осемъ хиляди години насамъ той си е направилъ една хижа, единъ затворъ, а иска да убѣди хората, че тукъ живѣе душата. Ясновидецътъ вижда тази хижа около човѣка, въ видъ на тъмна, черна обвивка, която нѣкога прониква дълбоко въ него и го стѣга, ограничава. Та усилията, борбитѣ на човѣка не сж нищо друго, освѣнъ стремежъ на духа да се освободи отъ тази тъмна сѣнка, отъ това черно покривало. Това може да се постигне само чрѣзъ свѣтлина.

Казвамъ: човѣкъ не трѣбва да търси само дефектитѣ си, но трѣбва да учи, да различава нормалнитѣ линии отъ анормалнитѣ и да знае, какъ да ги изправя. Значи, анормалностъ има въ очитѣ, ушитѣ, устата, носа, челото, вѣждитѣ на човѣка, и той трѣбва да работи съзнателно за своето изправяне. Много отъ съврѣменнитѣ физиономисти твърдятъ, че най-лесно ставатъ промѣни въ черепа на човѣка. Той може да прѣтърпи нѣкаква промѣна въ черепа си даже въ продължение на три мѣсеца. Това зависи отъ интензивността на мисълта. Колкото по-интензивна е мисълта

на човѣка, толкова повече изтънява неговиятъ черепъ. Запримѣрь, ако вземете черепа на човѣкъ, заминалъ за онзи свѣтъ, у когото мисълъта е била много интензивна, ще видите, че черепътъ на този човѣкъ на много мѣста е тънъкъ, и свѣтлината на свѣщъта лесно минава прѣзъ тия мѣста. Обаче, ако турите една свѣщъ въ черепа на човѣкъ, който малко е мислилъ прѣзъ живота си, ще видите, че свѣтлината не прониква прѣзъ неговия черепъ. Слѣдователно, колкото по-разработенъ е билъ мозъкътъ на човѣка, толкова и костъта на черепа му ще бжде по-тънка. Това показва, че мисълъта е динамическа сила, която заставя мозъка да работи, да се развива. Гърцитѣ наричатъ българитѣ „дебели глави.“ Това отчасти е вѣрно, както отчасти е вѣрно твърдението на нѣкои физиономисти, че моралнитѣ чувства у гърцитѣ сж недостатъчно развити.

И тъй, колкото повече се развиватъ въгрѣшнитѣ чувства и способности на човѣка, толкова повече се развиватъ и неговитѣ морални чувства, вслѣдствие на това става повдигане на горната частъ на черепа. Голѣма енергия, голѣма интензивность се изисква отъ човѣка, за да може да придаде на черепа си горѣ красива крива линия. Голѣма е придобивката на човѣка, ако той, съ усилието на духа си, може да направи нѣкаква промѣна въ своитѣ удове. Ако линията на ухото, въ срѣдната частъ, е издута, това показва активность въ чувствата. Ако тази линия е малко сплесната, този човѣкъ е външно паси-

венъ, а вътрѣшно активенъ. Сжщитѣ линии иматъ значение и за носа на човѣка. Когато носътъ е малко вирнатъ нагорѣ, това показва любопитство; ако е малко завитъ надолу, това показва търговски духъ. Човѣкъ трѣбва съзнателно да работи върху себе си, да прѣдаде правилни линии на ухото, на носа, на челото си и т. н. Правилнитѣ линии на носа говорятъ за равновѣсие между човѣшкитѣ способности. За всѣка своя постѣпка човѣкъ трѣбва да мисли.

Съврѣменната култура трѣбва да даде методи за работа, чрѣзъ които хората да постигнатъ пълно равновѣсие между силитѣ на своя организъмъ. Тѣзи методи сж сложни, но рационални. При тѣхъ може да се постигнатъ извѣстни резултати, които ще се отразятъ, както вътрѣшно, така и външно върху човѣка. Тази промѣна ще се отрази върху лицето, ушитѣ, очитѣ, носа, както и върху цѣлото тѣло на човѣка. Той трѣбва да изучава чъртитѣ на лицето си, да работи върху тѣхъ, да ги изправя. Ако срещнете човѣкъ съ правилни чърти на лицето, вие трѣбва да го изучавате, да се сравнявате съ него, за да знаете, какво ви липсва. И младиятъ, и стариятъ обичатъ да се оглеждатъ. Защо? Всѣки желае да бжде красивъ. Въ красивото лице е изразено всичко, което Богъ е вложилъ въ човѣшката душа. Затова Богъ казва: „Огледай се и вижъ, какво съмъ вложилъ въ твоята душа. Ако има нѣщо, което си нарушилъ, работи върху него, докато го изправишъ.“ Нѣкой се оглежда и казва: Азъ

нѣмамъ никакви дарби. — Това не е вѣрно. Който нѣма никакви дарби, той има чело ед-ва 1—2 сантиметра високо. Въ сжщностъ така ли е? Твоето чело е високо петъ сантиметра, а казвашъ, че нѣмашъ никакви дарби. Даже котката проявява извѣстна интеллигентностъ, а колко повече човѣкъ! Красиво е човѣшкото лице! Като погледнете брадата на човѣка, въ нея има една красива чѣрта. Дѣто е добрѣ развита тази чѣрта, тя говори за голѣма устойчивостъ на човѣка. На хиляди парчета да разрѣжете този човѣкъ, той нѣма да се откаже отъ убѣжденията си. Който нѣма тази чѣрта на брадата си, още при първия ударъ е готовъ да отстѣпи.

Нѣкой казва: Азъ те обичамъ. — Добрѣ, съгласенъ съмъ съ тебе, но първо ще погледна на брадата ти. Ако имашъ тази специфична чѣрта на брадата си, тя доказва, че ти си правъ. Това е написано въ книгата на твоята брада. Ако нѣмашъ тази чѣрта на брадата си, ти си неустойчивъ човѣкъ, и азъ не мога да се возя на твоята кола. Чувствата и мислитѣ на хората не сж еднакво устойчиви. Казвате: Богъ всичко може да направи. — Да, вѣрно е това. Богъ всичко може да направи за онѣзи, които Го слушатъ и обичатъ. Но, ако искаме Богъ да върви по нашия умъ и по нашето сърце, Той нищо нѣма да направи. Докато човѣкъ се излежава, Богъ нищо нѣма да направи за него; ако работи, той ще има помощта и съдѣйствието на Бога и на всички разумни същества. Който нищо не работи, а цѣль день заповѣдва на

служитѣ си, той въ единъ животъ само може да деформира лицето си, да изкриви носа, устата, очитѣ си, да атрофира вжтрѣшнитѣ си органи и послѣ да се чуди, какъ и отдѣ му дошло нещастieto. Мързелътъ, непослушанието сж причина за неговото нещастие. Когато човѣкъ повдигне ума си въ култъ и мисли, какъ повече знания да придобие, стомахътъ въ него ще пострада. Когато пъкъ той повдигне стомаха си въ култъ, главата му ще пострада.

Слѣдователно, между стомаха и главата на човѣка има извѣстно съотношение. Когато стомахътъ грѣши, мозъкътъ се наказва; когато мозъкътъ грѣши, стомахътъ се наказва. Тѣй щото, стомахътъ се наказва, за да се изправи мозъка на човѣка; мозъкътъ се наказва, за да се изправи стомаха. Разумниятъ ученикъ всѣка сутринъ трѣбва да се оглежда въ огледалото, да види, има ли нѣкаква най-малка промѣна въ чъртитѣ на лицето си и, ако има такава, дали тя е правилна, или не. Нѣкой казва: Остарѣхъ вече, лицето ми се набръчка. Казвамъ: ако по лицето се явяватъ бръчки, тѣ трѣбва да бждатъ на мѣсто. Всѣка бръчка трѣбва да е резултатъ на нѣкаква придобивка. Природата не търпи никаква дисхармония. Бръчкитѣ по лицето на стария човѣкъ се подчиняватъ на единъ общъ законъ. Тия бръчки показватъ, какво е постигналь стариятъ човѣкъ. Тѣ сж индивидуални и колективни бръчки. Ако бръчкитѣ по лицето на старитѣ хора сж наредени споредъ законитѣ на природата, тѣ сж нормални и на мѣсто. Ако не сж наредени по

законитѣ на природата, тѣ сж анормални, не сж на мѣсто и сж резултатъ на извѣстни паталогически състояния. Сжщото може да се каже и за линиитѣ на носа. Линиитѣ на носа трѣбва да бждатъ правилни. Изобщо, човѣкъ трѣбва да развива линиитѣ на носа, на ушитѣ, на устата, на брадата си. Той трѣбва да развива и очитѣ си, да дойде до положение и при затворени очи да вижда.

Казвамъ : човѣкъ трѣбва да бжде искренъ. Природата обича искреностъта. Когато човѣкъ погледне на носа, на ушитѣ, на вѣждитѣ, на очитѣ си и види нѣщо изкривено, деформирано въ себе си, той трѣбва да си каже : имамъ нѣщо деформирано въ себе си, но ще работя да го изправа. Смѣлость и рѣшителность се изисква отъ съврѣменнитѣ хора. Тѣ носятъ ржавици, пазятъ кожата си отъ слънце, отъ вѣтъръ, отъ природни влияния. Много хора, безъ да съзнаватъ, съ ржавицитѣ прикриватъ дефектитѣ на ржката си. Питамъ : какво благо могатъ да донесатъ на човѣка ржавици отъ кучешка кожа, които той туря на ржцѣтѣ си ? Може ли да стане културенъ човѣкъ ескимосътъ, който се облича съ дреха отъ мечка кожа ? Могатъ ли да донесатъ нѣкакво благо за човѣка птичитѣ пера на шапката му, или лисичата кожа на врата му ? Дрехитѣ на разумния човѣкъ трѣбва да бждатъ направени отъ растителни материали. Донѣкъдѣ за прѣпоржчване сж и вълненитѣ дрехи, направени отъ вълната на овцитѣ. Ако се облѣчете съ вълнена дреха и отидете при нѣкой кошерь, пчелитѣ могатъ да ви нажилятъ добрѣ. Тѣ не

обичатъ миризмата на овцата. Ако се облѣчете съ ленена дреха, пчелитѣ сж спокойни. Като знаеше този законъ, Мойсей забрани на левититѣ, Божиитѣ служители, да се обличатъ съ вълнени дрехи. Той имъ прѣпоръчваше да се обличатъ съ ленени дрехи.

Когато ученикътъ изучава природата, или когато размишлява върху въпроси отъ Божественъ характеръ, той трѣбва да облича ленена дреха. Природата обича хармоничнитѣ движения. Тя обича разумнитѣ постѣпки. Тя ще научи човѣка по вжтрѣшенъ пжтъ, какъ и въ какви дрехи да се облича, какъ да лѣга и става, какъ да се храни, какъ да диша и т. н. Природата казва на човѣка, на коя страна да лѣга и какъ да става, но ако не слуша и легне, както намира за добрѣ, той цѣла нощъ ще се върти въ леглото, безъ да спи. Правилно е човѣкъ да спи на дѣсната си страна, но може да спи и на лѣвата. Когато енергиитѣ на повърхността на земята сж положителни, човѣкъ трѣбва да лѣга на лѣвата си страна, която е отрицателна, за да става правилна обмѣна между силитѣ. Легне ли на дѣсната страна, цѣла нощъ нѣма да спи. Когато силитѣ на повърхността на земята сж отрицателни, човѣкъ трѣбва да лѣга на дѣсната си страна. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да знае, дали енергиитѣ на повърхността на земята сж положителни или отрицателни. При това, енергията на земята не е еднаква навсѣкждѣ. Има мѣста, дѣто енергията е положителна, а въ сжщото врѣме, на друго мѣсто на земята, енергията е отрицателна. Човѣкъ трѣбва да

познава тия сили и да се съгласява съ тѣхъ.

Съврѣменнитѣ хора често се обезсърдчаватъ, че не могатъ да постигнатъ копнежитѣ на своята душа. Питамъ: какви сж тѣхнитѣ копнежи? Нека всѣки конкретно да си отговори, какво иска да постигне. Като наблюдавамъ младитѣ, виждамъ, че нѣкой иска да стане виденъ писателъ, да напише нѣкакъвъ романъ, съ който да внесе нѣщо ново за човѣчеството. Другъ иска да стане поетъ, да пише такива стихове, че всѣки четець да се забравя отъ тѣхъ. Трети иска да стане знаменитъ музикантъ или пѣвецъ и т. н. Всѣки иска съ нѣщо да обърне внимание на хората. Тия стремежи сж на мѣсто, но човѣкъ трѣбва да развива дарбитѣ си за слава Божия. Каквото направи, той трѣбва да има прѣдъ видъ славата Божия, а не своята. За да стане човѣкъ виденъ поетъ, писателъ, философъ или музикантъ, той трѣбва да се е родилъ при специални условия. Първото условие за това е любовта. Любовта трѣбва да влѣзе като основа въ живота на човѣка.

Двѣ раждания има въ свѣта. Едното е физическо раждане, по плътъ, а другото — духовно, по духъ. Когато се говори за новораждане, това подразбира да се родишъ по духъ и да се слѣешъ съ физическия човѣкъ. Духовното тѣло прѣдставя доброто, разумното сърце на човѣка, което намира правия пжтъ въ живота. Нѣкои го наричатъ интуиция. Който има доброто сърце въ себе си, той има особена, специфична чърта на лицето си. Тази чърта придава пластичность,

подвижностъ на мускулитѣ на лицето. Отъ лицето на такъвъ човѣкъ излиза свѣтлина, и дѣто мине, той обръща внимание на хората, привлича ги. Всѣки може да има добро сърце. Да бжде човѣкъ талантливъ, или гениаленъ, това е мъчна работа, но да има добро сърце, това е лесно постижимо. Да бжде човѣкъ ученъ, философъ, поетъ, музикантъ, това е непостижимо въ единъ животъ, но да има добро сърце, за това се изискватъ най-леки условия. Слѣдователно, започнете съ най-малкитѣ усилия, да проявите доброто сърце въ себе си. Проявите ли доброто сърце, всички останали дарби, сами по себе си, ще дойдатъ.

Мнозина говорятъ за велики постижения, за велики добродѣтели, а при това не познаватъ себе си. Запримѣръ, кой отъ васъ е изучавалъ подробно лицето си, да знае, колко сантиметра сж дълги и широки неговитѣ чело, вѣжди, носъ, уста, уши и т. н.? Кой отъ васъ е изучавалъ формата на своитѣ очи, уши, носъ, брада, уста, да знае, какво означава всѣка форма? Вземете едно огледало, наблюдавайте, изучвайте удоветѣ на своето лице и слѣдъ това ги нарисуйте. Нека всѣки се заинтересува отъ себе си и се изучава, както естественикътъ изучава минералитѣ, растенията, животнитѣ до най-малкитѣ имъ подробности. Когато човѣкъ е боледувалъ извѣстно врѣме, той изгубва частъ отъ своята жизнена енергия, и за да я възстанови, търси лѣкари, или различни медикаменти, съ които да си помогне. Ето какво може човѣкъ да направи въ

този случай. Нека отъ врѣме на врѣме хваща съ два прѣста долната, месестата частъ на ухото си и леко да я опва надолу. Слѣдъ това да разтрива подутината задъ ухото и да слѣди за промѣнитѣ, които настѣпватъ въ неговия организъмъ. Правете и вие тия опити, не само, когато сте болни, но и при неразположение на духа. Когато учителтъ иска да застави ученика да мисли, той го хваща за ухото. Ученицитѣ винаги сж недоволни отъ учители, които дърпатъ ушитѣ имъ. Защо? — Защото тѣ не знаятъ, какъ да ги дърпатъ. Нѣкой учителъ хване ученика за ухото и го дърпа до зачервяване. И майкитѣ не знаятъ, какъ да хващатъ ушитѣ на дѣцата си. Дърпането, опъването на ухото трѣбва да се прави съ любовь, а не съ гнѣвъ. Когато направишъ нѣкаква погрѣшка, хвани леко едното си ухо, послѣ другото и кажи: Ако искашъ да станешъ човѣкъ, ти трѣбва да слушашъ, какво Богъ ти говори. Казвате: Малко работа имаме, че ще се занимаваме съ ухото си. — Това е методъ за усиляване на жизнеността въ човѣка. Който иска да бжде здравъ, да има добро разположение на духа, той трѣбва да приложи този методъ, да опита неговитѣ резултати. И животнитѣ прилагатъ този методъ. Когато се усѣщатъ слаби, тѣ нагаждатъ ухото си между клончетата на нѣкое низко дърво, или нѣкое колче и го търкатъ, докато възбудятъ своята жизнена енергия. Другояче тѣ не могатъ да си помогнатъ. Тѣ нѣматъ ржцѣ, да си дръпнатъ ухото, затова си служатъ съ груби начини.

И тъй, всички линии, всички движения въ природата иматъ своя стойность, свое опрѣдѣлено мѣсто. Дали дадена линия ще бжде дълга или къса, права или крива, тя има дълбокъ смисълъ. Задъ всѣка линия се крие една разумна сила. Въ този смисълъ външниятъ човѣкъ още не е истинскиятъ човѣкъ. Той прѣдставя само една микроскопическа часть отъ неговия миналъ, настоящъ и бждещъ животъ. Човѣкъ трѣбва постоянно да учи и прилага. Знание безъ приложение е суета, както е казалъ нѣкога Соломонъ. Той билъ мждъръ човѣкъ, ималъ много знания, но казалъ: Многого знание е товаръ за човѣка. Той подразбиралъ: много знание безъ любовь е тежестъ; много знание съ любовь е бодрость. Соломонъ живѣлъ разкошно, ялъ и пилъ, но любовта не седи въ ядене и пиене. Царството Божие не седи въ ядене и пиене. Знание безъ любовь е тежестъ за човѣшкия духъ. Знание съ любовь е благословение.

Казвамъ: дръжте въ ума си мисълта, че всѣки трѣбва да работи за усвѣршенствуването на своя душевенъ животъ, за хармонизиране на силитѣ въ своя организъмъ. Ако човѣкъ работи съзнателно, съ усилие на своя духъ, безъ смущения и безпокойствия, въ продължение на три мѣсеца даже той ще може да измѣни въ минимална степень живота си, да внесе микроскопическо подобрение въ линиитѣ на носа, на ушитѣ, на устата, на брадата си. Това може да се постигне само при абсолютна, безгранична вѣра. Мнозина отъ васъ имате пжпки по лицето си — работете за

прѣмахването имъ. Мнозина се оплакватъ отъ ревматизъмъ и редъ други болести — всичко това трѣбва да изчезне отъ васъ. Всички болести, недъзи сж резултатъ на чужди вещества, наслоени въ организъма ви. Тѣзи утайки трѣбва да се изхвърлятъ навънъ ! Само Божествениятъ животъ е въ сила да освободи човѣка отъ тия напластявания, да облекчи неговото състояние. Добриятъ животъ е методъ, чрѣзъ който човѣшката мисль може да се освободи отъ ненужния прахъ, натрупанъ отъ вѣковетъ. Този прахъ е изопачилъ мисльта на съврѣмения човѣкъ, вслѣдствие на което всичко върви наопаки. Всички понятия на човѣка за Бога, за живота, за науката, за религията, за ядене и пиене сж станали на каша. Ако го питате, какво трѣбва да яде, и той не знае; какво трѣбва да пие — не знае; въ какво трѣбва да вѣрва — не знае; какво да учи — не знае. И при всички блага, които хората иматъ днесъ, тѣ не знаятъ, какво да правятъ, кой пжтъ да поематъ и, въ края на краищата, вършатъ глупости.

Единъ американски милионеръ пожелалъ да се качи на аеропланъ, да опита, какво нѣщо е да се качишъ на високо въ въздуха. Качилъ се най-послѣ на аеропланъ, не изпиталъ голѣмъ ужасъ и страхъ, струвало му се, че умира. Той си казалъ: Кой ме кара да се качвамъ на аеропланъ? Втори пжтъ нѣма да помисля за аеропланъ. Казвамъ: който иска да се качва на аеропланъ, той трѣбва да знае, кое врѣме благоприятствува за качване. Човѣкъ не може всѣкога да се

издига нагорѣ съ аеропланѣ. За всѣко нѣщо има специално врѣме и мѣсто. Ще говоришѣ, когато е врѣме за говорене; ще мислишѣ, когато е врѣме за мислене; ще правишѣ добро, когато е врѣме за правене добро; ще ядешѣ и пиешѣ, когато е врѣме за ядене и пиене. Правилниятѣ животѣ се заключава въ това, човѣкъ да прави всѣко нѣщо на своето врѣме. Нѣкой казва: Сега не ми се учи, не ми се ходи на работа, нѣмамѣ разположение. Казвамѣ: ако е врѣме за учене, или за работа, ти ще станешѣ и ще свършишѣ всичко, каквото е необходимо. Щомѣ станешѣ, разположението ще дойде. Ако не е врѣме за работа, или за учене, и да имашѣ разположение, ще го изгубишѣ.

За изяснение на мисълта си ще приведа слѣдния фактѣ: единѣ търговецѣ отишѣлъ на борсата да печели. Въ 10 — 15 минути той спечелилъ 500,000 лв. Слѣдѣ това продължилѣ още да играе, но започналѣ да губи, и въ половинѣ часѣ всичко изгубилѣ. Защо въ първо врѣме печелилъ, а послѣ губилѣ? — Защото нито на врѣме е започналѣ, нито на врѣме е свършилѣ. Споредѣ мене, не е уменѣ онзи, който въ началото губи, а на края печели. По-добрѣ е въ началото да губи, а на края да печели. Още по-добрѣ е, когато човѣкъ не взима участие въ борсата. Природата не обича борсата. Тя казва: Не влизай въ борсата, докато не ти кажа. Когато ти кажа да влѣзешѣ, послушай ме. Ако ме послушашѣ и влѣзешѣ, богатѣ ще излѣзешѣ. Когато ти казвамѣ да не влизашѣ, не влизай.

Ако не ме послушашъ и влѣзешъ, послѣденъ бѣднякъ ще излѣзешъ. Природата на никого не прави отстъпки. Когото хване въ непослушание, на онзи свѣтъ го изпраща; който я слуша, тя го благославя. Това не значи, че трѣбва да станете страхливи, да не смѣете да прѣдприемете нѣщо. Смѣли бждете, но се вслушвайте въ своето добро сърце. Ако е дошълъ часътъ да мислишъ, мисли! Ако е дошълъ часътъ да правишъ добро, прави добро! Ако е дошълъ часътъ да се качишъ на аеропланъ, качи се! Обаче, не е ли дошълъ часътъ за всичко това, чакай, докато доброто сърце ти каже, какво да правишъ.

Слѣдователно, ученицитѣ на новото учение трѣбва да се вслушватъ въ гласа на доброто сърце, въ гласа на Божественото начало въ себе си.

*

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

8. Лекция отъ Учителя, държана на 10 ноември, 1926 г. София.

*

УСТОЙ НА СЪЗНАНИЕТО.

„Върень, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!

Размишление.

Чете се темата: „Разлика между дѣтско
и старческо съзнание“.

Прѣдставете си, че имате една жива
единица, повдигната въ втора, въ трета, въ че-
твърта степенъ: 1^2 , 1^3 , 1^4 . Какво ще стане съ
тази единица? Въ каквата степенъ да се пов-
дигне, единицата винаги си остава едини-
ца, не се увеличава. Ако съберете една еди-
ница съ още една, ще получите двѣ единици:
 $1+1=2$. Питамъ: може ли единицата да се
събере съ единица? Може ли цѣлото да се
събира? Въ математиката събиратъ и цѣли
числа, както и части отъ цѣлитѣ, обаче, въ
природната математика цѣлото никога не се
събира. Събиратъ се само части отъ цѣлото.
Въ този смисълъ, човѣкъ, като цѣло, ни-
то се събира, нито се изважда, нито се умно-
жава, нито се дѣли. Това е твърдение, но да-
ли вие сте съгласни съ него, то е другъ
въпросъ.

И тъй, четири велики закона има въ свѣ-
та, отъ спазването на които зависи щастието
на човѣка. Тѣ сж законитѣ за събиране, из-
важдане, умножение и дѣление. Ако човѣкъ
не се събира, изважда, умножава и дѣли,

винаги самъ остава, т. е. винаги ще бжде свободенъ. Само свободниятъ човѣкъ живѣе вънъ отъ противорѣчията на живота. Забѣлѣжете, когато двама души се събератъ на едно мѣсто, между тѣхъ непрѣменно ще се яви нѣкакво стълкновение. Докато кучето е само, не лае. Щомъ види друго куче, започва да лае. Ако поставите огледало прѣдъ нѣкое куче, то вижда образа си въ огледалото, но мисли, че друго куче има тамъ и започва да лае, да се хвърля върху него. Съ кого се бори това куче? — Съ себе си. По сжщия начинъ и човѣкъ се запитва: Прѣди да съмъ дошълъ на земята, сжществувалъ ли съмъ? Казвамъ: човѣкъ е сжществувалъ и прѣди да е дошълъ на земята. Въ това отношение той прѣдставя отражение на другъ нѣкакъкъ образъ, който е сжществувалъ прѣди слизането му на земята. И днесъ човѣкъ се бори, но съ кого? — Съ себе си, съ своето отражение, което вижда въ огледалото. Като знае това, той не трѣбва да се бори съ себе си, но да се изучава, да се опознава. Какъвъ е смисълътъ, частитѣ да се борятъ съ цѣлото? Какъвъ смисълъ има човѣкъ да се бори, съ Бога? Ако вие се борите съ себе си, това показва, че се борите съ Бога, но тази борба нѣма да ви изведе на правъ пѣтъ. Каквото и да правите, цѣлото ще си остане цѣло, и частитѣ ще си останатъ части. Съ други думи казано: единицата ще си остане единица, а множеството ще си остане множество.

Нѣкой казва: Мирътъ ми се отне. — Кой отне мира ти? Никой не може да ти отнеме

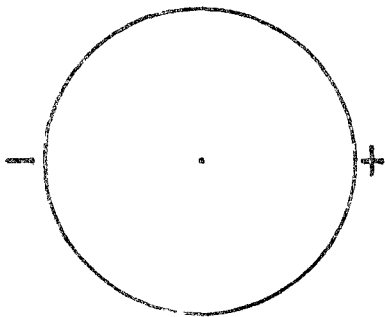
мира, освѣнъ ти самъ. Мжжътъ казва, че жената го истезавала; жената пъкъ казва, че мжжътъ я истезавалъ. Казвамъ: мжжътъ не сжществува вѣнъ отъ жената; и жената не сжществува вѣнъ отъ мжжа. Тѣ сж части на цѣлото и, като части на цѣло, живѣятъ и се развиватъ въ него. Мжжътъ и жената сж проекции на цѣлото, което се изявява въ пространството въ множество форми. Казвате, че трѣбва да обичате всички хора, всички живи сжщества. Каквото и да говори човѣкъ, той обича само себе си. Че това е така, забѣлжете, когато човѣкъ е разположенъ, той обича всички хора; щомъ не е разположенъ, той никого не обича. Обаче, това не отрича любовта. Казано е: Богъ е Любовь. Следователно, душитѣ прѣдставятъ различни състояния, въ които Любовта, т. е. Божественото съзнание се проявява въ врѣме и пространство. Всичко може да изчезне въ свѣта, но Божественото съзнание — никога. То вѣчно е сжществувало, сжществува и ще сжществува въ врѣме и пространство, както и извѣнъ врѣмето и пространството, въ своитѣ микроспически и грандиозни размѣри.

Това е отвлѣчена философска мисль, която отчасти само дава идея за Божественото съзнание. Значи, всички души заедно образуватъ Божественото съзнание. Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога. Щомъ е така, кой може да ни извади отъ Божественото съзнание? И слѣдъ всичко това, нѣкой се оплаква, че е нещастенъ, забравенъ, изоставенъ. Не, това е лъжливо учение, крива философия. Ни-

кой не може да извади човѣка отъ Божественото съзнание, никой не може да го направи нещастенъ. Докато човѣкъ вѣрва, че живѣе въ Бога и е свързанъ съ Неговото съзнание, работитѣ му вѣрватъ добръ, и той е доволенъ отъ живота си. Въ деня, въ който човѣкъ помисли, че е особено сжщество и подобенъ на него нѣма, той самъ се отдѣля отъ Бога, и страданията, нещастията, противорѣчията тръватъ слѣдъ него. Който иска да управлява другитѣ хора, да разполага съ тѣхъ, той самъ създава нещастията си. Не е лесно човѣкъ да управлява хората, да задоволява тѣхнитѣ нужди и изисквания. Да управлявашъ ближния си, това значи преждевременно да остарѣешъ и побѣлѣешъ.

И тѣй, като цѣло, единицата не се събира. Богъ е единица. Съ кого ще Го съберешъ? Числата 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 и т. н., до безконечность, прѣдставяватъ части отъ цѣлата единица. Слѣдователно, тѣ изразяватъ безкрайни състояния или възможности, които се включватъ въ Бога, въ единицата, въ вѣчността. Сега, азъ ще дамъ ново опрѣдѣление за вѣчността. Ако начъртаете една окръжностъ, вие развате, че тази окръжностъ затваря единъ вѣченъ кръгъ. Защо този кръгъ е вѣченъ? — Защото окръжността никждѣ не е прѣкъснатата. Цомъ се прѣкъсне нѣкъждѣ, и кръгътъ се прѣкъсва или пропуква, и тогава казваме, че кръгътъ е врѣмененъ. Тогава, отъ една-та страна на кръга тече положителна енергия, а отъ другата страна — отрицателна. Плюсътъ означава посоката, отдѣто минава Божестве-

ната енергия. Минусътъ означава мѣстото, дѣто Божествената енергия започва да изтича. Плюсътъ и минусътъ прѣдставятъ течения на сили въ двѣ успоредни посоки, които се срѣщатъ нѣкъдѣ въ вѣчността и образуватъ окръжностъ, затварятъ единъ кръгъ. Слѣдователно, вѣчни нѣща сж тия, които нѣматъ нито начало, нито край. Който иска да стане знаменитъ човѣкъ, той трѣбва да опише около себе си една окръжностъ, да образува кръгъ, който нѣма начало, нѣма и край. Ако знаме-

нитиятъ човѣкъ е недоволенъ отъ положението си, иска да се прослави, той разкъсва нѣкъдѣ окръжността, и въ нея вече се явява положителна и отрицателна енергия. Този човѣкъ иска да се прѣдстави прѣдъ хората, да имъ заповѣдва, но ще се намѣри въ положението на човѣкъ, който се огледва въ огледало. Каквото върши отвънъ, това ще види и вжтрѣ въ огледалото. Ако отвънъ е сериозенъ, и вж-

трѣ ще бжде сериозенъ ; ако отвѣнъ е весель, и вжтрѣ ще бжде весель. Въ края на краищата този човѣкъ заповѣдва на себе си, прославя се пакъ прѣдъ себе си. Единъ день, когато съзнае това, той ще разбере комичното положение, въ което се е намиралъ.

Съврѣменнитѣ хора понѣкога изпадатъ въ фалшиво положение въ живота. Тѣ се болятъ отъ сиромашията и казватъ : Какъ ще прѣживѣемъ старинитѣ си, когато не можемъ да работимъ, а сме бѣдни ? Казвамъ : нѣма защо да се страхуватъ отъ сиромашията, защото слѣдъ нея ще дойде богатството. Богатството е плюсъ, а сиромашията е минусъ въ живота. Тѣ сж полюси, между които животътъ се движи. Който иска да бжде богатъ, той трѣбва да се въоръжи, да е готовъ да изхвърли всичкитѣ си снаряди и послѣ отново да ги спечели. Ако кесията не се празни, тя не може да се пълни. Сиромашията и богатството сж врѣменни състояния. Тѣ могатъ да траятъ моментъ, а могатъ да траятъ и години — отъ човѣка зависи. Човѣкъ трѣбва да мине и прѣзъ двѣтѣ състояния, да научи нѣщо отъ тѣхъ. Сиромашията дава едни уроци, богатството — други. Нѣкой казва : Трѣбва ли да бжда богатъ ? — Трѣбва да бждешъ богатъ. — Трѣбва ли да бжда сиромашъ ? — И сиромашъ трѣбва да бждешъ. — Трѣбва ли да бжда ученъ ? — Трѣбва да бждешъ ученъ. — Трѣбва ли да бжда невѣжа ? — И невѣжа трѣбва да бждешъ. Учението е богатство ; невѣжеството е сиромашия. — Трѣбва ли да бжда праведенъ, добъръ човѣкъ ? — Трѣбва да бж-

дешъ праведенъ. — Трѣбва ли да бжда грѣшникъ? — Трѣбва да бждешъ грѣшникъ. Добротата е богатство, грѣховността, лошевината е сиромашия. Това е правата философия въ живота.

Слѣдователно, права философия е тази, която създава силни, устойчиви хора, които разбиратъ всички прояви на живота и лесно се справятъ съ противорѣчията. Мнозина, които не разбиратъ живота, се обезсърдчаватъ, отчайватъ и казватъ: Нѣма щастие на земята. Днесъ и млади, и стари търсятъ щастието и, като не го намѣрятъ, казватъ: Щастието е непостижимо. Питамъ: на какво се дължи щастието, и на какво — нещастieto? Всѣки иска да бжде щастливъ. Ще ви дамъ една рецепта, да знаете, какъ можете да придобиете щастието. Първото условие за щастието е любовта. Когато придобиете любовта, и щастието ще дойде. Когато изгубите любовта, и щастието ще изгубите. Ако нѣкой казва, че нѣма щастие въ свѣта, подразбирамъ, че между хората нѣма любовъ. Хората искатъ безъ любовъ да бждатъ щастливи. Това е невъзможно. Вие можете да имате знание, богатство, сила, но ако нѣмате любовъ, не можете да бждете щастливи. Мъдростта не прави човѣка щастливъ. Мъдрецътъ може да бжде доволенъ отъ знанието, отъ мъдростта си, но и той не е щастливъ, ако нѣма любовъ. Въ щастието човѣкъ изпитва пълнота, разширение, благодарение на любовта, която го е посѣтила. Щастливиятъ човѣкъ има връзка съ Бога, вслѣдствие на което той чувствува пул-

са на всички живи същества. Нѣма по-голъмо блаженство за човѣка отъ това, да чувствува този пулсъ! Само този човѣкъ живѣе съзнателно и разумно.

И тъй, който придобие любовта, той придобива и щастието. Хванете ли щастието въ ржцѣгѣ си, всички ваши ближни — мъжъ, жена, дѣца, приятели гръгватъ слѣдъ васъ. Изпуснете ли щастието, всички ви изоставятъ. Щастливиятъ човѣкъ не боледува, ниго умира. Нѣкой казва, че еди-кой си умрѣлъ отъ любовъ. Който люби, той не умира. Отъ безлюбие хората умиратъ, но отъ любовъ — никога. Казватъ за нѣкого, че като видѣлъ майка си и баща си, които отдавна не виждалъ, не могълъ да издържи отъ радостъ, вслѣдствие на което сърцето му се пукнало. Възлюбенъ видѣлъ възлюбената си и отъ любовъ къмъ нея, сърцето му се пукнало. Това не е вѣрно. Хората умиратъ отъ безлюбие, но не отъ любовъ. Любовта не умъртвява, но възкръсява човѣка. Ако въ сърцето на умрѣлия може да се събуди любовъ, той става силенъ, мощенъ и оживява. Хората мислятъ, че когато умре нѣкой, съ него всичко се свършва. Всичко се свършва само съ онзи човѣкъ, който е изгубилъ любовта си. Докаго човѣкъ има любовъ въ сърцето си, той не умира. Той заминава за онзи свѣтъ, както хората на земята заминаватъ отъ едно мѣсто на друго, но не умира. Когато нѣкой казва, че еди-кой си умрѣлъ, това значи, че той съблѣкълъ старитѣ си дрехи и облѣкълъ нови. Можете ли да кажете, че нѣкой умрѣлъ, само защото съ-

блѣкълъ старитѣ, скжсанитѣ си дрехи? Можете ли да кажете, че нѣкой умрѣлъ, само защото коститѣ му били разхвърляни по гробищата? Тѣлото на човѣка е дреха, отъ която нѣкога може да се откъсне ржавъ, грѣбъ, прѣдница или друга нѣкаква частъ. Отдѣлнитѣ удове на тѣлото прѣдставятъ теркове отъ които може да се опрѣдѣли, каква е била формата на цѣлото тѣло. Ржката е единъ теркъ, кракътъ — другъ, бѣлитѣ дробове — трети и т. н. Казватъ: Великолѣпно нѣщо е човѣшкото тѣло! Да, физическото тѣло е оригинална дреха. И ако съврѣменнитѣ учени изучаватъ тази дреха и я намиратъ толкова сложна, какво ще бжде положението имъ, ако единъ день се заематъ съ изучаването на самия човѣкъ? Засега ученитѣ изучаватъ колко влакна, колко клѣтки има въ дрехата на човѣка. Тия клѣтки прѣдставятъ тухлитѣ, отъ които е съградено човѣшкото тѣло. Душата на човѣка е вънъ отъ тѣзи клѣтки. Тя е свободна, и нищо не е въ сила да я ограничи.

Тази вечеръ ще ви дамъ слѣдното музикално упражнение:

„Любовь ме озари,
 Душа ми разшири,
 Духътъ ми укрѣпи
 И благость въ менъ всели“.

Сега, на тѣзи думи трѣбва да се даде нѣкаква мелодия. Тия думи сж положителни. Казано е: любовъ ме озари. Значи, любовта озарява човѣка. Нѣкой казва, че е скърбенъ, понеже изгубилъ онзи, когото люби. Невъзможно е да изгубишъ човѣка, когото любишъ.

Запримѣрь, Богъ, Който ни люби, не може да ни изгуби. Той нито губи, нито печели. Да изгубимъ онзи, който ни люби и когото ние любимъ, подразбира да изгубимъ Бога. Логически това твърдение е невъзможно. Да изгубишъ Бога, значи да умрешъ. Отсъствието на Бога въ единъ домъ внася смъртъ. Слѣдователно, дисхармонията въ свѣта се дължи на кривата философия, която съществува между хората, че могатъ да изгубятъ Бога.

Второто неправилно твърдение е, когато нѣкой казва, че никой не го обича. Казано е, че Богъ е Любовь. Значи, Богъ не може да измѣни на себе си. Ако приемемъ, че Богъ може да измѣни на себе си, тогава трѣбва да допуснемъ, че има сила вънъ отъ Него, която Го ограничава. Това е немислимо. Любовта е неизмѣнна, тя всѣкога ни озарява. Обаче, има случаи, когато човѣшката душа минава отъ едно състояние въ друго. При прѣминаване на тия състояния, въ съзнанието на човѣка врѣменно настава мракъ, тъмнина, докато той отново влѣзе въ Божественото съзнание, въ любовта, въ която има свѣтлина и радост. Необходимо е човѣкъ да прѣмине прѣзъ тия промежутъчни състояния, като условия за неговото повдигане. И въ тия прѣходни състояния той пакъ се намира въ областта на любовта, но облацитѣ на неговото съзнание му прѣчатъ да вижда тази свѣтлина. Тѣй щото, когато сте скръбни, знайте, че минавате отъ едно състояние на съзнанието въ друго. Това прѣминаване отъ човѣшкото съзнание въ Божественото винаги носи нѣщо

ново. Когато ученикът се натъкне на тия състояния, той не трѣбва да се безпокои, но да мисли. Нѣкой казва : Голѣми страдания имамъ ! Колкото по голѣми и продължителни сж страданията, толкова по-велики, по-мощни ще бждатъ състоянията на радостъ и на любовъ, които ще дойдатъ като послѣдствия на първитѣ. Това всѣки може да провѣри. Това не е теория, то е наука. Ще кажете, че съврѣменната наука не разглежда тия въпроси. Това нищо не значи. Съврѣменната наука още не е завършена, тя не е дошла до своя краенъ развой. Но и ние нѣма да я кърпимъ съ новиями, ще я оставимъ да върви и да се развива по естественъ пжтъ. Ако ѝ туримъ новиями, нови кръпки, дупкигѣ ѝ ще станатъ по-голѣми. Старитѣ дрехи ще кърпимъ съ стариями, а отъ новитѣ дрехи ще съградимъ новата философия за живота. Ако речемъ да реформираме свѣта по стария начинъ, ние ще се натъкнемъ на още по-голѣми мъчности. Ако религиозниятъ човѣкъ види, че нѣкой се оглежда въ огледало, той ще го счита за голѣмъ грѣшникъ, ще му наложи епитимия, въ постъ и молитва, въ разкаяние и т. н. Въ това огношение турцитѣ сж по-свободни. Тѣ казватъ : Благословение е да гледашъ красивото !

И тъй, всѣко съзнание, като часть отъ Божественото, има условия да расте и да се развива. Щомъ знаете това, вие ще можете да устоявате на всички мъчности и противорѣчия. Понѣкога човѣкъ се отчайва, обесърдчава и казва : Дотегна ми да живѣя. Отъ мене нищо не може да стане, азъ ще се самоубия.

Не, невъзможно е човѣкъ да се убие. Той е частъ отъ цѣлото, частъ отъ Божественото съзнание, на което по никой начинъ не може да посегне. Ако кжщата на нѣкой човѣкъ се запали и изгори, мислите ли, че той не може да си направи нова? Ако дрехитѣ на нѣкой човѣкъ се скжсатъ, мислите ли, че той не може да си направи нови? Слѣдователно, каквото и да направи човѣкъ съ себе си, той не може да докосне нито на йота своята душа. Тя е частъ отъ Бога, а на Божественото никой не може да посегне. Човѣкъ може да изгори кжщата си, или да скжса дрехата си, но каква разумность има въ това? Ще изгоришъ кжщата си, ще скжсашъ дрехата си, но душата си не можешъ да докоснешъ. Тя е недо-стѣпна за тебе.

Подъ „душа“ ние разбираме групировка или съвокупность отъ множество сжщества, или съзнания, всѣко отъ които прѣдставя извѣстна степенъ на интеллигентность, или извѣстно хармонично състояние. Душата не е единично съзнание, тя е колективно съзнание. Въ този смисълъ, въ момента на своето проявление, всѣка душа не е нищо друго, освѣнъ изразъ на едно отъ състоянията на Божественото съзнание. Запримѣрь, искате да ядете — това е състояние; искате да четете, да учите, да свирите — това е състояние; искате да станете великъ човѣкъ — това е състояние. Всички тия състояния, събрани въ едно цѣло, прѣдставятъ стремежи на една душа. Стремезитѣ на всички души пѣкъ се съединяватъ и се вливатъ въ кръга на Бо-

жественото съзнание. Това е дълбока философия, за разбирането на която се изисква голѣмо умствено напрѣжение. Както мѣхурътъ може да се прѣсне отъ надуване, така и нервната система на човѣка е въ състояние да се пропука отъ силитѣ на злото. По сѣщия начинъ човѣкъ трѣбва да тонира своята нервна система и за Божественитѣ енергии, да ги възприеме правилно, да издържа на тѣхъ. Въ този смисълъ ученикътъ трѣбва да гледа на живота не като на нѣщо механическо, а като на съвокупностъ отъ разумни сили, които горжководятъ. Щомъ е така, той отъ нищо не трѣбва да се плаши. Човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ и рѣшителенъ да върши волята Божия, като едно отъ състоянията на Божественото съзнание. Затова, именно, Богъ мисли за човѣка само добро. Като мисли доброто на човѣка, Той мисли доброто и за себе си. За Бога злото е абсолютно изключено. Значи, злото въ свѣта иде отъ неразбиране на условията, въ които се намираме.

Сега ще помните слѣдното положение: никоя сила въ свѣта не е въ състояние да ви извади отъ Божественото съзнание. Никоя сила въ свѣта не е въ състояние да ви направи пакостъ, да вземе щастието ви. Ако нѣмате щастие, трѣбва ли да плачете за него? Защо плачете за нѣщо, което не познавате? Кой отъ васъ е билъ щастливъ? Досега азъ не съмъ срещналъ човѣкъ, който да е изгубилъ щастието си. Бихъ желалъ да срещна такъвъ човѣкъ. Говорятъ нѣкои, че сж изгубили щастието си. Да, това сж само фи-

лософски или поетически изрази. Който има щастието въ себе си, той не може по никой начинъ да го изгуби, защото щастието произтича отъ любовта. Който има любовъ, той не може да я изгуби, защото, като душа, той е състояние на Божественото съзнание. Тази мисль трѣбва да държите постоянно въ ума си, ако искате да запазите своя вжтрѣшенъ миръ и добро разположение на духа.

Мнозина отъ васъ сж добри пѣвци, добри музиканти. Опитайте се да съчините нѣкаква мелодия на четиритѣ стиха, които ви дадохъ. Нека това бжде задача за всички, да видите, дали мажорна или миньорна гама ще подхожда повече. Ако се опитате да дадете нѣкаква мелодия, вие ще се натъкнете на мисълта, какво ще кажатъ другитѣ, ще я одобрятъ, или не. Това е прѣходно състояние, прѣзъ което всички минаватъ. Не се смущавайте отъ това, кой какво ще каже. Всѣко нѣщо, което е направено съ любовъ, не може да не се хареса. При това, вие трѣбва да знаете, че се намирате въ процесъ на развитие. Ето, и азъ ви дадохъ една незавършена работа, вие да я завършите. Красотата седи въ незавършенитѣ процеси. Ако искате, вие можете да измѣните текста, да размѣстите думитѣ така, че да съотвѣтствуватъ на мелодията, която ще дадете. Нервната система на съврѣмения човѣкъ не може да издържа абсолютна хармония въ тоноветѣ, въ звуковетѣ, вслѣдствие на което и въ рѣчта, и въ музиката се допуска поне единъ дисонансъ. Всички поети и музиканти, които сж писали произведения, издър-

жани въ хармонично отношение, млади сж умрѣли. Животътъ може да се продължи благодарение на дисонанситѣ. Въ този смисълъ страданията не сж нищо друго, освѣнъ дисонанси. При страдания, при дисонанси, животътъ е по-устойчивъ, а материята — по-издържлива. Абсолютната хармония създава голѣмо напрѣжение върху нервната система на човѣка, а дисонансътъ е почивка, той е необходимъ за смѣна на състоянията. Ако дисонанситѣ сж на брой много и на малки разстояния единъ отъ другъ, тѣ прѣдизвикватъ разпокъсване въ нервната система. Обаче, ако сж бързи, т. е. кратки и на голѣмо разстояние единъ отъ другъ, тѣ сж необходими за смѣна на състоянията въ живота.

Сега, азъ забѣлѣзвамъ, че вие малко пѣете, вслѣдствие на което губите гласа си. Човѣкъ трѣбва да пѣе, за да се научи правилно да говори. Правилниятъ говоръ трѣбва да бжде музикаленъ. Значи, пѣнието е музикаленъ говоръ, а говорътъ е пѣние. Човѣкъ не може да пѣе, докато не се научи да говори музикално. И обратно: той не може да говори, докато не се научи да пѣе. Но човѣкъ все трѣбва да има на кого да пѣе и да говори. На кого ще пѣе? — На висшето въ себе си. — За кого ще учи? — За висшето въ себе си. Човѣкъ може да бжде обектъ самъ за себе си, но и другъ нѣкой може да му бжде обектъ. Изобщо, обектътъ може да се мѣни. Когато човѣкъ даде ходъ на Божественото въ себе си, тогава обектътъ на неговитѣ стремежи е постояненъ. Тогава той разбира нѣщата моментално. За-

що? — Понеже дохожда въ състояние на вжтрѣшно прозрѣние или прѣдвкуване, и бързо се ориентира върху нѣщата. Божественото начало въ човѣка носи разширение за сърцето, свѣтлина за ума и разнообразие и красота за духа. При всичко това, пакъ има нѣщо неизмѣнно въ живота на човѣка. Божественото е неизмѣнна мѣрка, която физиономиститѣ търсятъ въ лицето на човѣка, но не могатъ да я намѣрятъ. Френолозитѣ я търсятъ въ главата, но не могатъ да я намѣрятъ. Хиромантицитѣ я търсятъ въ ржката, но не могатъ да я намѣрятъ. Астролозитѣ я търсятъ нѣкъдѣ въ съчетанието на планетитѣ, но и тамъ не могатъ да я намѣрятъ. Тази мѣрка се срѣща и на главата, и на лицето, и на ржката на човѣка, но тя е неуловима. Всѣки я чувствува, но не може да опрѣдѣли мѣстото ѝ. Срѣщате единъ човѣкъ, виждате, че лицето му е свѣтло, сияе. Другъ пжтъ срѣщате сжщия човѣкъ, но тази свѣтлина я нѣма на лицето му. Той е тѣй обикновенъ, както всички хора.

Слѣдователно, Божественото въ човѣка не се проявява всѣкога. Въ това седи красотата на живота. Туй не значи още, че когато човѣкъ е облѣченъ съ старитѣ си дрехи, е грозенъ. Наистина, новитѣ дрехи придаватъ на човѣка нѣщо хубаво, тържествено, но и съ старитѣ си дрехи той пакъ обръща внимание на околнитѣ: всички го търсятъ за работа, всѣки се нуждае отъ него. Ако сте облѣчени въ нови дрехи и срещнете на пжтя си човѣкъ, който е гладувалъ нѣколко

деня, вие ще поприказвате съ него, но не можете веднага да му услужите. Ако сте съ старитѣ си дрехи и срещнете този човѣкъ, веднага ще го заведете дома си, ще измиете краката му, ще го нагостите добръ и слѣдъ това ще го запознаете съ домашнитѣ си. Значи, не само вие ще направите връзка съ него, но цѣлиятъ ви домъ. Ако пъкъ Божественото ви покани дома си и ви нахрани, това ще бжде още по-добръ за васъ. И Божественото има свой домъ, домашни, съ които може да ви запознае. Нѣма по-великъ моментъ за човѣка отъ този, да бжде поканенъ въ дома на Божественото, да се запознае съ домашнитѣ му и да направи връзка съ тѣхъ. Казвамъ: пазете връзката си съ Божественото! Ако Божественото дойде въ вашия домъ, вие трѣбва да го приемете като великъ гостъ, да му послужите съ свещенъ трепетъ. Този гостъ иде отъ далеченъ лѣтъ. Той ще ви разправи за своето лѣтешество, за красивото, за великото въ живота, а вие само ще слушате и ще се учите. Като поседи малко при васъ, той ще ви остави благословието си и ще замине, като обѣщае, че отъ врѣме на врѣме ще ви пише по едно писмо.

Питамъ: ако вие не сте готови да послужите на Божественото, за какво друго ще бждете готови? Това значи: дойдете ли до Бога, вие трѣбва да бждете готови на всѣкакви жертви, безъ никаква философия. Вънъ отъ Бога можете да философствувате, колкото искате. Въ философията вие търсите логика, разглеждате всички методи, правила, съ цѣль

да извадите едно общо заключение. Дойдете ли до Бога, всъщност философия пада. Защо? — Защото тамъ всичко се схваща моментално: и поезия, и музика, и наука, и изкуство, и религия изведнъжъ ставатъ ясни. Въ човѣшката философия нѣщата се извършватъ въ врѣме и пространство, затова човѣкъ има нужда да доказва, да разсждава, да съпоставя. Въ Божественото всички нѣща се извършватъ извънъ врѣмето и пространството, слѣдователно, тѣ сж ясни, разбрани, не се нуждаятъ отъ никакви доказателства, отъ никакви разсждения върху тѣхъ.

И тъй, не се безпокойте, че не можете изведнъжъ да постигнете желанията си. Бждете доволни отъ това, което днесъ имате. Да бждете доволни отъ това, което имате, не значи, че не трѣбва да се стремите. Вие трѣбва да бждете доволни отъ най-малкото, защото въ него се криятъ условия за голѣмото. Въ малкото се крие Божественото, което е носителъ на красивото въ живота. Който се радва на малкитѣ придобивки, той ще дойде и до голѣмитѣ. И Богъ се радва на малкитѣ придобивки. Той има всичката сила и власт да застави хората да Му служатъ, както иска, но ги остава свободни, сами да дойдатъ до съзнание да Му служатъ. Той има търпѣние да чака съ вѣкове тѣхното пробуждане и да се радва на микроскопическитѣ усилия, които тѣ правятъ. Човѣкъ е оставенъ свободно да се развива, самъ да поеме правия пѣтъ, да разбере и прѣцѣни неговата красота. Когато човѣкъ влѣзе въ този пѣтъ, той

започва да вижда навсѣкждѣ само красивото, възвишеното. Богъ вижда само хубавото, само доброто. Съ лошото, съ злото Той не се занимава. Когато стане въпросъ за изправяне на нѣкои криви страни въ човѣка, съ това се занимаватъ ангелитѣ и арахангелитѣ.

Слѣдователно, страданията на хората се дължатъ на корекциитѣ, на ремонта, който ангелитѣ правятъ върху тѣхъ. Когато болката имъ се увеличи, тѣ викатъ: Господи, защо ни измжчвашъ? Трѣбва ли комарътъ, смачканъ, отъ човѣка, да пита Господа, защо му е отнелъ живота? Богъ ли отне живота на комаря? — Човѣкъ отне живота му. Когато комарътъ се оплаква, че отнели живота му, Богъ казва: Направете му нова дрешка! Дойде нѣкой и се оплаква, че кжщата му изгорѣла. Богъ казва: Съградете на този човѣкъ нова кжща, по-хубава отъ старата! Нѣкой се оплаква, че го изпждили отъ служба. Богъ казва: Дайте нова служба на този човѣкъ, по-добра отъ старата! Слѣдователно, Богъ използва всѣко нещастие, всѣко страдание, на което хората се натъкватъ, за да имъ покаже правата посока въ живота. Сегашниятъ животъ е приготвяне за онова, което прѣдстои да дойде. Апостолъ Павелъ е казалъ: „Ухо не е чуло, нито око е видѣло онова, което Богъ е опрѣдѣлилъ за онѣзи, които Го любятъ, т. е. за онѣзи, които сж готови да възприематъ Неговата Любовь.

Казвамъ: понеже много съмъ говорилъ за любовта, ще ви дамъ задача, всѣки отъ васъ да опрѣдѣли поне по едно отличително

качество на любовта. Едно отъ качества на любовта е, че тя не се съблазнява, нито се подкупва. Запримѣрь, когато младата мома намѣри своя възлюбенъ, тя отъ нищо не трѣбва да се съблазнява. И царскиятъ синъ да дойде при нея, да ѝ обѣщава цѣлиятъ свѣтъ, тя да не се съблазни, да не се подкупи съ нищо. При това, всѣка жертва, която е направена отъ любовъ, трѣбва да се оцѣни правилно. Любовта не се колебае. Никой не може да нападне, да изкуси, да направи зло на онзи, въ душата на когото има любовъ. Който има любовъ, той е абсолютно неуязвимъ. И животнитѣ даже познаватъ любовта. Тѣ изпитватъ прѣдъ нея свещенъ трепетъ, който ги кара да отстѣпватъ. Въ своитѣ прояви любовта е вѣчна. Когато любовта минава отъ единъ свѣтъ въ другъ, тя създава страдания на хората. Който не разбира този законъ, той може да прѣживѣе нѣкаква катастрофа. Който го разбира, той никога не се обезсърчава. Ако чешмата въ двора на нѣкой човѣкъ дава малко вода, това не е за обезсърчение. Утрѣ водата на тази чешма ще се увеличи и ще напоява по-изобилно цвѣтята и дърветата. Това сж фази, прѣзъ които любовта минава. Човѣкъ трѣбва да разбира тѣзи фази и да не се смуцава. Когато човѣкъ съблѣче старитѣ си дрехи, той трѣбва веднага да облѣче нови, да не остане голъ. Ако е лѣто, може да мине, както и да е; но когато зимата настѣпва, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ съ новитѣ си дрехи, веднага да ги облѣче.

И тъй, когато ученикът иска да добие знанието, което любовта носи, той трѣбва да хвърли старитѣ си дрехи, т. е. всички ненужни страдания, да се откаже отъ своя егоизъмъ. Егоизъмътъ е прѣпятствие на човѣка, да види свѣтлината на деня. Мнозина отъ васъ сте се индивидуализирали, мислите само за себе си, за своитѣ страдания. Такъвъ човѣкъ мяза на боленъ, който мисли само за болестта си. Казвамъ на болния: ти приеми любовта въ себе си, а за болестта не мисли. Любовта е сила, която е въ състояние да те излѣкува. Любовта лѣкува всички болести. Тя повишава трептенията, вибрациитѣ на човѣшкия организъмъ и съ това го прави способенъ да издържа на външнитѣ влияния и на влиянията на микробитѣ. Когато човѣкъ се демагнетизира, той губи своята жизнена енергия и лесно заболѣва. При всѣко демагнетизиране става пропукване на извѣстни мѣста въ двойника, отдѣто изтича голѣма частъ отъ жизнената енергия на човѣка. Когато това пропукване се запуши, човѣкъ оздравява. Всѣка дума, която излиза отъ любовта, служи като мазилка, съ която се запушва и най-малкото пропукване на нервната система. Когато кръвоноснитѣ съдове въ човѣка губятъ своята пластичность, своята пѣргавина, той заболява отъ артерио-склероза. Това се случва най-много съ старитѣ хора. Който иска да запази здравето си, да продължи живота си, той трѣбва да запази подвижността на тѣлото си. За тази цѣль човѣкъ трѣбва да не прѣяжда и да пие горе-

ща вода, която помага за разтваряне на утайките, които се образуват при храненето. От друга страна, горещата вода прѣдизвиква изпотяване, при което, чрѣз потъта се отдѣлят токсинитѣ отъ организма. Тѣзи сж елементарни правила, които трѣбва да спазватъ, както здравитѣ, така и болнитѣ хора.

И тъй, човѣкъ трѣбва да бжде здравъ! Защо? — Това е необходимостъ на организма. Човѣкъ трѣбва да бжде богатъ! Това е необходимо условие за неговото развитие. Човѣкъ трѣбва да бжде ученъ! Това е необходимостъ за ума. Човѣкъ трѣбва да бжде красивъ! Красотата е изразъ на Истината. Само свободниятъ човѣкъ може да бжде красивъ. Само свободниятъ човѣкъ може да се домогне до истинското знание, до знанието на природата. Той чете направо отъ книгата на природата, защото знае нейната азбука. Като види човѣка, той гледа на него като на библиотека. Ще влѣзе въ тази библиотетека, ще отвори една книга — ушитѣ, ще отвори втора книга — носа, ще отвори трета книга — устата, четвърта книга — очитѣ и т. н. Той ще чете и ще прѣвежда. Човѣкъ е отворена книга, по която може да се чете за небето и за земята. Който не може да чете тази книга, той ще ходи да учи въ Англия, въ Франция, въ Германия, ще прѣкарва тамъ, но въ края на краищата, тази книга ще остане пакъ затворена за него. Апостолъ Павелъ казва: „Вие сте написана книга.“ Велики и славни работи сж написани въ човѣшката душа, които за въ бждеще ще се четатъ и прѣпрочитатъ.

татъ. Първо човѣкъ ще почне да чете написаното на ума, на сърцето, докато дойде най-послѣ до човѣшката душа, въ която се крие истинското Божествено знание. Въ душата е съсредоточенъ реалниятъ свѣтъ, който нито се измѣня, нито се промѣня. Докато изминемъ този свѣтъ и дойдемъ до опрѣдѣленото мѣсто, ние ще се разговаряме едни съ други, ще учимъ, ще прилагаме и ще се радваме, че дълъгъ е пътътъ, който ни прѣдстои да минемъ

*

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

*

9. Лекция отъ Учителя, държана на
17 ноември, 1926 г. София.

*

ЛЮБОВЪ — КОЛЕКТИВНОСТЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

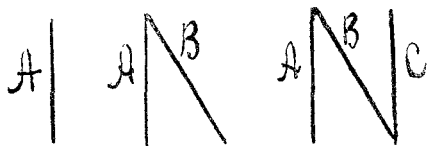
Размишление.

За слѣдния пжть пишете върху нѣкоя
свободна тема.

Сега, ще задамъ нѣколко въпроса. Ако
перото пише и не е написало нищо полезно,
какво е допринесло на свѣта? Ако умътъ ми-
сли и не е измислилъ нищо полезно, какво е
постигналъ? Ако човѣкъ скача, безъ да е под-
скачилъ на извѣстна височина, какъвъ сми-
сълъ има това скачане? Ако ученикътъ учи
и нищо не е научилъ, каква полза отъ него-
вото учение? Нѣкой казва: О, свѣтла зора,
която изгрѣвашъ въ моята душа! Какво озна-
чава това изречение? Въ сжщностъ зората
изгрѣла ли е въ душата на този човѣкъ?
Щомъ казва, че зората е изгрѣла въ не-
говата душа, това подразбира, че той или е
придобилъ нѣщо хубаво, или е само поетизи-
ралъ. Но това се отнася само за него. За да
може другъ нѣкой да каже сжщото, непрѣ-
менно трѣбва да види нѣщо добро въ жи-
вота си. Тогава и въ неговата душа ще из-
грѣе зората. Често хората се провикватъ: О,
хлѣбецъ, който давашъ животъ на душата ми!
Ако човѣкъ не може да хапне отъ хлѣбеца,
да опита силата, която носи той за душата

му, какъвъ смисълъ има това изречение? Отъ сутринь до вечерь човѣкъ мисли и се моли само за хлѣба. Това показва, че той разбира неговата цѣна. Щомъ разбира и знае цѣната на хлѣба, той може да каже: О, хлѣбецъ, който давашъ животъ на моята душа! Това изречение вече не е само поетично, то е опитано, прѣживяно. Човѣкъ вѣрва въ силата на хлѣба. Защо хората вѣрватъ въ хлѣба? — Защото сж опитали силата му, той имъ е придалъ нѣщо.

Сега, ще напиша нѣщо на дѣската. Ето, написвамъ линейката *A*. Какво ще кажете, единица ли написахъ, или една права линей-

ка? Ако кажете, че съмъ написалъ единица, значи, имате начало на нѣщата. Ако до тази единица напиша друга линейка, която прѣдставя слизане надолу — *B*, имате проява на това начало въ физическия свѣтъ. Значи, всѣко нѣщо прѣтърпява двѣ фази: първата фаза *A* означава създаване на нѣщата, тѣхното начало. Втората фаза *B* означава проява на създаденото въ физическия свѣтъ. Най-послѣ имате правата *C*, която се качва нагорѣ. Тя означава възлизане, т. е. реализиране на всички възможности, вложени въ *A*. Съ други думи казано: посоката *A* означава начало на Божественото съзнание. Посо-

ката В слизане на това съзнание въ физическия свѣтъ. Посоката С пѣкъ означава възлизане на сжщото съзнание нагорѣ, т. е. изкачването му въ свѣта, отдѣто е слѣзло. Това показва, че духътъ на човѣка е вѣченъ, той непрѣкъснато слиза, проявява се и отново се качва. Слѣдователно, той сжществува като малѣкъ центъръ, като зародишъ въ козмоса. Когато Божественото съзнание слѣзе върху духа на човѣка, той се пробужда, проявява и слѣдъ това отново възлиза къмъ Бога. Това се нарича изразъ на живота. Значи, необходимо е Божественото съзнание да слѣзе върху човѣшкия духъ, да го събуди. Щомъ духътъ на човѣка се пробуди, той непрѣменно отправя ума, сърцето си къмъ нѣкого: къмъ Бога, къмъ човѣка, къмъ нѣкое растение или животно — безразлично къмъ кого. За духа е важно да се прояви, да насочи силитѣ си къмъ нѣщо. Какво ще бжде това нѣщо, за него не е важно. Майката отправя мисълта си къмъ своето дѣте; учениятъ — къмъ книгата; поетътъ — къмъ перото; художникътъ — къмъ четката. Различието се заключава само въ начина, по който духътъ се изявява. Хиляди сж начинитѣ, чрѣзъ които духътъ изразява своята сила и мощъ. Хиляди сж начинитѣ, чрѣзъ които душата излива своята любовь.

Казвате: защо сжществува любовь между хората? Любовьта между двама души е изразъ на първичната любовь, която сжществува между Бога и човѣшката душа. Обаче, когато слѣзе на земята, душата не мо-

же веднага да се пробуди, да разбере своето първо отношение въ свѣта, вслѣдствие на което тя проявява любовта си къмъ кого и да е. Човѣкъ може да обича кого и да е, но резултатитѣ отъ тази любовъ ще бждатъ различни. Ако обичашъ конь, любовта ти ще има единъ резултатъ; ако обичашъ нѣкое плодно дърво, любовта ти ще има другъ резултатъ; ако обичашъ човѣкъ, подобенъ на себе си, любовта ти ще има съвсѣмъ другъ резултатъ. Обаче, обичашъ ли Бога, резултатътъ на твоята любовъ ще бжде съвършено различенъ отъ резултатитѣ на другитѣ видове любовъ. Каквото и да прави, ябълката ще обича по своему. Конътъ ще отговори на любовта по своему. Човѣкъ ще отговори по своему. Всѣко сжщество изявява любовта си споредъ условията и възможноститѣ, които сж вложени въ него. Всѣко живо сжщество е часть отъ цѣлото. Слѣдователно, като часть отъ цѣлото, то не може да прояви любовта въ своята пълнота, въ своята цѣлокупность. Макаръ и частично, любовта сжществува на земята, но какви паметници е оставила тя, като свидѣтели за нейното сжществуване? Милиони хора, мъже, жени, дѣца сж избити все за любовта. Земята е напоена съ човѣшка кръвь, все за любовта.

И тъй, като говоря за резултатитѣ на любовта, вие трѣбва да се абстрахирате отъ вашитѣ опитности. Често и вие сте се вкисвали отъ резултатитѣ на вашата любовъ. Понѣкога това вкисване прѣдизвиква помрачаване на съзнанието. Тогава вие изгубвате

любовта си и казвате: Сърцето ми вече не тупти. Казвамъ: когато сърцето на човѣка не тупти отъ любовъ, то мяза на нѣкое колело отъ желѣзницата, което не може да се движи. Защо не може да се движи? — Защото не е намазано съ масло. Между частицитѣ, между винтоветѣ на това колело се е натрупалъ прахъ, утайки, които прѣчатъ на движението му. Такова нѣщо прѣдставя чуждата мисль въ ума на човѣка. Чуждата мисль прѣчи на любовта да се прояви. Но понеже нищо не се губи, тази любовъ прониква дълбоко въ подсъзнанието на човѣка и въ резултатъ на това се явяватъ отрицателнитѣ мисли въ живота. Запримѣръ, вие имате приятелъ, когото обичате и който ви обича. По едно врѣме дойде нѣкой при васъ и казва, че приятельтъ ви говорилъ лоши работи по вашъ адресъ. Вие веднага измѣняте разположението си къмъ него, и съзнанието ви се помрачава. Питамъ: коя е основната чѣрта, по която познавате приятеля си? Коя е онази чѣрта, на която вие всѣкога можете да разчитате? Всѣки човѣкъ има специфиченъ тонъ, който никога не се мѣни. Този тонъ има нѣколко категории, обаче, той е специфиченъ за всѣки човѣкъ. На това основавание, никой не е въ състояние да произведе този тонъ, освѣнъ самиятъ човѣкъ.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ има свой специфиченъ тонъ, свой специфиченъ лжчъ, чрѣзъ който прѣдава свѣтлината; сжщо така той има и специфиченъ звукъ, или специфична дума, съ която проговаря. Въ този смисль никой никого не може да прѣдстави, т. е. да

замѣсти. Вие можете да подражавате на нѣкого, но между него и васъ пакъ ще остане голѣма пропастъ. Който може да възприеме и прѣдаде тона, свѣтлината и звука на другъ нѣкой, между тия двама души ще стане сливане. При сливане на тоновете, свѣтлината и звука на двама души, никаква загуба нѣма, но става само разширение. Тонътъ остава сжщъ, свѣтлината и звукътъ — сжщо. Значи, човѣкъ се познава по своя специфиченъ тонъ, свѣтлина и звукъ.

Сега, вие трѣбва да се изучавате, да се познавате, да различавате чувствата, които се явяватъ въ сърцето ви. Запримѣръ, виждате, дѣте пригрѣща майка си и казвате, че то я обича. Не, това пригрѣщане е прѣдизвикано отъ нѣкакво користолюбиво чувство. Това дѣте пригрѣща майка си, защото има прѣдъ видъ чинията съ прѣсното млѣко и топлата погача. Щомъ цѣлуне и пригрѣне майка си, тя веднага му прѣдлага чаша прѣсно млѣко и парче топла погача. Тѣй щото, слѣдете, какво ще остане отъ вашето чувство, ако онзи, когото обичате, не ви даде прѣсно млѣко и топла погача. Какво ще бжде състоянието на дѣтето, което, като цѣлуне и пригрѣне майка си, не получи нищо? То ще изпита едно недоволство, една тжга. Обаче, ако майката каже: Почакай, мама, азъ току-що подквасихъ млѣкото, замѣсихъ питата, слѣдъ малко ще ти дамъ да си хапнешъ — дѣтето веднага ще се зарадва, ще почне да скача, да пѣе.

По сжщия начинъ и вие постѣпвате съ природата: всѣки день я цѣлувате и пригрѣщате, за

да ви даде прѣсно млѣко и топла погача. Когато нищо не ви дава, вие се обезсърдчавате, обезвѣрявате и казвате: Животътъ нѣма смисълъ! Защо не вѣрвате въ живота? — Защото лицата е празна. Защо не вѣрвате въ живота? — Защото погача нѣма. Нѣкой казва: Моята вѣра е толкова силна, че нищо не е въ състояние да я разклати. Не се минава и една година, той казва: Отиде ми вѣрата! Защо? — Защото лицата е празна и погачата още не е замѣсена. Питамъ: Защо се обезсърдчавате? Защо губите вѣрата си? Може би, не е време още за ядене. Въ живата природа е прѣдвидено всичко да става на време. Има законъ, който строго опрѣдѣля, кога човѣкъ трѣбва да яде. Природата е опрѣдѣлила точно часа, минутата и секундата, когато човѣкъ трѣбва да яде. Съвременнитѣ хора не спазватъ този законъ. Тѣ искатъ да се само възпитаватъ, но правятъ една капитална грѣшка: тѣ не сж въ согласие съ великитѣ закони на природата. Запримѣрь, споредъ законитѣ на природата, човѣкъ не трѣбва да яде, когато е неразположенъ. Нека почака малко, нека отложи яденето, докато придобие разположение на духа. Това се отнася до ония, на които съзнанието е будно.

Мнозина казватъ: Ние знаемъ тѣзи нѣща, нѣма защо да ни се говорятъ. — Вѣрно е, че знаете, но не ги прилагате. Запримѣрь, кой отъ васъ е разглеждалъ своитѣ мрачни мисли, както хирургътъ прѣглежда счупения кракъ, или както финансистътъ разглежда положението на нѣкой важенъ държавенъ въ-

просъ, дали трѣбва да се прѣдприеме нѣщо, дали ще има загуба или печалба. Всѣка мрачна мисълъ, която минава прѣзъ ума на човѣка, трѣбва да се разнищи, да се анализира най-щателно, да се види, отдѣ е дошла, какво носи и какво ще вземе. Всѣка мрачна, отрицателна мисълъ взема нѣщо отъ човѣка, ограбва го. Запримѣрь, вие имате приятель, когото обичате, но по едно врѣме се усъмните въ него и казвате: Той не ме обича вече. Щомъ се усъмните въ приятеля си, съзнанието ви се помрачава. Коя е причината за помрачаване на съзнанието? Ако между слънцето и васъ се изпрѣчи едно тъмно, непрозрачно тѣло и прѣпятствува да виждате свѣтлината, кой е виновенъ за това? Вината се крие въ непрозрачното тѣло, което е застанало на пътя между васъ и слънцето. Сжщото става между васъ и вашето съзнание, когато се усъмните въ приятеля си. Съмнѣнието е непрозрачното тѣло, което прѣчи на свѣтлината и топлината, които идватъ отъ приятеля ви, да достигнатъ до васъ. Съмнѣнието и редъ още отрицателни мисли и чувства сж въ състояние да затъмнятъ съзнанието на човѣка. На сжщото основание, когато се говори за слънчево затъмнение, това подразбира, че нѣкое тъмно, непрозрачно тѣло минава прѣзъ орбитата на слънцето и хвърля сѣнка върху него. Ако хората разбираха този законъ, тѣ лесно щѣха да се справятъ съ своитѣ отрицателни състояния. Ако не го разбератъ, тѣ ще се намѣрятъ въ положението на кокошкитѣ, които, щомъ видятъ, че

се яви нѣкакво затѣмняване на слънцето, бързатъ да се прибератъ въ курницитѣ и да чакатъ първия слънчевъ лжчъ, да съобщатъ, че слънцето е изгрѣло. Често и прѣзъ съзнанието на хората минаватъ тъмни тѣла, които хвърлятъ сѣнка върху него. Тѣ мислятъ, че слънцето имъ е залѣзло. Който има будно съзнание, той ще разбере този законъ и нѣма да се натѣква на по-голѣми мжчноти. Който не разбере закона, той ще се намѣри въ положението на пѣтела: ще влѣзе въ курника и ще чака зазоряването, а послѣ изгрѣването на слънцето и ще започне да кукурига. Влѣзе ли човѣкъ въ курника, той ще прѣживѣе състояния, които новата обстановка му налага. Съ други думи казано: той ще влѣзе въ гжстата материя, дѣто ще се натѣкне на още по-голѣми мжчноти.

Казвамъ: при каквито условия да се намира човѣкъ, при радостно или мрачно състояние, той трѣбва да държи връзка съ Бога. Всички връзки въ неговия животъ могатъ да се скжсатъ, но връзката му съ Бога никога не трѣбва да се кжса. Каквито тъмни тѣла да минаватъ прѣзъ съзнанието ви, колкото врѣме да продължаватъ, дръжете връзката си съ Бога, работете усилено върху себе си и ще излѣзете отъ тази тъмна зона. Нѣкои хора, като се натѣкватъ на такива мрачни състояния, отчайватъ се и посѣгатъ на живота си. Други пъкъ посѣгатъ върху живота на ближнитѣ си. Трети се прѣдаватъ на лошъ животъ. Не, човѣкъ трѣбва да разбира законитѣ на природата, да знае, че той се движи и жи-

вѣе по нейнитѣ закони, вслѣдствие на което ще мине прѣзъ състояния на день и нощъ, на студъ и топлина, на добро и зло. Обаче, тия състояния се смѣнятъ: човѣкъ не може постоянно да бжде въ нощъ, или въ день. Ако окултниятъ ученикъ не се ползува отъ знанието, което придобива, щомъ се натъкне на нѣкое мрачно състояние, ще каже: Нѣма смисълъ тази наука, това знание! Подобрѣ да влѣза въ свѣта, да се прѣдамъ на по-лекъ животъ, да си почина малко. По този начинъ той несъзнателно влиза въ по-гжста срѣда, дѣто мрачнитѣ състояния зачестяватъ и неизбѣжно го водятъ къмъ катастрофа. Истинското знание подразбира приложение. Когато кажа, че обичамъ нѣкого, азъ зная вече, че тази обичъ е реализирана нѣкъждѣ: тя може да е реализирана на физическия свѣтъ, може да е реализирана въ духовния, а може да е реализирана и въ Божествения свѣтъ. За разумния човѣкъ не е важно, дѣ и въ кой свѣтъ се реализиратъ нѣщата. За него е важно, всѣка изказана мисълъ да се реализира, да даде плодъ, а дѣ ще се реализира, това седи на вторъ планъ.

И тъй, споредъ новата наука, всѣка мисълъ, всѣко чувство трѣбва да даде плодъ. Тѣ се насаждатъ въ добра почва, развиватъ се, растатъ, даватъ плодъ, но всичко това става безъ сѣмена. Такова е било и положението на дърветата въ райската градина. Тѣ сж израствали, давали сж плодове, но се развивали отъ издѣнки, а не отъ сѣмена. Въ Писанието е казано: „Всѣко дърво, което Отець

ми е насадилъ, ще израсте и плодъ ще даде. Всѣко дърво, което Отецъ ми не е насадилъ, ще се изкорени.“ Слѣдователно, всѣко дърво, което човѣкъ насажда, ще се изкорени. Питамъ: какъвъ смисълъ има човѣкъ да сади, когато посаденото отъ него ще се изкорени? Ето защо хората трѣбва да насаждатъ въ своята градина само Божествени дървета, които могатъ свободно да растатъ и да се развиватъ, безъ да бждатъ изкорени. Нѣкой казва: Искамъ да насадя една моя мисълъ въ главата на хората. — Това не е философия. Нѣма по-голѣмо нещастие за човѣка отъ това, други да насаждатъ въ ума му своитѣ мисли. Никой нѣма право да насажда новото въ човѣка. Единственъ Богъ има това право. Той е насадилъ новото въ човѣка и то отжтрѣ, а не отвънъ. И когато педагогитѣ казватъ, че трѣбва да възпитаватъ младото поколѣние, това подразбира, че тѣ трѣбва да създадатъ условия за развиване и растене на онова, което е насадено, вложено въ душигѣ имъ отъ Бога, а не тѣ сами да насаждатъ нѣкакви нови идеи въ тѣхъ.

Казвамъ: тази е истинската философия на живота. Садене и прѣсаждане съществуватъ на земята като врѣменни процеси, като пособия само, но истинскиятъ животъ се заключава въ нѣща, които не се посаждатъ. Ако една човѣшка мисълъ може да се насади, по сжщия начинъ тя може и да се изкорени; ако едно човѣшко желание може да се насади, по сжщия начинъ то може и да се изкорени. На това основание всѣки човѣкъ

трѣбва да изслѣдва своитѣ мисли и желанія, дали сж отъ Божественъ, или отъ човѣшки произходъ. Ако сж отъ Божественъ произходъ, тѣ ще внесатъ сила и мощь въ човѣка. Божественитѣ мисли, чувства и желанія сж вложени въ нашата душа, а ние сме дошли на земята да ги проявимъ, да изявимъ Божественото въ насъ. Нѣкой казва: Едно врѣме имахъ много любовь, много любихъ, но сега остарѣхъ, а заедно съ това и любовьта си изгубихъ. Не, това не е любовь, това е само нѣкаква врѣменна присадка, която се откършила отъ дървото. Възможно ли е човѣкъ да пламне отъ любовь, да гори и свѣти само два-три деня и слѣдъ това да изгасне и всичко да се свърши съ него? Тази любовь азъ наричамъ любовь на сцената, когато актьоръ играе ролята на нѣкой влюбенъ човѣкъ, че умира отъ любовь. Възможно ли е човѣкъ да умре отъ любовь? Отъ безлюбие човѣкъ умира, но отъ любовь — никога. Безлюбието ражда умразата, а любовьта — живота.

Мнозина, като прѣкарать нѣколко години въ едно религиозно общество, казватъ: Не знаемъ, какво стана съ насъ, но изгубихме вече любовьта си. Едно врѣме имаме повече любовь, бѣхме ревностни, изпълнителни, а сега нѣкакъ охладнѣхме. Казано е въ Писанието: „Човѣкъ губи любовьта си, когато се отклони отъ Бога.“ Слѣдователно, ако човѣкъ се усъмни въ Бога, той непрѣменно ще изгуби любовьта си. Ако пѣкъ прояви любовьта си къмъ нѣкого, той трѣбва да знае, че върши това заради Бога. Щомъ е тъй,

трѣбва ли да очаква нѣщо отъ човѣка, а послѣ да се разочарова, да се отчайва? Любовта е актъ къмъ Бога, а не къмъ хората. Майката заради кого люби дѣтето си? За самото дѣте ли? — Не. Любовта на майката къмъ дѣтето е въ отношение право пропорционално на любовта ѝ къмъ мжжа. Колкото повече майката е любила мжжа си, толкова повече тя ще обича дѣтето си. Невъзможно е майка да обича дѣтето си, ако не е обичала мжжа си. Отъ такова дѣте нищо не може да се очаква. Щомъ дѣтето се роди и започне да расте и да се развива, любовта на майката къмъ мжжа е въ отношение обратно пропорционално на любовта къмъ дѣтето ѝ: колкото повече обича дѣтето си, толкова и любовта къмъ мжжа ѝ намалява. Значи, каквато е била първоначално любовта на майката къмъ мжжа, такава е любовта къмъ дѣтето ѝ. Тогава мжжътъ започва да чувствува, че жена му не го обича, както по-рано. Между мжжа и жената като че настава нѣкакво охлаждане. Такъвъ е законътъ на физическия свѣтъ. Така се проявява любовта въ време и пространство.

Този законъ дѣйствиува не само между мжже и жени, но още между слуги и господари, между приятели и т. н. Слѣдователно, всѣки обектъ може да отвлѣче вниманието на човѣка отъ прѣкото му прѣдназначение. Често майката дава повече любовъ на сина, отколкото на мжжа си. Тя повече уповава на сина си, отколкото на мжжа си. Обаче, случават се и обратното: майката обича повече мж-

жа си, отколкото сина си. Когато мъжът види, че жена му обича повече сина, въподсъзнанието му се заражда огорчение, вслѣдствие на което синът не може да живѣе дълго време и умира. Значи, той нѣма условия да остане въ този домъ. Слѣдъ смъртта на сина, любовта на майката се прѣхвърля върху мъжа. Ако пъкъ мъжът обича дъщерята повече отъ жена си, въ послѣдната може да се породи тѣга, огорчение, вслѣдствие на което дъщерята умира. Колко майки и бащи сж уморили синоветѣ и дъщеритѣ си по силата на този законъ!

За да се разрѣши този въпросъ, за да се избегнатъ тия нещастия, отъ съврѣменнитѣ хора се изисква самообладание и благородство. Благородството изисква отъ човѣка да се радва, когато види двама души да се обичатъ. Когато двѣ приятелки се обичатъ, тѣ трѣбва да бждатъ внимателни, да не се натъкнатъ на този законъ. Какъ ще се натъкнатъ? Случава се, че едната отъ тѣхъ обикне друга нѣкоя. Тогава първата приятелка се чувствува изоставена, самотна, иска да бѣга, да се махне отъ свѣта. Въ случая и отъ двѣтѣ се изисква благородство, да приематъ третата между тѣхъ свободно, съ широта на сърцето, безъ да накърнятъ съ нѣщо чувствата си. Въ сжщностъ така ли става? Обикновено новодошлата се държи надмѣнно, съ съзнание за себе си и даже заявява прѣдъ приятелката си: Азъ знаехъ, че първата ти приятелка ще страда, ще се почувствува изоставена. Съ това тя иска да каже, че могла

да пророкува, какво става въ душата на другата. Ако, наистина, умѣе да прѣдсказва, значи, тя разполага съ една отъ зисшитѣ науки. Нейното пророчество мяза на пророчеството на единъ ходжа, когото жена му направила пророкъ. Той прѣдсказвалъ това — онова, но щомъ го запитвали за крайния резултатъ въ живота на нѣкой човѣкъ, той нишо не могълъ да каже. Не, човѣкъ може да пада, да става, но важно е, какъ ще свърши живота си. Ако нѣкой може това да прѣдскаже, туй е наука. Споредъ вжтрѣшната наука за числата, въ края на краищата, всѣки човѣкъ ще свърши живота си добръ. Той може да мине прѣзъ много перипетии, но най-послѣ ще свърши добръ. Всички разногласия, които се срѣщатъ между ученицитѣ на единъ класъ, или между членовѣтъ на сѣмейството или обществото, се дължатъ на неразбиране на великитѣ Божии закони.

Първиятъ законъ: Когато видишъ, че Божията Любовь се проявява нѣкъждѣ, зарадвай се въ душата си! Щомъ се зарадвашъ, Богъ и тебе ще благослови. Въ това отношение и млади, и стари не спазватъ този законъ, вслѣдствие на което не могатъ да бждатъ щастливи. Веднѣжъ човѣкъ дошълъ на земята, той има отношение къмъ съзнанието на всички хора. Слѣдователно, той трѣбва за мигъ поне да влѣзе въ връзка съ съзнанието на всички хора. Ако човѣкъ успѣе да направи съзнателно връзка съ цѣлото човѣчество, той ще бжде свободенъ да замине за онзи свѣтъ, когато пожелае. За такъвъ чо-

вѣкъ казваме, че е завършилъ своята еволюция. За онзи пъкъ, който не е направилъ съзнателно тази връзка, казваме, че той има да работи много на земята, да заминава за онзи свѣтъ и пакъ да дохожда, докато най-послѣ завърши своята еволюция. Докато хората сж на земята, тѣ не могатъ да се примирятъ, понеже живѣятъ въ врѣме и пространство. Всѣки човѣкъ иска особени условия, особена обстановка, много мѣсто, да се разшири, никой да не го стѣснява. Обаче, когато хората влѣзатъ въ духовния свѣтъ, като души, тамъ могатъ да се събератъ всички на едно мѣсто, голѣмо като лѣшникъ. И въ лѣшника даже ще имъ бжде широко. Душата има това прѣимущество, че маже да става малка, почти невидима, а сжщеврѣменно може да стане голѣма, като вселената. Когато душата се материализира, тя се изявява на земята въ нѣкаква малка форма. Изкуството седи въ това, докато човѣкъ е на земята, въ тази малка форма, да влѣзе въ връзка съ душитѣ на другитѣ хора.

Казвамъ: силенъ човѣкъ е онзи, който има връзка съ душитѣ на другитѣ хора, като съ негови ближни. Душата на човѣка е вашиятъ ближень. Колкото е по-голѣмъ броя на душитѣ, съ които сте свързани, толкова съзнанието ви е по-неуязвимо, а паметята — по-силна. Успѣхътъ на човѣка зависи отъ броя на душитѣ, съ които е свързанъ. Когато музикантътъ свири, неговиятъ успѣхъ зависи отъ публиката, която го слуша. Колкото повече любители на музиката има срѣдъ

публиката, толкова повече и музикантът ще се вдъхнови. Ако публиката не разбира от музика, тя може да попрѣчи даже на музиканта. Имало е случаи, когато нѣкой музикантъ и пѣвецъ се е съвършено провалялъ на сцената, благодарение на публиката която не го разбирала, и по този начинъ не е могла да го вдъхнови. Освѣнъ това, който свири или пѣе, било прѣдъ публика, или прѣдъ единъ човѣкъ само, той трѣбва да бжде обичанъ отъ тѣхъ. Въ любовта е съсредоточено съзнанието на всички разумни сжщества, които взиматъ участие въ живота на човѣка и му помагатъ. Достатъчно е една душа да ви обича, за да бждете подкрѣпени въ мжчнотиитѣ на вашия животъ. Прѣдставете си тогава, какво може да стане отъ човѣка, ако не една душа, а безброй души насочатъ любовта си къмъ него! Такъвъ човѣкъ може да стане и музикантъ, и пѣвецъ, и поетъ, и художникъ, и ученъ. Какво пожелаете, може да стане. Велика сила е любовта!

Нѣкой казва: Азъ залюбихъ еди-кого си. Да, този човѣкъ е залюбилъ една душа, но иска да я ограничи. Любовта не се ограничава. Когато нѣкой иска да ограничи любовта, той ще се намѣри въ голѣмо противорѣчие съ себе си. Това противорѣчие пѣкъ ще прѣдизвика мракъ, тъмнина въ съзнанието му. Любовта не може да се ограничи, понеже не произтича отъ едно сжщество. Тя е колективна проява на всички разумни сжщества, които сж завършили своето развитие и сж станали едно съ Бога. Любовта на едного е

колективната любов на всички тия същества. Ако любовта на едного не е проява на колективната любов на всички разумни същества, тя не е любов.

И тъй, любовта е проява на любовта на всички същества, които сж завършили своето развитие и които сж дали път на Божественото въ себе си. Вашата любов е тяхна любов; вашата радост е тяхна радост. И обратно: тяхната любов е ваша любов; тяхната радост е ваша радост. Ще кажете, че не разбирате тази любов. Ако не разбирате тази любов, това ни най-малко не значи, че вие не трѣбва да обичате. Ще обичате, колкото и както можете. Ако дамъ нѣкому единъ чувалъ, тежъкъ сто кгр., да го прѣнесе отъ едно мѣсто на друго, това не значи, че той трѣбва да го прѣнесе изведнѣжъ. Ако е силенъ, той ще го тури на гърба си и изведнѣжъ ще го прѣнесе. Ако е слабъ, ще развърже чувала, ще извади отъ него десетъ килограма, послѣ още десетъ килограма и ще го прѣнесе на нѣколко пжти. Тѣй щото, да разберете нѣщо, това още не значи, че всичко изведнѣжъ ще разберете, но постепенно: днесъ малко, утрѣ малко и т. н. По сщия начинъ, когато човѣкъ е много гладенъ, той започва да трепери отъ гладъ, иска изведнѣжъ да се нахрани. Не, той трѣбва да яде малко, но по-често. Любовта на човѣка постоянно се изпитва, за да види той самъ, колко любов има въ сърцето си.

Питамъ: майката какъ изпитва дѣтето си? Тя знае, запримѣръ, че дѣтето ѝ обича баница. Направи хубава баница и му слага

да яде. Въ момента, когато дѣтето се готви да яде, майката взима чинията съ баницата и я слага прѣдъ току-що дошлото негово другарче. Сега майката наблюдава, какво ще прави дѣтето ѝ. Ако то се зарадва отъ постжпката на майка си, стане отъ стола и отиде да я цѣлуне, това показва, че то има любовь. Обаче, ако се намръщи и започне да плаче, то нѣма любовь. По сжщия начинъ и Богъ изпитва хората. Майката нѣма да лиши дѣтето си отъ баница, но изпитва ума, сърцето му. Тя ще му даде по-хубава баница, по-голъмо парче, но дѣтето трѣбва да прояви любовьта си, както къмъ нея, така и къмъ ближнитѣ. Дѣтето трѣбва да вѣрва въ майка си, да знае, че тя е постжпила умно. Може би, това парче баница не е приготвено за него. Неговото парче го чака. Човѣкъ трѣбва да има търпѣние, да чака своя дѣлъ, да чака да го поканятъ на мѣстото, опрѣдѣлено за него. Въ едно сѣмейство поканватъ 12 души на обѣдъ. Домакинята турила на масата 12 прибора, като е опрѣдѣлила, кой дѣ да седне. Дохожда единъ отъ поканенитѣ и, безъ да чака покана, сѣда на първо мѣсто. Влиза домакинтѣ, вижда, че този гостъ заелъ първото мѣсто, и остава недоволенъ. Послѣ казва на жена си: Втори пжтъ ще внимавашь, да не ставатъ такива работи. Другъ гостъ бѣше прѣдвиденъ за това мѣсто. Тѣй щото, човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, да не внася въ съзнанието на другитѣ хора мисли, които създаватъ огорчения, пертурбации.

Сега, азъ искамъ да оставя въ ума ви слѣдната мисль: не мислете за човѣка невѣрни нѣща! Нѣкой казва: Този човѣкъ нарочно постъпи спрѣмо мене така, за да ме огорчи. Не говорете нѣща, въ които не сте убѣдени. Човѣкъ трѣбва да се стреми да бжде абсолютно правдивъ. Отъ това зависи неговото правилно развитие. Кривитѣ мисли прѣдставятъ тъмни тѣла, които засѣнчватъ съзнанието му, вслѣдствие на което чувствата и мислитѣ на човѣка не вървятъ правилно. Щомъ мислитѣ и чувствата на човѣка не се развиватъ правилно, това се отразява и върху неговото здраве. Съврѣменнитѣ хора трѣбва да работятъ, именно, въ това направление. Тѣ не могатъ да постигнатъ това нѣщо изведнѣжъ, но постепенно. Каквото помисли, почувствува или направи, човѣкъ трѣбва да се запита въ себе си: правъ ли съмъ, или не? Ако си отговори положително, нека даде мѣсто на тѣзи мисли и чувства въ себе си; ако си отговори отрицателно, нека работи върху себе си, да се освободи отъ тѣхъ.

И тъй, като говоря по този начинъ, вие ще кажете, като Давида: „Тежко е оржжието, което Саулъ ми даде. Азъ ще взема старото си оржжие, тоягата, съ която досега съмъ се бранилъ.“ Той взе старото си оржжие, което му прилягаше. Сега и на васъ казвамъ: ако старото не ви прѣчи и можете да се ползвате отъ него, дрѣжете го, не го събаряйте. Обаче, ако сте недоволни отъ старото, разрушете го, хвърлете настрана старитѣ греди, замѣстете ги съ нови и започнете да градите. Всѣки

трѣбва да постави здрава основа на своя животъ, защото този градежъ не е само за сегашния животъ, но за вѣчността. Щомъ новото се съгради, старото само по себе си ще рухне.

Питамъ: прогресивна ли е думата любовъ? Когато произнасяте думата любовъ, вие трѣбва да разбирате нейнитѣ вибрации. Когато произнасяте думата любовъ, вие трѣбва да изпитвате свещенъ трепетъ въ себе си. Ако поетътъ произнесе думата любовъ, той трѣбва да я произнесе така, че всѣки да я почувствува. Всѣка дума, правилно произнесена, е ключъ, съ който може да се отварятъ желѣзни врати. Ако отидете при нѣкой скъперникъ банкеръ и произнесете правилно думата милосърдие, той трѣбва веднага да отвори касата си. Опитвали ли сте се да произнесете думата „любовъ“ така, че да видите нейното въздѣйствие върху себе си? Произнесете думата любовъ въ гнѣвно състояние и вижте, какво дѣйствие ще укаже върху васъ. Ако гнѣвътъ ви прѣмине, и вие се почувствувате спокойни, разположени, значи, правилно сте я произнесли. Духовниятъ животъ не търпи никакъвъ фалшъ, никаква неискреностъ. Когато човѣкъ говори, всѣка изказана дума отъ него трѣбва да е въ съгласие съ смисъла, съ съдържанието и съ интонацията. Нѣма ли това единство между думитѣ и начина, по който тѣ се изказватъ, ще се яви голѣмъ дисонансъ, какъвто съществува и въ пѣнието. Когато между думитѣ и тоноветѣ на една пѣсенъ има съгласие, тя е напълно хармонич-

на. Иначе, ако това съгласие не съществува, въ пѣсенъта ще има дисонанси. Какво ще кажете за нѣкои отъ българскитѣ пѣсни: „Заплакала е гората“, „Стоянь, мами, думаше“, „Докога, мамо, по гурбетъ ще ходя“, „Хайде ме, мамо, ожени, млада булчица да имамъ“. Питамъ: права ли е тази идея, че майката трѣбва да жени сина си? Синътъ самъ не може ли да се ожени? Това е идея, вложена отъ самия поетъ, който съчинилъ пѣсенъта. Той искалъ да ожени сина, че кара майката да го жени.

Когато изучавате българскитѣ пѣсни, ще забѣлѣжите, че тѣ сж монотонни. Въ хороваднитѣ пѣсни има нѣщо живо. Когато поетътъ описва нѣщо, трѣбва да го опише вѣрно и по форма, и по съдържание. Тагоре, за примѣръ, е силенъ по това, че има вжтрѣшно разбиране на нѣщата. Той се обръща къмъ невидимото, влиза въ разговоръ съ него. Послѣ, той говори за Бога, а това развива въ човѣка извѣстна мекота. Защо? — Защото прѣдметътъ, който той люби, отговаря на неговата любовъ. Човѣкъ не може да люби едно говедо; той не може да люби единъ камъкъ. Може ли камъкътъ да отговори на човѣшката любовъ? Любовта се опрѣдѣля отъ съзнанието на любещата душа. Ако ти любишъ една душа, а тя не съзнава, това не е любовъ. Любовта е свещенъ актъ. Ако ти обичашъ нѣкого и се запитвашъ, дали го обичашъ, това не е любовъ. Любовта не може да има двѣ лица. Тя е отношение между двѣ души, което не се е зародило днесъ

Любовта, която днесъ се проявява между двѣ души, е резултатъ на отношения, които сж сжществували въ продължение на нѣколко живота. Когато нѣкой казва, че любовта сега се е проявила въ него, той не говори право. Тази любовъ се е приготвявала отъ двѣтри хиляди години насамъ, а днесъ само се е проявила. Тѣй щото, когато срещнешъ човѣкъ, на когото любовта се е приготвявала отъ двѣ хиляди години насамъ, ти ще гледашъ на нея, като на свещенъ актъ въ живота. При това, нѣкой казва: Нищо не струва любовта на този човѣкъ. Какво искате вие? Тя не може да изникне като гжба отъ земята. Щомъ тази любовъ сжществува двѣ хиляди години вече, тя може да сжществува хиляди години още, да образува голѣмо море, въ което ти ще искашъ да плавашъ съ своята лодка. Въпросъ е, дали тогава ще те пуснатъ, въ това море. Когато Христось произнасяше думата любовъ, тогавашнитѣ равини се смѣха, тѣ не бѣха готови за тази любовъ. Затова Христось каза, че ще излови всички ония риби отъ морето, които не могатъ да живѣятъ въ тази вода. Човѣкътъ на безлюбието не може да живѣе въ любовта — нищо повече!

Нѣкой казва: Богъ е създалъ свѣта за забавление. Не, свѣтътъ, въ който Богъ живѣе, не може да бжде за забавление. Когато Богъ създалъ свѣта, Той е носилъ човѣка въ ума си, въ сърцето си, въ душата си и въ духа си. Щомъ е така, човѣкъ трѣбва да гледа на създаването на свѣта като на свещенъ

актъ и да е готовъ на всѣкакви жертви заради своя Създателъ. При това положение сж изключени всички съмнѣния и противорѣчия въ живота на човѣка. Ако Богъ не е носилъ човѣка въ ума си, той не би дошълъ въ свѣта. Слѣдователно, нашето сжществуване е доказателство за сжществуването на Бога. Богъ казва: „Понеже си ме забравилъ, и азъ те забравихъ.“ Ако съгрѣшимъ на физическия свѣтъ, отписватъ ни оттамъ; ако съгрѣшимъ на астралния свѣтъ, отписватъ ни оттамъ; и най-послѣ, ако съгрѣшимъ на умствения свѣтъ, пакъ ни отписватъ. Щомъ ни нѣма въ физическия, въ астралния и въ умствения свѣтъ, остава ни само причинния свѣтъ, дѣто ние сами заличаваме своето сжществуване. Хората сами се отказватъ отъ своитѣ мисли, чувства и постѣпки, искатъ отъ Бога друга форма, искатъ Той да изяви любовта си къмъ тѣхъ по другъ начинъ. Така тѣ се отказватъ отъ резултатитѣ на милионитѣ години. Вие мязате на нѣкой писателъ, който написалъ сто тома, и единъ день се отказва отъ тѣхъ, не иска да ги признае. Той казва: Азъ искамъ да започна отново да работя.

Казвамъ: вие трѣбва да държите въ ума си положителни мисли, да не отричате онова, което досега сте направили, но да продължавате всѣки день да прибавяте по малко нѣщо къмъ направеното. Мнозина се запитватъ, дали сж на правъ пѣтъ. Едно е важно за васъ: когато свѣтътъ се е създавалъ, дали сте били въ ума, въ сърцето, въ душата и въ духа на Бога. Щомъ си отговорите положи-

телно, щомъ прѣведете тия положения въ тѣх-ния дълбокъ вжтрѣшенъ смисълъ, вие ще намѣрите мѣстото, до което сте стигнали, ще видите прогреса, който сте направили. Да се отречете отъ това, което досега сте постигнали, значи да привлѣчете смъртта. Казватъ нѣкои, че хората ги прѣслѣдватъ, че искатъ да ги убиятъ и т. н. — Това е невъзможно. Защо? — Ако ти си първата халка отъ една верига, а другитѣ хора сж останалитѣ халки отъ сжщата верига, невъзможно е първата халка да се прѣмахне. Първата халка показва посоката, по която трѣбва да се движатъ и останалитѣ. Ако се махне първата, и другитѣ ще отидатъ слѣдъ нея. Докато първата е на мѣстото си, и другитѣ ще вървятъ слѣдъ нея. Възможно ли е да си играете съ това, което Богъ е създалъ? Всички хора сж свързани единъ съ другъ. Ако единъ отива нагорѣ, и другитѣ ще вървятъ нагорѣ. Божието благо се дава еднакво на всички. Важно е слънцето да изгрѣва, а за кого изгрѣва, не е важно. Трѣбва ли да питамъ, за мене ли изгрѣва слънцето? Ако слънцето изгрѣва за мене, ще се радвамъ; ако не изгрѣва за мене, пакъ ще се радвамъ. Щомъ слънцето изгрѣва, обърни погледа си нагорѣ и кажи: Господи, благодаря, че има праведни хора въ свѣта, за които слънцето изгрѣва. Щомъ за тѣхъ изгрѣва, и азъ ще се грѣя на него. Обаче, правата мисълъ е, че слънцето изгрѣва за всички. Още по-вѣрно е, че слънцето върши волята Божия.

Сега, като говоря по този начинъ, азъ не искамъ да се спъвате отъ думитѣ ми, да мислите, че нѣмате достатъчно опитности, или че не познавате Бога. Докато човѣкъ живѣе, въ него постоянно ставатъ промѣни, той постоянно расте и се развива. Докато слънцето грѣе, въ съзнанието на човѣка постоянно ставатъ промѣни, той постоянно расте и се развива. Щомъ сте рѣшили да слѣдвате пѣтя къмъ Бога, и възгледитѣ ви за живота трѣбва да се исправятъ. Вие трѣбва да увеличите вѣрата си, да развиете милосърдието си, да имате довѣрие къмъ хората. Нѣкой казва: Азъ имамъ довѣрие къмъ хората. Колцина отъ васъ биха приели въ дома си единъ бѣденъ, подозрителенъ човѣкъ? Ако го приемете, ще го слѣдите, да не открадне нѣщо. Прѣди още да е дошълъ този човѣкъ въ вашия домъ, вие трѣбва въ съзнанието си да провѣрите, какъвъ е той. Ако е добъръ, честенъ човѣкъ, въ съзнанието ви ще се яви слаба, приятна свѣтлина, която постепенно ще се увеличава, като че нѣкой човѣкъ слиза отъ планината съ свѣщъ. Нѣма да мине много врѣме, и вие ще чуете, че нѣкой хлопа на вратата ви. Единъ гласъ отвѣтрѣ ще ви каже, че този, който хлопа на вратата, е онази свѣщъ, онази свѣтлина, която прѣди малко се яви въ съзнанието ви. Обаче, и да прѣживѣе такава нѣщо, човѣкъ лесно забравя, и като се натъкне на подобенъ случай, той, или нѣма да приеме бѣдния човѣкъ дома си, или, ако го приеме, ще го слѣди, ще се съмнява въ него да не го обере. Тѣй що

то, всѣко чисто съзнание, което се приближава къмъ насъ, внася въ съзнанието ни малка свѣтлинка. Ако влѣземъ въ съприкосновение съ Божественото съзнание, ние чувствуваме радостъ въ душата си и подемъ въ духа си.

И тъй, когато човѣкъ произнася думата любовъ, отъ състоянието му ще зависи, какъвъ ефектъ тя ще произведе. Гладниятъ ще я произнесе по единъ начинъ; ситиятъ — по другъ начинъ. Много хора днесъ се стѣсняватъ да произнесатъ думата любовъ. Защо? — Понеже тази дума за тѣхъ има двоякъ смисълъ. Затова, казвамъ: когато човѣкъ иска да произнесе една дума, той трѣбва да се освободи отъ нейното двояко значение. За да избегне двойния образъ на тази дума, той трѣбва да я замѣсти съ друга, подобна на нея. Слѣдователно, всѣка дума, която произнасяте, трѣбва да има чистъ образъ. Запримѣрь, думитѣ милосърдие, вѣра, надежда, обичъ сж чисти, понеже нѣматъ двоякъ смисълъ. Чиститѣ думи правятъ човѣка младъ, силенъ, здравъ, а лошитѣ, нечиститѣ думи създаватъ цѣлъ хаосъ въ него. Всѣка дума трѣбва да отговаря на своя вжтрѣшенъ смисълъ. Който проповѣдва учението на любовта, той трѣбва да носи нейния свещенъ огънь въ сърцето, въ ума, въ душата и въ духа си. Само този човѣкъ може да говори за любовта и да люби. Само на този човѣкъ думитѣ иматъ смисълъ. Всѣки може да провѣри тази истина. Достатъчно е човѣкъ да възприеме минимална часть отъ любовта, за да почув-

ствува радостъ въ душата си и подемъ въ духа си.

Любовта е онази велика, мощна сила въ свѣта, която е въ състояние да се справи съ всички мжчноти, противорѣчия и разочарования въ живота на човѣка.

*

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

10. Лекция отъ Учителя, дн
24 ноември, 1926 г. София.

*

ГОВОРЪ И ПЪНИЕ.

Въренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!

Размишление.

Четоха се свободнитѣ теми.

За слѣдния пжть пишете върху темата:
„Горение безъ димъ.“

Упражнение: ржцѣтѣ прѣдъ гърдитѣ
съ свити юмруци; ржцѣтѣ нагорѣ, настрана
и разтваряне на юмруцитѣ. Това упражнение
се прави нѣколко пжти, като при послѣдното
поставяне ржцѣтѣ настрана съ разтворени
юмруци, се прави „трепение съ китката“ (са-
мо китката се движи ускорително).

Изпѣйте упражненията „Тжги, скърби,
вдигай, слагай“ и „Мисли, право мисли!“

Пѣнието и говорѣтъ прѣдставятъ голѣ-
мо изкуство. Тѣ се даватъ даромъ, но не се
налагатъ. Изобщо, за характера на човѣка се
сжди по степенъта на неговата музикалность:
колкото е по-музикаленъ човѣкъ, толкова и
характерътъ му е по-издържанъ; колкото е
по-малко музикаленъ, толкова и характерътъ
му е по-неиздържанъ. Да бжде човѣкъ музи-
каленъ, това не значи да знае да свири и да
пѣе, но да има дълбокъ вжтрѣшенъ усѣтъ
къмъ музиката. Когато съврѣменнитѣ хора
дойдатъ до опрѣдѣлена възраст, тѣ казватъ:
Ние сме възрастни вече, нека младитѣ пѣятъ.
И наистина, въ България пѣятъ само млади-

тѣ, докато не сж женени. Щомъ се оженятъ, тѣ прѣставатъ да пѣятъ. Ще срещнете и възрастни да пѣятъ и да свирятъ, но само тогава, когато пѣнието, свиренето е занаятъ за тѣхъ, съ който изкарватъ прѣхраната си. Щомъ забогатѣятъ, и тѣ прѣставатъ да пѣятъ и да свирятъ.

Казвамъ: когато пѣнието и свиренето станатъ еднообразни, ние се намираме прѣдъ механически процеси. Музиката трѣбва да бжде жива, разнообразна. Опитайте се да изпѣете пѣсенъта „Любовь ме озари.“ Когато нѣкой музикантъ твори, създава, той винаги изразява нѣщо колективно. Той самъ нищо не може да направи. Хиляди сжщества, хиляди духове взиматъ участие въ неговото творение. Когато ангелитѣ пѣятъ, и хората могатъ да пѣятъ; щомъ ангелитѣ млъкнатъ, и хората прѣставатъ да пѣятъ. Когато човѣкъ пѣе отъ душа, съ духъ, въ него се явяватъ избликъ на чувства, които прѣдизвикватъ разширение на сърцето, а въ ума повече мисль, повече сила. Питамъ: каква мелодия ще дадете на думитѣ „любовь ме озари“? Ако дамъ като задача на класа да намѣрите съотвѣтна мелодия на тия думи, какво ще направите?

Музиката внася въ душата на човѣка разширение, въ духа — сила и мощь, въ сърцето — мекота и топлина, а въ ума — свѣтлина и свобода. Говорѣтъ на музикалния човѣкъ е мекъ, приятенъ. За такъвъ човѣкъ казватъ, че говорѣтъ му е задушевенъ, топль. Който иска да придобие това качество, той трѣбва да обича музиката. Който не обича музиката

той не може да говори правилно, музикално. Когато човѣкъ носи въ себе си Божествената Любовь, той говори музикално и пѣе хармонично, правилно. Той никога не мисли за смъртта, за противорѣчията въ живота. За него съществува само една идея: животъ и безсмъртие! Който пѣе и свири отъ любовь, той се намира въ общество на музикални хора, които го вдъхновяватъ. Ако човѣкъ пѣе безъ любовь, той остава самъ, не може да привлѣче музикални хора около себе си. Щомъ не е обиколенъ отъ срѣда на музикални хора, той не може да се вдъхнови. Пѣние безъ вдъхновение е механическо дѣйствиe. Всички трѣбва да работите, да развивате въ себе си музикалното чувство. У едни отъ васъ не е развито врѣмето, у други — паметта, у трети — разсудливостта, у четвърти — милосърдието и т. н. Изобщо, всички трѣбва да работите съзнателно върху себе си, да развивате това, което ви липсва. Музиката е почивка за човѣка. Когато се уморите, попѣйте малко, да си починете, и слѣдъ това продължете работата си. Правилното пѣние подразбира изразително пѣние. Кой тонове отговарятъ на думата любовь?

Мнозина отъ васъ могатъ да напишатъ мелодия на даденитѣ думи, но се боятъ отъ критика. Едно трѣбва да имате прѣдъ видъ: хубавитѣ работи не ставатъ лесно. Много условия се изискватъ, за да се създаде една хубава работа. Истинското пѣние включва живостъ, подвижностъ въ гласа. Въ мелодията на пѣсенята „любовъ ме озари,“ трѣбва да

има нѣщо, което грѣе, което съживява човѣка. Значи, мелодията всѣкога трѣбва да отговаря на думитѣ. Казва се: любовъ ме озари, душа ми разшири. Коя сила внася разширение? — Топлината внася разширение на тѣлата. „Духътъ ми укрѣпи.“ Коя сила укрѣпва духа? — Мисълта. По-нататъкъ е казано: „И благостъ въ менъ всели.“ Питамъ: може ли благостта да се всели? Споредъ мене, благостта не може да се вселява. Това е поетически изразъ. Само разумното може да се всели въ човѣка. Само живитѣ нѣща се вселяватъ. Слѣдователно, ако разглеждаме благостта като мъртво нѣщо, тя не може да се всели; ако я разглеждаме като живо нѣщо, тя може да се всели. За да бжде благостта жива, ние трѣбва да си прѣдставимъ, че задъ нея седи нѣкое разумно същество, което я носи. Щомъ благостта оживѣе, тя може да се всели въ човѣка, тя може да закрѣпи духа му. Ето защо, и поетическитѣ изрази трѣбва да се прѣработятъ, да станатъ живи. Думитѣ „любовъ ме озари“ прѣдставятъ кости, скелетъ на нѣщо, което трѣбва да се облѣче въ мускули. Слѣдъ това вече духътъ и животътъ могатъ да дойдатъ, да оживятъ, да одухотворятъ и самитѣ думи. Това може да направи само онзи поетъ, който истински разбира нѣщата. Засега пѣсенята не върви, понеже още не се е явилъ този поетъ. Въ дадения случай, нека всѣки отъ васъ направи опитъ, да даде мелодия на пѣсенята и отъ всичкитѣ образци ще извадимъ най-хубавото да създадемъ една хубава пѣсенъ.

Питамъ: въ какво седи красотата, хубостта на човѣка? — Въ неговото лице. Лицето пъкъ е изразъ на човѣшкия умъ. Клѣткитѣ, отъ които е направено човѣшкото лице, се отличаватъ съ голѣма чувствителностъ. Благодарение на тази чувствителностъ, тѣ могатъ да прѣдаватъ изразъ на лицето. Всичко, което сърцето прѣживява, се отразява на лицето. Милосърдие, кротостъ, въздържание, благостъ, сила — всички тия сложни съединения, се отпечатватъ върху лицето на човѣка. Дѣ е сърцето на човѣка? На лицето ли? Дѣ е умътъ му? — На челото специално. Широчината на носа пъкъ специално изразява сърцето. Отъ тази широчина се опрѣдѣля и дишането на човѣка. Ябълкитѣ на лицето сж въ връзка съ стомаха. Когато ябълкитѣ сж много изпжкнали, стомахътъ на човѣка се намира въ неестествено състояние. Човѣкъ трѣбва да се наблюдава, да изучава лицето си и при всѣко мръдване на мускулитѣ, да прави научни изводи. Мускулитѣ трѣбва да бждатъ пластични. Очитѣ, напримѣръ, не трѣбва да бждатъ нито много хлѣтнаги навжтрѣ, нито много изпжкнали. Когато очитѣ изпжкватъ навънъ, това се дължи на утайки, които се набиратъ около тѣхъ. Човѣкъ трѣбва да слѣди за очитѣ си, да бждатъ въ нормално състояние.

Мислитѣ, чувствата и волята на човѣка указватъ влияние върху всички органи на тѣлото му. Като знае това, той трѣбва да бжде внимателенъ, да води чистъ животъ за да не накърни правилността на своитѣ

органи. Когато органитѣ сж били създадени, тѣ сж имали правилни форми, подчинявали сж се на извѣстни закони. За създаването на тия органи сж взели участие редѣ разумни сжщества, които сж работили въ различни области. Запримѣръ, стомахътъ е направенъ отъ едни разумни сжщества и въ специална областъ; дробоветѣ — отъ други разумни сжщества и въ друга областъ; мозъкътъ — отъ трети разумни сжщества — въ трета областъ и т. н. Всички органи сж създадени отъ разумни сжщества и по разуменъ начинъ. Човѣкъ е поставенъ въ тѣлото си, като ученикъ, да учи. Човѣкъ сега учи, какъ да контролира мозъка, дробоветѣ и стомаха си. Докато се научи да ги управлява, той ще прѣживѣе редѣ катастрофи, редѣ катаклизми. Тия катастрофи хората наричатъ смъртъ. Нѣкой прѣживѣе една катастрофа, и всички казватъ: Умрѣ този човѣкъ! Какво подразбира смъртъта? Смъртъта не е нищо друго, освѣнъ експлозия на единъ отъ главнитѣ органи въ човѣка. Тогава хората казватъ: Еди-кой си умрѣ, замина за онзи свѣтъ. Да, машината на този човѣкъ се развали, а машинистътъ замина, отиде да търси майстори, да ремонтиратъ машината му, да започне отново да функционира.

Казвамъ: пѣние има и на този, и на онзи свѣтъ, само че на онзи свѣтъ ще пѣете по особенъ начинъ. Нѣкои мислятъ, че като взематъ перото въ ржка, съ единъ замахъ ще напишатъ пѣсенъта. Не, работитѣ не ставатъ така лесно. Ако нѣщата можеха лесно

да ставатъ, пръвъ Христосъ би оправиль свѣта. Той щѣше да каже една дума, и свѣтътъ моментално щѣше да се оправи. Защо свѣтътъ не се изправи изведнѣжъ. не е ваша работа. Ако искате да разрѣшите този въпросъ, вие сами ще се спънете. Вашата задача е да оправите себе си. Всѣки самъ трѣбва да си каже: Азъ трѣбва да стана музикантъ; азъ трѣбва да обичамъ; азъ трѣбва да мисля право! Когато постигнете това нѣщо, вие ще придобиете всичко, което желаете. Щомъ разберете правилно нѣщата, вие ще можете да ги прѣдадете и на другитѣ. Това показва, че всѣки човѣкъ е свободенъ да възприеме, или да отхвърли Божественото. Щомъ го приеме веднѣжъ, той не трѣбва вече да се отдавача отъ него.

Съврѣменнитѣ хора се движатъ между двѣ крайности: ту съзнанието имъ потъмнява, и тѣ се скриватъ въ себе си, ту се разсвѣтлява, и тѣ излизатъ навънъ. Има извѣстенъ родъ охлюви, които нѣкога сж излѣзли отъ черупката си, безъ да сж били готови за външнитѣ условия, и сега страдатъ, не могатъ да се върнатъ назадъ. Тогава и на васъ казвамъ: дръжте черупката си, докато не измѣните формата си, докато не се пригодите на външната срѣда. На сжщото основание и възгледитѣ ви трѣбва да иматъ такива форми, които да ви помагатъ. Слѣдователно, всѣко нѣщо, което ви занимава, трѣбва да има прѣко отношение къмъ васъ, да ви помага въ пжтя, въ който вървите. Ако мислитѣ и чувствата не ви помагатъ, защо ви сж тѣ? Ако

музиката, науката не ви помагатъ, защо ви сж тѣ? Ако добродѣтелитѣ не ви помагатъ, защо ви сж тѣ? Всѣко нѣщо трѣбва да е на мѣстото си, да принесе извѣстна полза. Съврѣменнитѣ хора гледатъ повече на външната страна на живота, кой какво има, какво положение заема, а съ това спѣватъ развитието си.

На това основание Богъ държи съзнанието на много хора непробудено, да не би преждеврѣменно да се пробудятъ и да станатъ нещастни. Нѣма по-голъмо благо и щастие за човѣка отъ това, да се пробуди съзнанието му. Обаче, ако съзнанието на човѣка се пробуди преждеврѣменно, когато не е готовъ за това, то е равносилно на положението на човѣкъ съ боленъ стомахъ. Ако поканятъ такъвъ човѣкъ на угощение, той не може да вкуси отъ нищо, защото стомахътъ му е разваленъ. Той погледне къмъ това ядене, къмъ онова ядене и казва: Щастливи сж онѣзи хора, които могатъ да ядатъ. Ако вкарате единъ невѣжа въ една библиотека съ класически книги, какво ще се ползува отъ тѣхъ? — Нищо не се ползува. Той нито може да чете, нито може да разбира.

И тѣй, отъ васъ се изисква здрава, солидна мисълъ, както и здрави, устойчиви чувства. Ако човѣкъ не поддържа въ ума си такива мисли и въ сърцето си такива чувства, той ще изпадне въ тягостно състояние, ще се отекчи отъ живота си. Сжщо така, ако пѣте една пѣсенъ нѣколко пѣти наредъ, най-послѣ ще се отекчите. Това показва, че въ тази пѣсенъ липсва нѣщо живо, което, колкото по-

вече се пѣе пѣсенъта, толкова повече да я осмисля. Музикалниятъ човѣкъ самъ внася нѣщо ново, нѣщо живо въ пѣсенъта, която пѣе. Ето защо, каквато пѣсенъ и да пѣе, той не се отекчава. Пѣснитѣ сж резултатъ на чувствата въ човѣка. Болкитѣ, нуждитѣ, радоститѣ и скърбитѣ на хората сж създали пѣснитѣ. На това основание всѣки човѣкъ може да има своя пѣсенъ. Българскитѣ пѣсни иматъ два ясно очертани характера: едни отъ тѣхъ сж тѣжни, а други — хороводни. И въ еднитѣ, и въ другитѣ пѣсни липсва нѣщо въ музикално отношение. Истинскиятъ пѣвецъ трѣбва да влияе на сърцата на хората, да ги разчувствува. Нѣкой пѣе: „Заплакала е гората...“ Гората плаче, но хората не плачатъ. Понѣкога пѣвецътъ плаче, а хората не плачатъ. Когато пъкъ хората плачатъ, пѣвецътъ вече не пѣе. Има случаи, когато нѣкой говори, а хората, които го слушатъ, се смѣятъ. Всички около него се смѣятъ, само той не се смѣе. Другъ пъкъ говори и самъ се смѣе, а които го слушатъ, не се смѣятъ. Защо хората се смѣятъ? Онѣзи отъ васъ, които сж по-напреднали, нека отговорятъ на въпроса по какво се отличава напредналиятъ ученикъ.

Сега, като говоря за музиката, намирамъ, че малко хора сж истински музикални. Повечето започватъ съ техническата страна на музиката. Музиката има много страни, тя има сложенъ характеръ. Тѣй щото, техниката въ музиката е само едната ѝ страна. Ние се интересуваме отъ музиката главно отъ възпитателно гледище. Възпитателната страна на му-

зиката прѣдставя нейната научна страна. Койго има свободно врѣме, добръ е да се запознае съ теорията на музиката, да може да прѣвежда отъ една гама въ друга.

Когато влизате въ окултна школа, пазете се да не изпадате въ заблуждение, да мислите, че много знаете и разбирате. На това основание всѣки може да каже, че иска да бжде свободенъ, да се движи, дѣто иска, да мисли и чувствува, каквото иска, да прави, каквото иска и т. н. Да иска човѣкъ да прави, каквото му дойде на умъ, да бжде свободенъ, това е равносилно да мърда, да движи листата на Свещената книга. Казвамъ: никой нѣма право да мърда листата на Свещената книга! Какво ще стане съ тази книга, ако всѣки пожелае да движи листата ѝ? — Всичко напечатано върху листата ѝ ще се изтрие. Слѣдователно, когато и вие се приближавате единъ къмъ другъ, трѣбва да пазите свещено мълчание, да не се изтривате. Който изтрива Божественото въ другитѣ, ще го изтрие и въ себе си. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ е грубъ, а вие се заемате да му въздѣйствувате, да го исправите. Не се занимавайте съ другитѣ хора! Вие не сте изпратени на земята да исправяте хората. Да се занимавашъ съ работитѣ на другитѣ хора, това значи да изтривашъ ржбоветѣ по кората на дърветата. Богъ е опрѣдѣлилъ специални сщщества за тази работа. Остриягъ ржбъ е толкова якъ, че мжно може да се изтрие. Покажете единъ педагогъ, който е могълъ досега да отжли острия ржбъ въ характера на

нѣкое дѣте. Ако мислите, че ще намѣрите такъв педагогъ, лъжете се. Азъ виждамъ дѣца, които постоянно се движатъ около учителя си и всичко, каквото той имъ каже, изпълняватъ. Обаче, отдалечатъ ли се отъ учителя на една крачка само, започватъ да го подиграватъ, да му се смѣятъ. Значи, тѣ сж го излъгали. Сега и на васъ казвамъ: не мислете, че можете да ме залъгвате, че съмъ изгладилъ ржбоветѣ ви. Азъ самъ не искамъ да изгладя ржбоветѣ ви. Ако помисля, че мога да изгладя ржбоветѣ ви, азъ ще се самоизлъжа. Азъ оставямъ хората свободни. Мене ме интересуватъ хората цотолкова, доколкото иматъ отношения къмъ Бога. Вънъ отъ това, тѣ не ме интересуватъ. Слѣдователно, когато и вие се доближавате единъ до другъ, пазете извѣстно разстояние помежду си, да не се изтривате. Нѣкой се приближи до нѣкого и казва: Този човѣкъ е много остъръ, трѣбва да стоя далечъ отъ него. Да, не се приближавай до този ржбъ, заобиколи го, стой настрана, да не те убоде. Ако ти си жива книга, ще кротувашъ, докато господарьтъ дойде. Само той има право да отваря страницитѣ на тази книга.

Нѣкой се оплаква, че не го обичали, че еди-кой си билъ повече обичанъ. По какво познавате, че нѣкой човѣкъ е повече обичанъ отъ васъ? Ако имамъ двѣ шишета, едното съ вмѣстимостъ десетъ килограма, а другото — единъ килограмъ, и ги напълня съ вода, можете ли да кажете, че първото шише обичамъ повече? Нѣкой ще каже, че обичамъ

първото шише повече, понеже съмъ турилъ въ него повече вода. Питамъ: какво ще кажете тогава, ако въ шишето, което съдържа единъ килограмъ течность, туря първокачествена вода, а въ по-голъмото туря вода отъ второ качество? За прѣдпочитане е по-малко вода, но по-доброкачествена, отколкото повече вода, но второкачествена. Това показва, че шишето се цѣни по съдържанието си. Ако по-голъмото шише има по-добро съдържание, ще има по-голъма цѣна. Тѣй щото, когато казвате, че нѣкой човѣкъ е повече обичанъ, това значи, че съдържанието на този човѣкъ е по-цѣнно отъ съдържанието на останалитѣ. Кой човѣкъ може да бжде обичанъ? — Само онзи човѣкъ може да се обича, който никога не умира. Обичанъ е онзи, който никога не гладува и жадува. Обичанъ е онзи, който сиромашъ не става. Всѣки човѣкъ, който умира, който гладува и жадува, който е изложенъ на всички мъчности въ живота, не може да бжде обичанъ. Той е изпратенъ на земята да се изправи, за да бжде впоследствие обичанъ. За какво обичатъ пѣвецътъ? Пѣвецътъ е обичанъ не за своята красота, нито за своето богатство и знание, но за пѣнието. Гласътъ на пѣвеца е неговото съдържание. Пѣвецътъ може да е красивъ, може и да е грозенъ, важното е, какъвъ гласъ има. Ние се възхищаваме отъ добротата, отъ правата мисль на добрия човѣкъ, но не и отъ неговото лице. Доброто въ добрия човѣкъ се вижда въ неговитѣ очи. По отношение на добротата доброто сърце е по-важно отъ очитѣ.

По отношение на разумността, умът е по-важен от лицето.

И тъй, човешкото лице става толкова по-цѣнно, колкото по-добре изразява живота на сърцето и на ума. То е огледало, въ което се отразяват умът и сърцето на човѣка. Когато влѣзе въ невидимия свѣтъ, човѣкъ и тамъ носи лицето си. Много хора, като влизатъ въ невидимия свѣтъ, се объркватъ, поради голѣмото външно еднообразие. Човѣкъ трѣбва да има голѣмо прозрѣние, за да намѣри вътрѣшното разнообразие въ външното еднообразие. Ако въ невидимия свѣтъ търсите приятеля си, нѣма да го познаете изведнѣжъ. Голѣмо усилие, голѣмо прозрѣние се изисква отъ васъ, за да го познаете. Най-лесно ще го познаете по говора. Сега хората говорятъ за онзи свѣтъ, за нѣща далечъ отъ тѣхъ, които не ги ползватъ много, а най-важното за сегашния имъ животъ — музиката и пѣнието — оставятъ настрана. Азъ бихъ желалъ всички да пѣте и свирите по най-новитѣ правила на изкуството. Всички трѣбва да пѣте така, че въ пѣсенята ви да има чувство, мисълъ, да има свѣтлина и топлина. Една отъ задачите на ученика е да знае да пѣе. Ако не може да пѣе, той трѣбва да изучава пѣнието като пръвъ и необходимъ прѣдметъ въ школата. Който не знае да пѣе, той не може да бѣде ученикъ. За окултния ученикъ музиката е единъ отъ важнитѣ елементи, който му служи като броня, да го прѣдпазва отъ външитѣ и вътрѣшнитѣ неблагоприятни условия. Музиката

служи за равновѣсие, пази човѣка да не се увлича въ лошитѣ страни на живота. Музиката сжщеврѣменно закрѣпва човѣка. Дѣто и да ходи човѣкъ, щомъ пѣе, той се намира въ безопасностъ. Между музикалното чувство и разсждливостъта на човѣка има извѣстно съотношение. Колкото по-музикаленъ е човѣкъ, толкова и разсждителнитѣ му способности сж по-силно развити.

Значи, никой още не е намѣрилъ съотвѣтна мелодия на даденитѣ думи. Дѣто има любовъ, тамъ може да има и мелодия. Ако нѣма любовъ, и мелодия не може да се яви. Какво означава буквата М въ думата мелодия? Тя показва, че за да се роди нѣкаква мелодия, първо трѣбва да пожертвашъ нѣщо отъ себе си, да го посадишъ въ земята, да умре тамъ, и послѣ отново да изникне, да цѣвне, да върже плодъ и да узрѣе. Въ една душа може да има мелодия само тогава, когато тя е минала прѣзъ живота и е разбрала неговия смисълъ. Когато военниятъ отиде на бойното поле и се върне като побѣдителъ, той започва да пѣе и свири на мажорна гама. Ако военниятъ се върне побѣденъ, започва да пѣе и свири на миньорна гама. Побѣдителтъ пѣе и свири съ диези, защото е спечелилъ нѣщо; побѣдениятъ пѣе и свири съ бемоли, защото е изгубилъ нѣщо. Мажорната гама внася разширение въ човѣка, а миньорната — свиване. Ето защо, винаги трѣбва да става прѣливане, смѣна между мажорната и миньорната гама. Като знаете това, опитайте се да създадете мелодия на даденитѣ думи. Нека поработятъ

върху нея и млади, и стари, да видимъ, какво ще излѣзе.

Питамъ: колко нишки трѣбва да вземете, за да изгъчете единъ хубавъ, коприненъ платъ? Една, двѣ, три или десетъ нишки достатъчни ли сж за цѣлѣта? — Не, стотици хиляди нишки сж необходими, за да се изгъче единъ коприненъ платъ. При това, тия нишки трѣбва да бждатъ така прѣплетени, че платътъ да бжде навсѣкждѣ еднакво гладкъ. По сжщия начинъ и музикалнитѣ произведения сж изгъкани отъ безброй нишки, добрѣ съчетани въ едно цѣло. Когато нѣкой казва, че не е музикаленъ, това значи, че той е взелъ само десетина нишки за своята пѣсенъ, а сж необходими хиляди нишки още. Казвате: Кога ще постигнемъ това? — Работете всѣки день по малко: днесъ десетъ нишки, утрѣ десетъ нишки и неусѣтно ще изгъчете своята пѣсенъ. Съврѣменнитѣ хора сж заставени по неволя да работятъ, да четатъ и да пишатъ, да учатъ, да градятъ кжщи и т. н. Ако не бѣше неволята, тѣ не биха работили толкова много. Ако бихте живѣли въ тропическия поясъ, щѣхте ли да градите такива солидни кжщи, каквито градите днесъ? Днесъ хората градятъ голѣми, високи кжщи, безъ да сж хигиенични. Хигиеничната кжща трѣбва да отговаря на извѣстни условия: тя не трѣвова да бжде нито на много сухо мѣсто, нито на много влажно. Свѣтла трѣбва да бжде кжщата, но това не значи, че свѣтлината ѝ трѣбва да бжде изобилна. Силната свѣтлина врѣди на очитѣ. Свѣтлината на свѣщитѣ е по-лека, по-приятна отъ елек-

трическата. И когато нашитѣ мисли минаватъ прѣзъ тъмни срѣди, ние сме недоволни, защото не можемъ да ги използваме правилно. Задачата въ живота ни е да прѣодолѣемъ на всички мжноти, спънки, прѣпятствия, като се ползуваме отъ мъдростта и знанието, което Богъ ни дава. Всѣки день ни се даватъ извѣстни упжтвания. Започвашъ да ядешъ, нѣщо ти казва: Стига вече! Спечелишъ хиляда лева, мислишъ, какъ да спечелишъ още, нѣщо ти казва: Достатъчно сж толкова! Пишешъ нѣкаква работа, нѣщо ти казва: Спри, не продължавай повече! Съврѣменнитѣ хора не се подаватъ на тия упжтвания. Тѣ постжпватъ точно обратно. Когато имъ се казва да спратъ нѣкждѣ, тѣ продължаватъ да вървятъ. Когато пъкъ имъ дойде нѣкоя свѣтла идея, тѣ я отлагатъ. Не, дойде ли нѣкоя свѣтла идея въ ума ви, вие трѣбва да я възприемете и да почнете да работите върху нея. Щомъ нѣщо ви каже да спрете, послушайте този гласъ. Вие трѣбва да се подчинявате на Божественото въ себе си. Когато ви каже да пѣете, пѣйте. Това не значи да започнете, че да не млъкнете. Нѣкой иска да каже нѣщо, но мисли, обикаля, не знае, отдѣ да започне. Когато искате да кажете нѣщо, изкажете се свободно, както мислите, безъ да имате прѣдъ видъ, ще ви разбератъ ли другитѣ, какво ще кажатъ хората за васъ и т. н. Говорете направо по въпроса, безъ никакви смущения, безъ никакви съображения. Когато говорите прѣдъ Бога, говорете свободно, направо, безъ заобикалки. Когато говорите прѣдъ хората,

говорете, както намирате за добръ. Изобщо, вие трѣбва да имате високо мнѣние за хората, да ги държите на такава висота, на каквато държите и себе си. Само така може да се създаде силна връзка между васъ. Тази връзка пъкъ ще помогне за прѣодоляване на вашитѣ недъзи. Това се изисква отъ всички хора, а най-много отъ окултнитѣ ученици. Много се дава на окултния ученикъ, но и много се изисква отъ него.

И тъй, въ думитѣ „любовъ ме озари“ липсва нѣщо. Какво имъ липсва? — Животъ. Само животътъ озарява човѣка, а въ живота, като важни елементи, влизатъ свѣтлина и топлина. Въ този смисълъ, истински приятелъ е онзи, който може да стопли, да озари човѣка. Този човѣкъ носи животъ за тебе. Когато отивашъ при нѣкой човѣкъ да искашъ пари на заемъ, ако ти е приятелъ, той още отдалечъ ще отвори касата си и ще каже: Азъ приготвихъ една топлинка за тебе. Заповѣдай! Това значи вжтрѣшно разбиране между двѣ души. Дѣто има разбиране между душитѣ, тамъ има и хармония, и музика. Сега, като знаете тѣзи положения, работете върху даденитѣ думи, да напишете нѣкаква мелодия. Можете да напишете и припѣвъ на тази мелодия.

*

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

11. Лекция отъ Учителя, държана на 1 декември, 1926 г. София.

ПОСЛЪДНАТА ПОСТЖПКА

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Четоха се темитѣ върху: „Горение безъ димъ“ и „Отличителнитѣ чърти на напредналия ученикъ.“

Питамъ: по какво се отличава точката отъ линията? — Точката нѣма никакво измѣрение, а линията има едно измѣрение. Знаемъ, обаче, че линията се образува отъ движението на точката. Значи, точката може да се проектира въ линия. Линията може ли да се проектира въ точка? Има ли нѣкаква прилика между точката и линията? Когато линията се движи, тя образува плоскостъ, която има двѣ измѣрения. Когато плоскостъта се движи, тя образува тѣло, което има три измѣрения. Слѣдователно, точката, която нѣма измѣрение, при движението си образува линията, която има едно измѣрение. Линията, която има едно измѣрение, при движението си образува плоскостъта, която има двѣ измѣрения. И най-послѣ, плоскостъта, която има двѣ измѣрения, при движението си образува тѣло, което има три измѣрения. Когато кубътъ се движи, той образува още по-сложно тѣло съ четири измѣрения.

По кой начинъ може да се проектира точката, за да образува права линия? Сега

ние опрѣдѣляме правата линия като първата съзнателна връзка между двѣ разумни същества. Който не може да направи тази разумна връзка, той не знае законитѣ на правата линия. Той се намира въ единъ въображаемъ свѣтъ, вслѣдствие на което всичкитѣ му идеи прѣтърпяватъ мораленъ крахъ. При това положение не може да има никаква философия, никаква наука. Това, което се руши, не е наука. Истинската наука не се разрушава. Животъ, който се явява и изчезва, не е животъ, той е сѣнка на живота. Знание, което се губи, не е истинско знание. Такова знание служи за забавление само, както дѣцата се забавляватъ съ играчкитѣ си. Когато нѣкой човѣкъ заспи и дойде другъ да го събуди, той е недоволенъ, че го събудили. Дѣйствително, опасно е да събудите човѣка, когато не си е доспалъ, но сжщо така е опасно, ако го оставите да прѣспи. Колко часа сж необходими за човѣка, за да си отспи? Споредъ съврѣменнитѣ учени достатъчно е човѣкъ да спи една трета отъ денонощието. Значи, най-много осемъ часа сж необходими за сѣнь, а останалитѣ 16 часа ще бждатъ за работа, за наука, за ядене и пиене и за всички останали работи.

Сега, като се говори за точката, за правата линия, за плоскостъта и за тѣлата, това показва, че нѣкои проблеми въ живота се разрѣшаватъ съ неизмѣрими величини; други проблеми се разрѣшаватъ съ правитѣ линии, но не съ геометрическитѣ линии, а съ живитѣ линии въ природата; трети проблеми се раз-

рѣшаватъ съ плоскоститѣ, съ живитѣ квадрати; четвърти — съ живитѣ тѣла въ природата. Който е разбралъ законитѣ на квадрата, той ще може да разрѣши най-труднитѣ задачи въ живота. Квадратътъ е най-опасното мѣсто, въ което човѣкъ може да попадне. Съврѣменнитѣ хора сж поставени въ квадрата, заобиколени сж съ четири страни. Едната страна на квадрата е приятелската, а противоположната на нея — неприятелската. Другитѣ двѣ страни сж неутрални сили. Значи, въ квадрата има неутрални зони. Който не разбира законитѣ на квадрата, той ще слѣзе на тази страна, именно, дѣто сж неприятелитѣ му. И ако се намира при добро благосъстояние, тѣ ще го ограбятъ. Когато знанието дойде при него, той ще слѣзе точно тамъ, дѣто сж невѣжитѣ, и по този начинъ ще изгуби всичко, което е придобилъ. Религиозниятъ човѣкъ пѣкъ, като намѣри пѣтя на истината, ще слѣзе при такива сжщества, които ще му отнематъ всичко, което е спечелилъ.

Като не разбиратъ законитѣ на живота, съврѣменнитѣ хора често губятъ всичко онова, което сж спечелили. Срѣщате нѣкой религиозенъ, говори за Бога, но не се минава единъ часъ, умътъ му се е измѣнилъ, той вече мисли и говори други нѣща. Ето защо, свѣтскитѣ хора казватъ за религиознитѣ, че дѣската имъ е мръднала. Следъ единъ часъ пакъ ще го чуете да говори за Бога. Какъ си обяснявате промѣнитѣ, които ставатъ толкова често съ религиознитѣ хора? Нѣкои казватъ, че Богъ е наредилъ работитѣ

така. Не, ние не можемъ и не трѣбва да приписваме своитѣ глупости и неиздържани положения на Бога, на великия законъ въ свѣта, въ който нѣма никакво изключение. Нашитѣ глупости, нашитѣ врѣменни задачи сж дѣтински работи, упражненія за ума. Тѣзи упражненія подготвятъ само човѣка за разрѣшаване на великата задача въ живота, но тѣ не могатъ да я разрѣшатъ. Яденето, пиенето, ученето сж приготовления само за великата задача, но сами тѣ не могатъ да я разрѣшатъ. Казвате: Трѣбва да се учи! Да, трѣбва да учите, но не мислете, че като придобиете повече знания, ще можете изведнѣжъ да разрѣшите важнитѣ задачи въ живота си. Въ живота има по-важни нѣща отъ знанието. Вие трѣбва да дойдете до точката, която при движението си образува правата линия. Правата линия прѣдставя вече свѣта на първото измѣрение. Питамъ: защо хората се движатъ?

Съврѣменнитѣ хора говорятъ за моралъ, но ако ги питате, коя е мѣрката за морала, и гѣ не знаятъ. Кои нѣща сж морални? Нѣкой човѣкъ краде и, за свое оправдание, казва: Въ Свещената книга е писано, че всички нѣща въ свѣта принадлежатъ на Бога. Другъ убива човѣка и пакъ намира причини да се оправдае. Ако нѣкой счупи крака на сжщия този човѣкъ, или го нарани нѣкъдѣ, той ще започне да протестира, какъ смѣятъ да му счупятъ крака! Значи, докато нещастията се трупатъ върху главитѣ на хората, този човѣкъ поддържа една философия; щомъ дойдатъ до неговата глава, той има друга философия. Помнете слѣдното:

ония ученици, които иматъ подобни възгледи, ще останатъ като запартъци яйца, които при никакви условия не могатъ да се измжтатъ. Има яйца въ природата, които съ милиони години не могатъ да се измжтатъ. Нѣкои хора, които нѣматъ основна идея въ живота си, казватъ: Лесна работа, ще работимъ, както можемъ и колкото можемъ. Милостивъ е Богъ, Той ще се погрижи за насъ. Да, Богъ е милостивъ за разумнитѣ хора, за растенията, които растатъ и се развиватъ, но за изсъхналитѣ растения има брадва, има и търнокопъ. Ние не говоримъ на сухитѣ дървета, на изсъхналитѣ растения; ние говоримъ на разумнитѣ хора, които могатъ да растатъ и да се развиватъ, които могатъ да прилагатъ. Нѣкой казва: Азъ не разбирамъ тия работи. Който разбира, ще му се говори; който не разбира, той ще се учи отъ своитѣ опитности.

Казвамъ: ученикътъ трѣбва да придобие едно качество, което сж имали всички велики хора — смирението. Ще дамъ единъ примѣръ на смирение. Седи единъ великъ ученъ въ кабинета си и се занимава. Въ това врѣме дохожда при него едно малко дѣте, носи писмо, съ единъ скжпоцѣненъ камъкъ, отъ неговъ приятель. Дѣтето казва: Господине, вашиятъ приятель ми даде това писмо да ви го прѣдамъ и да ви кажа нѣщо важно. Учениятъ веднага прѣкжсва работата си, спира вниманието си върху дѣтето и започва да го слуша. То прѣдава всичката работа, както му е заповѣдано, а учениятъ слуша внимателно,

взема всичко въ съображение. Отъ врѣме на врѣме го запитва, какво още има да каже, и слѣдъ всичко това му благодари любезно, като на голѣмъ човѣкъ. Този човѣкъ е философъ, мъдрецъ, учи се отъ малкото дѣте. Ако той не бѣше смиренъ, щѣше да каже: Какво ще слушамъ това дѣте? Казвамъ: има дѣца, изпратени отъ Бога. Дойде ли такава дѣте при тебе, ти ще го приемешъ съ най-голѣмо внимание. То ще говори, какво Господъ му е казалъ, а ти ще пишешъ всичко това, ще се научишъ, какъ да употрѣбишъ скжпоцѣнния камѣкъ, изпратенъ отъ приятеля ти. Ако учениятъ каже на дѣтето, че ще се срещне съ приятеля си и отъ него ще разбере, какво иска, съ това той ще изкаже прѣнебрежение къмъ дѣтето. Това прѣнебрежение е признакъ на гордостъ. Отъ този ученъ нищо не може да излѣзе. Този законъ нѣма никакви изключения.

И тѣй, ако въ даденъ моментъ не сте въ състояние да приемете скжпоцѣнния камѣкъ отъ приятеля си, изпратенъ съ това малко дѣте. вие не разбирате живота. Дѣцата сж емблемъ на чистота. Тѣ прѣдставятъ животъ, който иде отъ по-високо мѣсто. Дѣцата носятъ съ себе си животъ, който старитѣ не могатъ да изразятъ. Старитѣ сж хора материалисти, тѣ вѣрватъ въ това, което сж придобили вече. Тѣ вѣрватъ въ кжщитѣ си, въ синоветѣ и дѣщеритѣ си, въ богатството си. Стариятъ казва: Свърши се животътъ ми. Много видѣхъ и патихъ. — Какво видѣлъ той! Азъ мога да изчисля, какво е придобилъ стариятъ, ка-

то е живѣлъ 120 години. Прѣзъ тѣзи 120 години може да се направятъ изчисления, колко кокошки е изялъ, колко пѣти е игралъ на хорото, колко пѣти е видѣлъ изгрѣването на слънцето, колко години е слѣдвалъ въ училище, какви и колко знания е придобилъ. Важно е, въ края на краищата, какво е спечелилъ отъ всичко това и какво е приложилъ въ живота си. Той казва: Азъ зная много нѣща. — Щомъ знаешъ толкова много нѣща, кажи, колко тежи слънцето, но съ точностъ до единъ грамъ. Той веднага ще започне да привежда мнѣнието на редъ учени по този въпросъ. Не, азъ искамъ ти да изчислишъ това. Нали казвашъ, че знаешъ много работи? Има една висша математика, която съврѣменитѣ учени още не познаватъ. Споредъ нея може точно да се изчисли теглото на слънцето. Ако нѣкой старъ човѣкъ живѣе сто години, той ще може да изчисли поне теглото на земята. Какъ ще направи това изчисление? Ако е ученъ човѣкъ и изучава своитѣ мисли, чувства и желанія, като ги прѣтегли, той ще види, че тѣ тежатъ толкова, колкото тежи земята.

Значи, стариятъ човѣкъ тежи, колкото земята, а дѣтето, което иде отъ слънцето, тежи, колкото слънцето. Защо? — Понеже дѣтето расте, увеличава теглото си, а стариятъ се смалва. Въ това отношение малкото дѣте тежи милионъ и петстотинъ хиляди пѣти повече отъ стария човѣкъ. Казвате: Възможно ли е малкото дѣте да тежи повече отъ стария човѣкъ? — Да, това дѣте, именно, стана причина ти да ходишъ на хорото съ момитѣ;

това дѣте те накара да се оженишъ; това дѣте те застави да работишъ, да станешъ художникъ, писателъ, поетъ, философъ или ученъ. Ако не бѣше това малко дѣте, ти камъкъ щѣше да станешъ. Като говоримъ за дѣцата, ние имаме прѣдъ видъ разумнитѣ дѣца. Царството Божие е на дѣцата. Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, не можете да влѣзете въ Царството Божие“, т. е. въ онази висша наука, която може да ви просвѣти. Докато не станете като малкитѣ дѣца, колкото знания да имате, тѣ нѣма да ви ползуватъ. При такива познания вие приблизително само ще знаете теглото на земята, но тази земя се нуждае отъ енергията на слънцето. Безъ слънчевата енергия земята нищо не струва. И слънчевата енергия не може да се прояви безъ земята. Каквото прѣдставятъ слънчевитѣ лъчи за земята, такава нѣщо прѣдставя Божествената енергия за човѣка. Ако Божественото не се прояви у васъ, вие ще се намирате въ положението на стария човѣкъ.

Питамъ: по какво се отличава религиозния отъ свѣтския човѣкъ? Ще кажете, че религиозниятъ човѣкъ има любовъ къмъ Бога. Кое е първото качество на тази любовъ? Казано е нѣйдѣ въ Писанието: „И послуша Господъ молението ми.“ Плачътъ е молитва. Когато дѣтето плаче, сжщо така и то се моли. То плаче, защото възрастнитѣ не разбиратъ езика му; щомъ започне да плаче, тѣ веднага се заинтересуватъ, отъ какво има нужда и го задоволяватъ. Ако майката разбираше езика

на дѣтето си, то никога не би плакало. Дѣтето плаче, понеже майката е неразумна. Докато е била мома, тя се е занимавала съ редъ фантазии, чела романи, свирила на пиано, но въ всичко това липсва идея. И като стане майка, тя пакъ мисли за други нѣща. Родятъ се едно, двѣ, три или повече дѣца, тя не е готова да ги възпита, да ги отгледа, както трѣбва, вслѣдствие на което се явяватъ редъ недоразумения въ дома. Това не е животъ, това е забавление. Могатъ да се забавляватъ само свѣтскитѣ хора, но онѣзи, които говорятъ за Божествената Любовь, тѣ трѣбва да знаятъ нейнитѣ качества. Ако не знаятъ качества ѝ, тѣ трѣбва да слушатъ, да се учатъ. Когато човѣкъ се моли на Бога, когато иска нѣщо отъ Него, той трѣбва да иска най-малкото, но същеврѣменно най-необходимото.

Вие трѣбва да знаете, че прѣди всичко имате отношения къмъ Бога, а послѣ идатъ отношенията ви едни къмъ други. Никой не може да се приближи до свещената врата на Царството Божие, ако прѣдварително не е прѣчистилъ сърцето си. Човѣкъ може да обиколи земята, може да посѣти всички слънца и планети, но ако не е прѣчистилъ сърцето си, кракътъ му не може да стѣпи до вратата на Царството Божие. Това трѣбва да имате всѣкога прѣдъ видъ. Не е достатъчно само да говорите за любовта, за да влѣзете въ Царството Божие. Нѣкой казва: Едно врѣме сърцето ми горѣше отъ любовь, но изгасна вече. Питамъ: какъ е възможно да изгасне любовта въ сърцето на човѣка? Любовта е

лампа, която Богъ е запалилъ въ сърцето на човѣка и така го е изпратилъ въ свѣта. Има лампи, запалени отъ хората, които хиляда години горятъ, безъ да изгасватъ. Какъ е възможно тогава, лампата, която Богъ е запалилъ въ сърцето на човѣка, да изгасне? Може ли Господъ да направи такава лампа, която само въ продължение на 30—40 години да гори, да свѣти и слѣдъ това да изгасне? Това е невъзможно! Невъзможно е една свѣтла мисълъ, дошла отъ Бога, да изгасне, да потъмнѣе въ продължение на единъ часъ само!

Казвамъ: вие трѣбва да цѣните малкитѣ нѣща, да давате мѣсто на малкитѣ идеи, на малкитѣ чувства, които се зараждатъ въ васъ. Въ малкитѣ нѣща се крие Божественото. Ако не дадете пътъ на Божественото въ себе си, вие ще изпаднете въ редъ погрѣшки. И отъ всички ваши погрѣшки само азъ ще спечеля. Каквото вие не направите, азъ ще направя, но въ края на краищата, вие губите, азъ печеля. Вие ще останете невѣжи — нищо повече. Нѣкои казватъ: Ние имаме важни задачи въ живота си, нѣмаме врѣме да се занимаваме съ малки работи. Питамъ: какви сж вашитѣ важни работи? — Ние се интересуваме отъ социалнитѣ въпроси, отъ въпроса, какъ можемъ да изправимъ свѣта, да повдигнемъ човѣчеството, а сжщо тѣй интересуваме се и отъ духовни въпроси. Едно трѣбва да знаете: разрѣшаването на духовнитѣ въпроси изисква отъ човѣка външна и вжтрѣшна чистота.

Сега, като говоря така, мнозина ще се обезсърдят, ще помислят, че нищо не сж постигнали. Не, за да се повдигне човѣкъ духовно, той трѣбва да започне отъ елементарнитѣ нѣща. Когато дѣтето започне да учи въ училище, учителятъ му първо го запознава съ проститѣ дѣйствия — събиране, изваждане, умножение и дѣление, послѣ го запознава съ дробитѣ, съ просто и сложно тройно правило, съ степенуване, коренуване и т. н. Обаче, и това не е достатъчно. Слѣдъ като ученикътъ мине цѣлия курсъ на математиката, той трѣбва да я прилага въ живота си, да знае, дѣ да приложи събирането, дѣ — изваждането, умножението, дѣлението, дѣ коренуване, степенуване и т. н. Както числата иматъ коренъ, така и идеитѣ иматъ свои корени. Добродѣтелитѣ сжщо иматъ свои корени. Запримѣръ, кой е коренътъ на доброто? Любовта, мждростта, истината, правдата и добродѣтелята сжщо така иматъ свои корени. Човѣкъ трѣбва да знае коренитѣ на всички тия добродѣтели, като числа, за да може да ги прилага въ живота си. Въ това отношение математиката има приложение не само въ физическия, но и въ духовния животъ на хората. Колко е квадратниятъ коренъ на числото деветъ? — Три. — Ами на числото три, на числото осемъ? — Отъ три и отъ осемъ не може да се извлѣче квадратенъ коренъ съ точностъ. Отъ осемъ може да се извади кубиченъ коренъ. Числото двѣ е кубиченъ коренъ на осемъ. Защо отъ числото деветъ може да се извади квадратенъ ко-

ренъ, а отъ осемъ — кубиченъ коренъ? Вие трѣбва да мислите върху тия въпроси. Като размишлявате върху тѣхъ, това не значи, че ще ги разрѣшите, но все-таки ще дойдатъ въ ума ви нѣкои нови идеи.

Съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ еднообразие. Еднообразието убива човѣка. Всѣки день, отъ сутринъ до вечеръ, животътъ на човѣка е пълненъ съ едни и сѣщи нѣща: става сутринъ, обува обувката си, измива се, вчесва се, облича се, приготвя се за работа. Ако е жена, започва домашната работа; ако е мжжъ, взима шапката си, чадъра или бастона и излиза. Отива въ канцеларията и започва всѣкидневнитѣ прѣписки и изчисления. Жената пѣкъ, като свърши домашната си работа, излиза на гости, или на разходка: тукъ спира вниманието си, тамъ го спира и т. н. Вечерътъ всички се връщатъ уморени. Отъ какво? — Отъ голѣмото външно разнообразие, отъ много впечатления. Не, това е животъ на еднообразие, което се отпечатва въ съзнанието на хората и ги уморява. Само еднообразието уморява човѣка. Ученикътъ се връща отъ училище, главата му е пълна съ уроци по всички прѣдмети; той всичко знае, но тия уроци сж упражнения само за ума, тѣ не могатъ да ползватъ ученика при разрѣшаване на житейскитѣ му задачи. И едно врѣме хората сж изучавали естественитѣ науки, математика, философия, и сега изучаватъ тия прѣдмети, но все има разлика между положението на наукитѣ едно врѣме и сега. Днесъ хората ми-

наватъ за по-учени, за по-културни. Кои сж отличителнитѣ чѣрти на съврѣмнената култура? Пишете върху темата: „Отличителнитѣ чѣрти на съврѣмнената култура“.

Казвамъ: вие минавате за ученици на окултна школа. Като ученици, всѣки отъ васъ трѣбва да направи една разумна, правилна критика, да разгледа научно всички култури на миналото и да отдѣли отъ тѣхъ потрѣбното отъ непотрѣбното. Кое е цѣнно, да го отдѣли и приложи въ новата култура. Ученикътъ трѣбва всѣка вечеръ да прави балансъ на своитѣ мисли и чувства, да задържа цѣннитѣ, а непотрѣбнитѣ да туря настрана, като торъ. Човѣкъ е миналъ прѣзъ всички култури, вслѣдствие на което носи отпечатъци отъ тѣхъ въ съзнанието си. Нѣкой мисли за живота си, какво ще стане съ него слѣдъ 20 години. Добрѣ е човѣкъ да мисли за себе си, но въпросъ е, дали ще доживѣе това врѣме. Важно е човѣкъ да мисли само за днешния день. Утрѣшниятъ день носи своитѣ задачи, своитѣ блага и изпитания, нѣма защо да се мисли за него. Щомъ днесъ си добрѣ, благодари за този день. За утрѣ нѣма защо да мислишъ. Ако ученикътъ научи добрѣ днешнитѣ си уроци, той ще бжде въ състояние и утрѣшнитѣ да научи. Дали ще придобие ново знание, това зависи отъ вжтрѣшната подготовка на духа и на душата. Пишете нѣщо върху темата: „Какви качества се изискватъ отъ човѣка, за да придобива знания?“

Казвате: нѣма защо да бързаме, да се

прѣсилваме отъ работа и учене. Нали много пжти ще се прѣраждаме? Единъ день все ще придобиемъ нужното знание. Прави сте въ разсжденията си, но ако отлагате нѣщата отъ единъ животъ за другъ, отдѣ знаете, че бждещиятъ животъ ще ви донесе по-благоприятни условия отъ сегашния? Освѣнъ това, не забравяйте, че каквото днесъ положи човѣкъ въ живота си, то ще остане за основа на бждещия му животъ. Слѣдователно, нѣкои ваши мисли, чувства и постжпки могатъ да се реализиратъ едва въ бждещия ви животъ, и тогава вие ще носите лошитѣ или добритѣ послѣдствия на миналото. Ще кажете: „Ни въ клинъ, ни въ ржавъ,” т. е. не било сега, че за въ бждеще, слѣдъ сто години. Не само слѣдъ сто години, но и слѣдъ четири поколѣния даже може да се прѣдскаже, какъвъ ще бжде животътъ на човѣка. При това, ако вие сте послѣденъ отъ даденъ родъ, непрѣменно ще носите послѣдствията на извѣстенъ дефектъ, или на нѣкоя дарба на свой дѣдо или прадѣдо. Това нѣщо хората наричатъ наслѣдство. Не е лесно човѣкъ да се освободи отъ връзкитѣ на своето минало. Човѣкъ има не само физически, но и духовни връзки. Тѣй щото, кой каквото прави, съ това той чъртае само своето бждеще. Човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ въ живота си, да знае, че връзкитѣ които днесъ прави, ще укажатъ влияние не само слѣдъ сто години въ живота му, но тѣ ще иматъ влияние даже и слѣдъ четири поколѣния. Това е красивата страна на нашия животъ. Слѣдователно, ако искате

да жънете добри плодове въ бждеще, оставете Божественото въ васъ да се проявява. Този е новиятъ човѣкъ. Това е дѣтето, за което Христосъ говори. Стариятъ човѣкъ новъ не може да стане. Каквото и да правите, той не може да се подмлади. Той казва: „На остарѣлъ царъ съвѣтъ не се дава.“

Питамъ: коя е основната мисль отъ тази лекция? Всѣки ще отговори по своему, споредъ своигѣ нужди и споредъ степенята на своето развитие. Съзнанието на всички не е еднакво будно, вслѣдствие на което всѣки отъ васъ различно ще схване основната мисль. Кой каквото схване, това е най-важно за него въ дадения случай. Отъ мисльта, която схване, той ще се добере до най-важната, до сжществената мисль въ лекцията. Който добрѣ разбира и прилага човѣшката любовь, той ще разбере и Божествената. И обратно: който разбира и прилага Божествената любовь, той още повече ще разбира човѣшката. Всѣки трѣбва да мине прѣзъ човѣшката любовь и послѣ да стигне до Божествената. Нѣма нищо лошо, когато човѣкъ минава отъ човѣшката въ Божествената любовь. Опасността седи въ това, когато човѣкъ заспи въ човѣшката любовь и тамъ остане за по-дълго врѣме, отколкото трѣбва. Човѣшката любовь прѣдставя градина съ хубави, ароматни цвѣтя, съ чисти извори. Който влѣзе въ тази градина, той се упоява отъ силната миризма на цвѣтията и остава тамъ, като мисли, че е влѣзълъ въ рая. Рай е това, но човѣшки, а не Божественъ.

Нѣкой човѣкъ започне една работа, върви му; започне втора, трета. все напръдъ му върви: пари печели, кжщи прави и започва да мисли, че Богъ гледа благосклонно къмъ него. Лъже се този човѣкъ. Успѣхътъ на човѣка въ материалния му животъ не означава още Божието благословение върху него. Казано е въ Писанието: „Богъ е ревнивъ“. Думата „ревнивъ“ тукъ е употребена въ хубавъ смисълъ. Това не е онази ревностъ, която турцитѣ приписватъ на своя богъ Яма. Като дойде богъ Яма при васъ, той ще ви вземе онова, което най-много обичате. И слѣдъ това вие ще тичате подиръ Яма, ще викате да ви върне този, когото обичате. Вие ще тичате подиръ любимия си, ще викате, ще го търсите, докато най-послѣ разберете истинското име на Бога. Докато разберете Божия законъ, вие винаги ще се натъквате на Яма. Щомъ разберете Божия законъ. вие ще научите истинското име на Бога. Ще кажете, че това име е Христось. Казвамъ: не е достатъчно само да знаете името на Христа, но трѣбва да разбирате Неговото сърце, да разбирате Неговитѣ мисли, да знаете, коя е била основната мисълъ, която заставила Христа да дойде на земята. Само по този начинъ ще разберете значението на думата Христось. Когато Христось прие Духа. съзнанието Му се пробуди, и Той се свърза съ Бога, прие Неговата мисълъ и придоби Вѣчния Животъ.

Изпѣйте упражнението „Киаметъ зену.“ Който правилно мисли, той може и правилно

да пѣе. Щомъ мисли правилно, той дава изразъ, смисълъ на пѣсенята. Въ слоговетѣ ки-а-метъ, слѣдъ гласната и слѣдва гласната а. Буквата и прѣдставя начало на нѣщата, което дава потикъ къмъ творчество. Буквата а прѣдставя методъ, начинъ, чрѣзъ който се изразява това творчество. Думата „киаметъ“ означава нѣщо велико, грандиозно, което има начало. Буквата м прѣдставя смъртъ. Значи, и е начало на творчеството; а — методъ за изразяване на това творчество. Ако човѣкъ не знае, какъ да прѣдстави това творчество, тогава иде смъртъта. Буквата е пѣкъ означава възраждане. Смъртъта трѣбва се побѣди. Буквата Т означава силата, съ която трѣбва да се воюва, за да се побѣди смъртъта. Това е значението на главната буква Т, а не на малката буква т, която, обрнатата надолу, означава еврейската буква шина — ш. Тази буква означава материални стремежи. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ материалнитѣ си стремежи, да започне идейна работа. Тази промѣна не може да стане по механически начинъ, тя става постепенно, чрѣзъ усилена работа на Божественото въ човѣка. Когато нѣкой каже, че може моментално да направи нѣкакво добро, това подразбира, че отъ началото на съществуването си до момента на това добро той е направилъ безброй усилия въ това направление.

Нѣкой взима чукъ и удря върху единъ камъкъ, но не може да го счупи. Той се обезсърдчи, хвърли чука настрана и казва: Този камъкъ не може да се счупи! Не, ти си уда-

рилъ 499 пжти; удари още единъ пжтъ и ще видишъ, че камъкътъ ще се счупи. — Не ме изпитвай, азъ ударихъ толкова пжти, и камъкътъ не се счупи, че сега отъ единъ пжтъ ще се счупи. — Удари, не се безпокой, ще видишъ, че ще успѣешъ. Той дигне чука, удари още единъ пжтъ, и камъкътъ се счупва. И слѣдъ това се чуди, какъ разбирамъ отъ тия работи. — Много лесна работа е тази. Какъ да не се разбере? Азъ поглеждамъ камъка, виждамъ, че на повърхността му има вече много пропуквания, изисква се единъ ударъ само, за да се счупи камъкътъ. Той казва: Толкова удари направихъ, не искамъ повече да удрямъ. — Колко удари си направилъ? Ударилъ си 499 пжти; трѣбва още единъ ударъ, да станатъ 500. На послѣдния ударъ ти ще имашъ резултатъ.

Често и вие постъпвате по сжщия начинъ. Започвате една работа, ударите 499 пжти и, като нѣмате резултатъ, отказвате се: Нѣма да я бжде тази работа! Не, още малко ви остава, за да свършите тази работа: само единъ ударъ още. Трѣбва да ударите 500 пжти, за да свършите работата си. Въ това се ди философията на живота. Нѣкой удря, удря съ чука върху камъка, обезсърдчи се най-послѣ и казва: Не мога да счупя този камъкъ. Не, ти си къмъ края вече. Азъ виждамъ, че си ударилъ 499 пжти, трѣбва още единъ ударъ само, и камъкътъ ще се счупи. Постоянство се изисква отъ всички хора.

Казвате: Трѣбва да се живѣе добръ! Да, трѣбва да се живѣе добръ. Защо? —

Добриятъ животъ подразбира непрѣривна работа отъ миналото още, която продължава въ настоящето и слѣдва въ бждещето. Краятъ на работата ще се види въ бждещето.

Изпѣйте сега упражнението „Махаръ Бену-Аба.“

*

„Вѣренъ. истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

12. Лекция отъ Учителя, държана на 8 декември, 1926 г. София.